

മഹാവീരചാരിതം.

സംഖ്യ २०८

THE STATE MUSEUM, TRICHUR.

Free Reading Room—Krishna-Kalyani
Endowment from
Mr. & Mrs. T. K. Krishna Menon.

1082.

മഹാവീരചാരിതം.

സംഖ്യ २०८

THE STATE MUSEUM, TRICHUR.

Free Reading Room—Krishna-Kalyani
Endowment from
Mr. & Mrs. T. K. Krishna Menon.

1082.

മഹാവീരചരിത്ര

ഭാഷണാടകം

കണ്ണാടകം.

നാട്ടി.

തന്തിൽ സുവത്തൊട്ടലയിച്ചുമാഞ്ചപ്പനീണ്ടി

ഒരനാംപ്രകാശമോടൊന്നിലയുള്ളതായി

നന്നിക്കല്ലുംകുമവിഭാഗമോഴിവെങ്കളുംചി

തെന്നാളുള്ളേക്കവലമഹല്ലിനുകൈവരാഴ്വനോൻ. (എ)

(നാട്ടിയുടെ അവസാനത്തിൽ സൗത്രധാരൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന.)
സൗത്രധാരൻ:—ഗ്രവാനംയ കാളപ്രിയനാമഗർ ഉദ്ദീപത്തി
ര സന്നിഹിതനായിരിയ്ക്കുന്ന ആളുമിനുനാർ കല്ലുനയം
കിരിയ്ക്കുന്ന.

‘കരംതാരിലുക്കാടരികപംക്കണ്ടിതിച്ച ച—

ക്ഷേപാക്കസൽപ്പമാനേരകമഡയായിരിയ്ക്കുന്ന

സരസംതെളിഞ്ഞതു,കട്ടണവമാന്നവൻ—

പൊങ്കളാണിടംകൊഴിയുമൊത്തിരിയ്ക്കുന്ന. (എ)

ഓറുതന്നേയമല്ല.

സ്ഥിരമായിവീരസമാനന്താന്ധുക—

ണ്ണായപ്പാത്രജാലമതിലെവത്തിരിയ്ക്കിവും

ചെറുതായഭേദഗതിയുംതെളിഞ്ഞതിട—

നോനമാതിരിയ്ക്കുവതരംതിരിയ്ക്കുന്ന. (എ)

ഇപ്പിനെയുള്ള ഒരു നാടകം അഭിനയിയ്ക്കുന്ന്’ എന്ന്. (സന്തോഷത്തോടുകൂടി) മഹാവീരചരിതം തന്നെ അഭിനയിയ്ക്കുന്ന് എന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് മഹാനാജട അഭിപ്രായം. എന്നാൽ—

കവിതയത്രവശ്യവാക്കാം

കവിയുടെ,രാമാനേരയരാജിക്കടക്കമ്പിന്നു

ഇവനിവിടക്കിട്ടിട്ടു്

ഇവരോധാക്കിന്റെമാറ്റരച്ചിവോദ്.

(८)

ഞാനിതാ വോന്നാരെ ഒന്നാറിയില്ലെന്ന. ഒക്കിണവണ്ണം ത്രിൽ പത്മപും എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു നഗരം ഉണ്ട്. അര വിടക തെത്തിരീയശാവക്കാങ്ങം, കശ്യപഗോത്രക്കാങ്ങം, മഹോ ധാലൂഡയന്നാങ്ങം, പഞ്ചാഗിക്കോട്ടുടക്കിയവങ്ങം, മുതലുതന്നു സം, സോമയാളികളും, ഉച്ചംബവരനാമാക്കളും, മ്രുമഭാദികളും അതു ചില ശ്രോത്രിയന്നാർ പാത്രവരക്കാണ്ട്. അവക്കട കല ത്രിൽ ജനിച്ചവനം വാഴപേരിയും സുപ്രസിദ്ധനം മാഹാക മിയുമായ ഭക്തശ്രൂപാലൻറെ അവഞ്ചാമത്തെ ഏഴ്രുന്നു ചവി രുക്കിൽത്തിയായ നീലക്കണ്ണന്റെ പുത്രനം ശ്രീക്കണ്ണനെന്നു യേ രോട്ടുടക്കിയവനം പദവാക്കുപ്രമാണത്തപ്രജനനം ജാത്രക്ക്ലി എന്ന മാതാവേടുടക്കിയവനം വേദത്തി എന്ന പ്രസിദ്ധനമാ യ അരു കവിത്രേഷ്ഠന്റെ തന്ത്രജ്ഞത്തെ ബന്ധുവന്നു ഭവാന്നാർ അരു ദിനത്താലും.

മുനികളിൽവെച്ചാള്ളുന്നതമ-

മുനിമട്ടില്ലപ്പരമഹാംസരിൽഅഞ്ചൻ

ഈതാനനിധിപേരുംയമാതമ-

സ്ഥാനത്രുജ്ജോനിവന്നാളുങ്കവല്ലോ.

(९)

പേരാളുന്നക്കവീറ്റുൻ, പരമ്പരകകളിൽ

തിങ്കിട്ടംസകടത്തെ.

തനീരെക്കുരത്തൊഴിയുത്തുതവുമധികമാം

ഭീയുമിന്ത്യിലുറരും

പീരമുഖികൊണ്ടുചേക്കാനൊരുജുപതിനും

യമ്മവിപേപ്പിനാശം

ചേയാംപുത്തത്തെവിരാത്തുതമതിലിള്ളകം

കൈഞ്ഞുകത്താൽഗുമിച്ചുൻ.

(ന)

ഈ ഇതിനെ ഭവാന്നാർ പരിത്രാലുമാക്കണം. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പംതുക്കിട്ടുണ്ട്.

ചുററിനുള്ളിൽ പിരണ്ണാൻകവിനിരകളിൽവെ-

ച്ചാലുംബന്മുറിയും

തെറാംതേള്ളിനൽകംരഘവരചവിതം

പണ്ടനിമ്മിച്ചവള്ളോ

മുറുംചെന്നാതിട്ടനുമമമൊഴികളുമി_

നായതിൽക്കേതിരുലും

ചെരോനാഞ്ഞുംതെളിഞ്ഞിവയെയരിവെഴും

.യോഗ്യർക്കെക്കെക്കാണ്ടിഡേണം.

(൧)

(അനന്തരം നടൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

നടൻ:— സഭാവാസികൾ സന്ദേഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന. എന്നാൽ അതു രംഭത്തിലുള്ള കമാരുട്ടം അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളുമെന്ന് ആരുഹിയ്ക്കുന്നണം. ഈ പ്രസ്താവാ അപൂർവ്വമായിട്ടുള്ളതപ്പേ?

സുരു:— കഴിക്കുത്തുറന്ന ലിക്ഷ്യംരംഭിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവന്മായ ഓ വാൻ വിശ്വാമിത്രമഹാഷി ഇക്ഷപങ്കക്കലജാതനം വസിപ്പി ശിശ്യന്മായ ദശമമമഹാരാജാവിന്നു ഗ്രഹത്തിൽ ചെന്ന തന്നെ ആരുമെത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയെത്തിയിരിയ്ക്കുന്ന. അദ്ദേഹമാക്കേ

എന്നമേഖിജയമേറിട്ടന്നരിയവീഞ്ഞ-

മസുനിരയാൽവച്ച-

ത്തുന്നതിനു,മുലകിൽസുവത്തിനൊക്കുവീജ..

മാംജനകഷ്ടത്രിയെ

നന്നചപ്പുതിനു,മാട്ടംസ്യക്കലധമിംസ-

കൊണ്ടുമുംക്കാണ്ടിം..

വുന്നരാഘവനവിശ്വാംടംസമജനോട..

മാശ്രമമണ്ണച്ചോത്.

(൨)

ചൊംലുംബാണ്ടിട്ടുനിവരക്കുന്നമാവിഡേൻ

കെക്കെക്കാണ്ടുതന്നവിയെയയച്ചിത്രിക്ഷയാണോൻ

മജ്ജില്ലിസിതയോട്ടുമിള്ളയോടുമാതെന്നും..

നേക്കുതിട്ടനിതുകൾലുപ്പജനാനരേന്നു.

(൩)

(എന്ന രണ്ടാഴ്ചം പോയി.)

പ്രസ്താവന.

(അനന്തരം ട്രേഡ്രാത്രിയന്നായി രാജാവും സുരനം ക്രൂക്കമായം പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന.)

രാജാ:— അതുകൂട്ടികളായ മേ സീതേ! ഉണ്ടില്ലോ! കൂടികൾ നിങ്ങൾ കർക്കുതുറന്നായ വിശ്വാമിത്രമഹാഷ്ഠിയെ അഭ്യ യോടുക്കി നമസ്കരിപ്പിണ്ടുണ്ട്.

കന്ധകമാർ:— ഇള്ളയ ദ്വാരാ കല്പനവോദയ.

രാജാ:— നാലുംമേഖലുംഗിഞ്ചനാല്ലു—

നാലുംതുംഭേദവേദമോ?

നടക്കാതീതമക്രമാ? മൃത്തി—

ഈടക്കണ്ണധനമോധിവാൻ?

(പഠം)

സുതന്ന്:— ഹേ സാക്കാശ്രന്നാമ! ശരിയാണിതു്. ഒരുശക്കവം, ശൈനാദ്വൈതവം, രംഭാന്തംഗം മുതലായ ഇത്രേഖനത്തിബാർഡ് അം ത്രാഖ്യാത്തുകരണായും ചരിത്രാജ്ഞായും അതുപൂജാനവിത്തു കർപ്പം ദോഷിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഇം വിശ്വാമിത്രമഹാഷ്ഠിരായശ്ശേരി മാ മാത്രമുംമറിയാംതന്നെയില്ല.

ബ്രഹ്മാശ്രതാട്ടില്ലവാനോർന്നിരക്കരംശമമതി—

നാജിരക്ഷംവിധിയംതാൻ

ബ്രഹ്മാശ്രംഘ്നാട്ടതേജസ്സുട്ടമരിയത്വ—

സ്ത്രീത്രതാരാചാഞ്ചനായി

ചെമേശവദംബ്രീയാമീതനിത്രമരണം—

അതിനൊരുശ്ശാനായി—

സ്ത്രീജ്ഞാദിനിക്ഷിപ്പാശാലിന്ത്രുചക്രിലുലക്കിൽ

പുജ്യാന്ത്രണാതരവേ.

(പഠം)

രാജാ:— നല്ലതു സുത! നല്ലതു്. ശരിയാണ് താൻ പരായനതു്.

അവചരാക്ഷിബ്രഹ്മവേദികളും, സത്യസാധ്യാക്ഷാം, അശൈശ്വരവുംസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരുമായ ഇം മഹാഷ്ഠിക്കാരണ സംസ്ഥം മഹാത്മായ മംഗളമഹത്തിനു കാരണമാണെന്നും പ്രസിദ്ധമല്ലോ?

ഒരിപ്പിൽസംസാരിച്ചിടക്കിലുകല്യംവാവ, മക്കരേ

വൈദികാശിത്വാശ്രംഘ്നവിശ്വാമിയലുമേരണ്ടലക്കില്ലും,

വകംവാദ്യാരാത്രിപ്പിവരംടിവപട്ടാലി, വർക്കാനി—

ശത്രുംപ്രാംവാക്കേസ്ത്രാംഗവച്ചമാരുളിപ്പാതെത്തരം (പഠം)

സുതന്ന്:— അരികേണ്ണലും ശ്രൂമദ്ദിംബിംബായ ചവറുവന്നേബാളിക്കാണ്ടു

രമഗനീയമായും, കൈശികീനപിയാൽ ചാറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അതു ഒരു മഹിഷിയെന്നില്ലാതുമെന്ന പ്രസിദ്ധതായ വാസനമലം ഇതാ കാണുന്നു. എന്തിനധികം പായുന്നു? കശികപ്പത്രനായ വിശ്വാമിത്രമഹിഷി വേരു രണ്ടാഴ്ക്കാഴ്ചയുടി ഇങ്ങനൊട്ടതനുണ്ട്.

രാജാ:—കാ! അഞ്ചിനെന്നവകിൽ നൃക്ഷ തേരിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലാം (കനുകമാരോട്ടുടി ഇംഗ്ലീഷ്) സുത! താൻ ചെന്ന് ‘അതും അതും സമീപത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതെ’നു സേനകളോട് പറയു.

സുതൻ:—കല്യാഘവോലെ (ചുന പോയി)

(അനന്തരം രാമലക്ഷ്മിനാഥനുടുടി വിശ്വാമിത്രൻ
പ്രവേശിക്കുന്ന)

വിശ്വാമിത്രൻ:—(അത്മാതരം)

രക്ഷാനാംവക്കംസർക്കിയത്രുണ്ടിവസം

ചെയ്യുന്നും,രാമനോടി

നാക്ഷാണിച്ചത്രിശ്വരേക്കുന്ന,മതിനക്കലി

ദീക്ഷകൈക്കൊണ്ടിടുന്നും,

ഇക്ഷാണിക്കുറവെസൗഖ്യത്തിനുണ്ടിവന്നതിൽ

ഒപ്പുനാംരാമനാം.

ലക്ഷ്മീശൻതാൻ ചരിത്രാത്മക,മിവക്ഷിയെ

സപ്പമാംക്ക് പ്രീതിനേടാം.

(ചുന)

(പ്രകാശം) ‘അഞ്ചേ അംഗം ചെയ്യുന്നവനാണെന്നുണ്ടും, അതു ദൈ ക്രമപ്രകാരം ധാഗത്തിനു ക്ഷണിച്ചതാണ്; എന്നാൽ സീതയോടും ഉംഖിളയോടും തുടിക്കാലുപജനാ ഇംഗ്ലീഷ് അയാളുണ്ടും?’ എന്നു ജനകമഹാരാജാവിനു അവിയിച്ചപ്രകാരം ഇതാ മുഖ്യസ്വഭാവായ അദ്ദേഹം ചെള്ളിരിക്കുന്നു.

കമാരനാർ:—ഒഗവാനേ! മഹാത്മാവായ അഞ്ചുനുത്തി എതിരെപ്പുന്ന ഇംഗ്ലീഷം അതുണ്ടാം?

വിശ്വാ:—നിമിജ്ഞാക്കണംവേണ്ടാരായ വിദേശരാജാഷ്ഠിക്കെഴു ദിനേം കേട്ടിരിക്കുമ്പോൾ.

പേരാണുവക്ഷടയവംഗങ്ങനായപ്പുലു-

സീരലുപജാപ്പുലുപറഞ്ഞവിടത്തിൽവാഴ് രൂ

അത്യാജ്ഞത്വംപ്പുള്ളുമനിവാദ്യന്നവന്നാമനം-

മന്യാസമറുപനിഷത്തക്കിക്കാട്ടത്ത്. . . (മ'')

കമാ:—അദ്ദേഹത്തിനെറ ഗ്രഹത്തിലഘോ മഹേശ്വരവിസ്തൃ പുജി
ചുവൈച്ചിരിജ്ജന്നതു്?

വിശ്വാ:—അരതേ.

കമാ:—അവിടെത്തന്നായല്ലോ അദ്യോന്നിജയായ കന്ധക്കൂട്ടിയ
ബേംനാ കേട്ടിട്ടിള്ളതു്?

വിശ്വാ:—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) അവിടെത്തന്നായാണതു്.

യജമാനനായസീര—

ഉപജന്നിയംഗത്തിനായ്മതിങ്ക്കുമെന്നെൻറ

ഇവന്തതിലേപ്പുയച്ചേരു—

രിവനാണ്ണപ്പുരക്കാലുപജാസ്സമജന്. (മ'')

അതിനാൽ ഈ രാജഷ്ഠിയിൽ ഉണ്ണിക്കർം വിനയത്തോട്
കൂടി വന്തിപ്പുണ്ണം.

കമാ:—അണ്ണിനൊത്തന്ന.

രാജാ:—ചുണ്ണുതുംപുലക്കുമൊരി—

യുണ്ണിക്കളാംരണ്ണവേക്കമേതവരോ?

മന ബവംഗജനനം

തോന്നനാണ്ണപനയിച്ചവരത്തെനം. (മ'')

ക്കുത്രിയജാതിപ്പുംന—

പ്പുത്തമാമാസിമാഗ്രമത്തിനം

പട്ടിയവയസ്സിനമേറുവു—

മതിശയമന്നത്രുപമിവങ്കണ്ണരീം. (മ'')

ച്ചീരെന്നനാൽ,

ക്കാപരുമത്രന്നുള്ളുടമയുരസുന

തുണ്ണിയിക്കത്തോളിപ്പും

തക്കിടനം,നുന്നിംണിണിത്തിട്ടുള്ളി—

ചുണ്ണയകചമ്പവും

ക്രാങ്കത്താണ് ചരട്ടകൊണ്ടുകൊട്ടിയെന്നു

ചായമുണ്ടുമരയിങ്കലായ്

തതക്കരത്തിലെങ്ങവില്ലമാലിനടക്കേണ്ട

രണ്ടുജീവമാലയും.

(۱۰۴)

കൗഃ—ഇവർ സൗത്രികൾന്നുരാണല്ല.

രംജാ:—(അടച്ചതു ചെന്തിക്ക്) ഗേവാനേ! എന്നാലിവാദനം ചെയ്യോ.

விடபா:— ஒழுக்கால் என்ற முறையில் வாய்வால் சுதா முறையை அறியலேண்டு கலைமென்ற தொல்விசுதியை அறிகினால் அதுவிளையாலும் (அதுவிளையாலும்) ஜங்கா சாஞ்சமலூர்.

തനയൻബുള്ളമാന്ത്രനായഗൈറ്റമരം

മാവിയിത്തടങ്ങംഗങ്ങൾ.

സവിയാംജനകനമിന്നുവരുമോ?

പക്ഷാദഃ അദ്ദേഹത്തിനുംനു കൂദാശയോഗ്യമായി വോ

କୂର ଅରନ୍ଧ ତିତଙ୍ଗାରା ଯତ୍ରକାଣ୍ଡ ପୁରୋହିତଙ୍କାଳୀ ଶେଷ
ତମଙ୍ଗେଥିଲୁକ୍ତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଵମାଯିତରଙ୍ଗାଳୀ ରିଜ୍ଲେଣ୍ଟଙ୍କୁ.

കുറ്റ:— തന്നെല്ലിതാ നമ്മുടെയേ.

രാജാ:— കുത്തവതിന്നുതപ്പോഴ്—

ക്ഷീതിയതിലുണ്ടായസീതയിവള്ളേ

ഇത്രംഘജനക്കുചന്തരൾ-

സുതയായീട്ടണ്ണാത്രമന്തിള്ളുമണ്ണോ.

(Ω⁰)

വിശ്വാസം—നിങ്ങൾക്കു മുളം വരെ.

ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କାଳ:— (ସପକାନ୍ତି) ଇହାରେ ଜଗମ ଆରାହତମନଙ୍କାହିଁ
ତ ମାତ୍ରମାଣୋ ଆରାହୁଣ୍ଟି?

രാമൻ:— ഉത്തപ്പത്തിനേവയജിവാത്തിലത്തല്ലവേ?

வுத்திசென்றைகளைகளினால்

കൈല്ലാർത്തെള്ളിഞ്ഞുവിള്ളുയാടിനമെയ്യിതെള്ളാ—

କୁଳାଲେପୁରମିଶ୍ରିଯତ୍ତିଲିଙ୍ଗଜୀବାକ୍ଷିଟନ୍.

(25)

ବୀଜୋ:—କେବଳ! କେବଳ!

തരഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ മാറ്റുന്നതുപോരിയ്ക്കുന്നതാണ്.

ഒന്നാരായുതാവവിക്രമംജീരേഖാതോണിക്കുംവിയം

ପରାମେଯାଗରମାତ୍ରୁକୁଣ୍ଡଳାତାଦୟାରୀନ୍ଦ୍ରିୟଃପ୍ରାପ୍ତ-

ଶ୍ରୀରାଜିମାତ୍ରମନ୍ଦରାଂକମାରଷରତୁମାଧ୍ୟେ!

(୧୧)

ବିଶ୍ଵାସ:— ଶରମୟାଶ୍ରୀରାଜାରାଯ ରାମକଞ୍ଚିତଙ୍ଗାରାଣେଃ.

କମା:— (ବିଗରେତୋରୁକୁ ଅରଥତ୍ତରୁ ଚାଲିକ୍) ହୁଏହା! ତେଣେ
ଠା ଆରାଜିବାକଣଂ ଚେତ୍ତୁଣା.

ରାଜା:— ମହାରାଜାଯାରା ଶରମୟର ସାରାକଣ୍ଠେ ଭାବ୍ୟ
ତଥାର ଘୁଣୀଜ୍ଞ କାଣ୍ଡାର ସଂଶତିବାନ. (ଅରଲିଂଗକଂ
ଚେତ୍ତୁକ୍) କେବାରାରୁକୁଣ୍ଠିକତ୍ତିଵକ୍ଷଜନିପ୍ରତିକା-

ଜ୍ଞ୍ଞାନେତ୍ତୁଯୋଗ୍ରୂତିକେନଶକ୍ତିଲ୍ୟର୍ଭ୍ୟୋ
ରଣ୍ଜିତ୍ତପକ୍ଷମିହ, ପାଞ୍ଚ୍ଚିତ୍ତର୍ଭିର୍ଦ୍ଵାରେ-

ଅନ୍ତରାଯତାଯିବିଷନ୍ଦ୍ରାଶ୍ରୀକେନ୍ତର୍ମୁଦନେଃମ.

(୧୨)

ହୁତିକା ଦୁଷ୍ଟତାନେ ହୁ କଣ୍ଠାତ୍ମକମାଯ ପରମାନଂ ତେଣପରି
କେତ୍ତିବ୍ରଣେ.

ମାଲେରାମାନ୍ତ୍ରାନାକଂଶରମନ୍ତର-

ନୃତ୍ୟାନ୍ତଶାପଚାର-

ତତାଲେରାଂଷ୍ଟ୍ରୀଲକଞ୍ଚିପିଲସିତମିଯତ୍-

ନନ୍ଦାନନ୍ଦରଜନ୍ମାର

ଚାଲେଶ୍ରୀଯ ଲ୍ୟାଙ୍କିନ୍ତିମର୍ଦ୍ଦକରଣାଵା-

ନାରମଦ୍ରିଣ୍ଦକେନାନ୍ତଃ-

ନାଲାନ୍ତିନ୍ଦ୍ରମହାରୁମରୁଚିତନିଲ-

ଝୁରନନ୍ଦରଜ୍ଞାନ୍ତିକାନ.

(୧୩)

ଏକାଂକ ହୁ ଯୋଗ୍ରକ୍ଷ ତୋର ମଂଶୁତେତ ପ୍ରାତିଜ୍ଞାନ.
ରଖୁବଂଶଜୀତନାକେ ଉତ୍ତରକ୍ଷେତ୍ର ନିଲବନାନ୍ତିପ୍ରାପ୍ତଃ

ବେତତାରୁ ଶ୍ରୀଲିତ୍ତିନାନକପଟିକରିନଟ-

ଅତିଜ୍ଞାଯାନାଵସିଷ୍ଠଙ୍କ,

କେତ୍ତିନାନକପାଦାନ୍ତରାଜ୍ୟର୍ଭାନ୍ତାମେ

ତଣୁତ୍ତିତ୍ତରାଜୀତନାନ୍ତିପ୍ରାପ୍ତଃ,

ଅରାଜିତ୍ରୀନୀତରାଜୀତନାନ୍ତିପ୍ରାପ୍ତଃ

ଜୀବନମୀରାଜୀତନାନ୍ତିପ୍ରାପ୍ତଃ-

രാകംനിങ്ങൾക്കുചേങ്കംമഹിമവിഷയമോ—

വായ്യുഴിജ്ഞംമതിജ്ഞം?

(൧୩)

വിശ്വാ:— ഒരിയാണ്.

സുഖചിരതരമോരോച്ചണ്ണുകമ്മങ്ങൾചെള്ളും

പരമുലകകർച്ചുഴംപാവനപ്പേരെട്ടത്തും

ചേങ്കകിട്ടുങ്ങാഗ്രതോടെഴംനിങ്ങളില്ലോ.

തൊക്കവനിവരെവാഴ്ത്താനാരേടോ! ചാരിടത്തിൽ? (൧୪)

എല്ലാവകം വിശ്വമിച്ചിട്ടാണ്ണല്ലോ മുഹത്തിൽ പ്രവേശിജ്ഞം ദ്. അതുകൊണ്ട് ഈ വയുകതവുക്കൂത്തിന്നറ മായയിൽ അല്ലോ ഇരിജ്ഞുകയല്ലോ?

(എല്ലാവകം ചുറിനടന്ന് ഇരിജ്ഞും)

(അണിയരയിൽ) ഇന്തപത്രേ! രാമചന്ദ്ര! വോൺ ഇൻ ആലും ഇയിച്ചാലും.

രാജാ:— ശ്രേവാനേ! ഈ ദേവത ഏതാണ്.

വിശ്വാ:— ഉച്ചത്യുന്നർ പുത്രനായ ശൈത്യമന്ന് അശമല്ലെയെ നീ പേരായ ക്കെ ധമ്പതിയിണ്ട്. അവളിടെ പുത്രനാം ശതാനും. അവക്കു ഇന്റും കാമിച്ചു. അതിനാൽ ചൗ തമപതിനെയ സ്പീകരിച്ച ഇന്റുനെ അശമല്ലുക്കുടെ ജാരനെ നീ പറയുന്നു. പിന്നെ അദ്ദേഹം കോപിച്ചു ശപിച്ചതിനാൽ അവളിടെ ശ്രീരം അധികാരിയായാൽ പ്രാപിച്ചു. ഇതാം അവളിപ്പോൾ രാമചന്ദ്രന്നർ തേജസ്സിനാൽ ആ ശാപത്തിനിനിനം മോചിച്ചിരിജ്ഞും.

രാജാ:— ഈ സൃഷ്ടകലജാതനായ കമാനൾ അശ്വവില്ലാത്തതായ പ്രഭാവവും സാമർത്ഥ്യവുംജീവനാണ്ണല്ലോ?

സീത:— (പിസുയതേംഠം അർഹരാഗതേംഠംകുടി നോക്കിട്ട്, സപകാഞ്ചമായിട്ട്) ഇദ്ദേഹത്തിന്നർ പ്രഭാവം ശ്രീരംഭവ സ്വന്തിന്ന് എറുയും അർഹന്ത്രവകായിരിജ്ഞും.

രാജാ:— ഇകാണംകലവില്ലെട്ടത്തുകലയേ—

റീഡേണമിക്കുയേ

ചേരംകാരാളജീവനെന്നനിശ്ചയമിതിൽ

ജ്ഞേഷ്യംവിധിജ്ഞാജീലോ

ഒക്കെന്നേപ്പുച്ചതിക്കണ്ണതാഘവമൺ-
അംഗാമചല്ലുന്താൻ
മജ്ജിന്നാംമഞ്ചിയായസിതയെങ്ങന്ന്
നർക്കിക്കണ്ണിന്നത്രുദ്ദം..

(൨)

(അനന്തരം ഒരു താപസാർ പ്രവേശിപ്പുന്നു)

താപസാൻ:—രാവണ പുരോഹിതനായ സ്വർമ്മായൻ എന്ന മു
ഖരാക്കണ്ണൻ വന്നിരിപ്പുന്നു. അവൻ രാജകാൽവും കൊണ്ടാ
ണ്, ഉവാന്മാരക്കാണ്ഡാൻ വന്നിരിപ്പുന്നതു്.

കാന്നു:—എഃ! രാക്ഷസനോ?

കമാൻ:— ഇത് വലിയ കൗതുകംതന്നെ.

രാജാവും, വിശ്രദാമിത്രൻ:—ആം വരട്ട്.

(താപസാർ പ്രോഥി)

(രാക്ഷസാർ പ്രവേശിപ്പുന്നു.)

രാക്ഷസാൻ:—

ഇന്നാജിജാനകിതന്നസ്പദം മഹമഹോ!

മാതാമഹൻമാലുവാൻ

ചെന്നിട്ടാളുതകന്തുചെയ്യുക്കിതിരെ.

നായപ്പോഴാരാവണന്ന്

നന്ദ്രാമന്നവച്ചതിയാംക്ഷിതിജയ—

പ്രാരാതേവേംപ്രാൻകോതി—

ഭൂതന്നവപ്പാല്പിയയച്ചുഹന്തിമിമിലാ—

രാജുത്തിലേപ്പുായിതാ.

(൪)

അവിടെ ധാരാ കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പുന്ന അദ്ദേഹത്തെ
ഞാൻ കണ്ടു. അദ്ദേഹം വരഞ്ഞിട്ടു കൈഞ്ചിക്കോഡും കണ്ണലുപ്പ
ജന്നേറ്റും കണ്ണൊന്ന് വന്നിരിപ്പുയാണോ.

രാമലക്ഷ്മണനാൻ:— (സീതയെയും ഉന്നമ്പിള്ളയെയും കുമപ്രകാ
രംനോക്കീടു് അതുമഹതം) ഇവതന്താണ് എൻ്റെ കണ്ണകൾ
കു് അരുതവത്തിനെപ്പോലെ ഇവർ സുവന്നത്തെന്നാരു്!

കാന്നു:—(അപ്രകാരം അവരെ നോക്കീടു്) ഇവതന്താണ്, കണ്ണ
കു് അനന്തപ്രകാര ഇട്ടിമത്തിൽ എൻ്റെ കണ്ണകൾ
പതിപ്പുന്നതു്!

രാക്ഷസ:—(അടച്ചതുചെന്നിട്ട്) ഇവളാണോ അതു അതിലുതാകുതിയായ ജാനകി? ദേവരംഗം അതാം യുക്തംതന്നെ. മഹാദേവ! അഞ്ചേല്ലു നമസ്കാരം. രാജാവിന്ന സുവമ്പേ?

രാജാവും, വിശ്വാമിത്രനാഃ:— അഞ്ചേല്ലു സപാനതാം. ഇവിടെ ഇരിപ്പോ.

നൗമനംജനകിരീടവി—

മീനമതാംമേഖലിശക്രാംഖണ്ഡസ്വരനാമാർ

താനോറിട്ടമൊയനിജൈട

മാനിപ്രഥവിനംനല്ലസുവമ്പേ?

(൩୧)

രാക്ഷസ:—(ഇരുന്നിട്ട്) സപാമിജ്ജു സുവമാണ്. മഹാരാജാവു ഒവാന്മാരോട് സന്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളണ്ട്:—

‘താനേതിന്നാക്കഹ്രകാമഗിഭവാ-

നാംഭാത്മിതാൻ, രതാമ-

ണ്ണാനംവാഴകിലെക്കൽവന്നാനുജേ

ശത്രു മരിയെന്നാക്കിലും,

നന്നാക്കഹ്രകമാർപ്പരാത്മ, മവശ്ശൈ-

തനന്നിടിലോബാന്നധ്യവം

ഞാനങ്ങേ, ചുലസ്തുനാസ്തുലഹരാ-

നന്നിയോഗ്രഹിതചാച്ചഷം:

(൩୨)

സ്വിത:— അതി— അതി— രാക്ഷസാർ എന്നെന്ന യാചവിജ്ഞാനം.

ഉമ്മിഷ്ടഃ—ഹാ ഈ ഇത് എങ്കിന്നയാണ്?

(രാജാവും വിശ്വാമിത്രനാഃ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ടിരിപ്പുന്ന)

ലക്ഷ്മി:— അതു! ഈ ദേവിയെ രാക്ഷസരാജാവു പ്രാത്മിജ്ജുനാ.

രാമ:— അപ്പേ വത്സ!

കരുംജനംശൈവരിപ്പുതിഃംഗിയംചി—

ജ്ഞാനംജ്ഞതിംഗവന്ധംജയികാരമെന്നാൽ

നന്ദ്രാജശത്രുകർംജയിച്ചജവംഗതു-

നന്നിപ്രപ്പത്തിയതിലെവാന്താങ്ചിത്രമുള്ള?

(൩୩)

ലക്ഷ്മി:— അതും മരിയും കരു അധികംതന്നെ. സപ-

ഭാദ്വനി ശത്രുവായ ഈ രാക്ഷസരാജുപ്പും വാദ്വമാനമാ

ണാണ്ടും.

ഒന്തുക്കള്ളാക്കമുടിച്ചി—

ക്ഷാത്രിയരാണോക്കശക്തിപ്പോക്കനോ

അത്രജുമല്ലാനമുടെ

പാത്മിവനന്നരണ്യനേവയിച്ചിപ്പേ.

(൩.2)

രാമ:— ശരൂവായതിനാൽ അവൻ കൊല്ലപ്പുട്ടവനായിരിയും. ഏന്നാൽ മഹാ തചസ്പിയും അതി വീഞ്ഞവാനം അ പ്രാക്തനമായ അവന്നക്കാംഖിച്ച പ്രാക്തന റപ്പോലെ സംസാരിക്കുന്നതു യോ പ്രമാണ്.

ലക്ഷ്മി— വീംച്ചുക്കാചാരത്തെ തീരെ ത്രജിച്ചിട്ടുള്ള ഇവന്നെന്നു വീരത്പരമാണെന്നുള്ളതു്.

രാമ:— വത്സ! അപേക്ഷനു പറയക്കുന്നു.

നസ്യവംശമരിവുണ്ടചാരമവനങ്കാ—

ബംഗ്രൂവേഴിക്കുംപോ—

ക്കില്ലു,കാഞ്ചമത്രവേരായാണോ,അവനൊക്കു-

ക്കില്ലുള്ളമൊക്കെയും

ചൊല്ലുഴംമരനെയുംജയിച്ചുട്ടുരാമ—

നെന്നിരെജശാത്രയും

മല്ലടിച്ചുമഴവൻമടക്കിയോക്കവിരു—

റീനിലയിലാകവാൻ?

(൩.3)

രാക്ഷസി— ഹേ! ഏന്താണിവിടെ ആലോചിക്കുന്നതു്?

പാരാതേരുവചാടിഞ്ഞവഞ്ഞിയേ—

റൂണാഡ്രുനാഞ്ഞൻപാ—

ഭേദാംഗിചിലാണ്ടം,മിന്തുക്കിരിന്ന—

കൊന്ദുക്കപാഴാക്കിയും

പാരംനാദനാദവിതി ത്തമലർമാ—

ലച്ചുംതുച്ചംസപാമിതന്—

മാറിതജാനകിവിരലക്ഷ്മിയുടെ—

ദേഖ്മുട്ടവിഞ്ഞാനത്തെ.

(അണിയരയിൽ കൂടുകളും)

(൩.4)

രാജാ:— ഈ ധാരാത്തിനാ ക്ഷാനിച്ചിട്ടുള്ളവയം ഭാഞ്ചാവുത്രനു

രോട്ടുടി രാരോ തിക്കിയാനിനും വനിട്ടുള്ളവയം എന്ന മഹ

ഷിമാക്കട സംഘത്തിൽനിന്നാണ് ഈ നിലവിൽഡിയോടു ബന്ധപ്പെട്ടതു.

(എല്ലാവകം എഴുന്നേർക്കുന്ന)

പക്ഷി:— ശ്രീഹാരേ! ഇവർ എതാൻ?

പൊരുളുംവൻകുപാലങ്ങളുടുക്കുന്നിൽ—

കോത്തതാംകുക്കണ്ണം—

ക്കുള്ളാരാന്തുരേഖാരാവക്കമാലിപെട്ടമാ—

റംബുമാനതംമുഴക്കി

ഉള്ളിൽക്കൊള്ളാതെക്കുക്കണ്ണക്കുന്നമാലിവ—

റിപ്പിടിച്ചുതുന്നീ—

ട്ടുള്ളാരക്കുകയാട്ടിപ്പരിയെതാരവാ—

യാഞ്ഞിതാപാഞ്ഞിട്ടുന്ന

(.൨.൩)

വിശ്വാ:— സുകേരുച്ചതി, യാസ്സുന്ന—

നാകംകൈത്രുവൻവല്ലു,

മാണി ചന്മയന്ത്രിഗ്രാ—

ശരിതാടകയാണിവർ.

(൯.൩)

കന്ദി:— താത! ഈ മന്ത്രലി ഭീഷണയായിരിക്കുന്നു.

രാജാ:— അതുപുതികൾ പേടിയേണ്ണ.

വിശ്വാ:— (രാമനാർത്താടിമേൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട്) ഉണ്ണി! ഈ വരെ വധിക്കു.

സീതി:— അരയേം! ഇദ്ദേഹത്ത ഇതിന് അയയ്ക്കുന്നു.

രാമ:— ശ്രീഹാരേ ഇവർ കൈ പെണ്ണേണ്ണ.

ഉമ്മി:— ജ്യേജ്യതി കേട്ടിപ്പോയിതു.

സീതി:— (വിസൂയത്തോടു അരംഭാഗത്തോടുകൂടി) ഇദ്ദേഹത്തി നന്നു മനോഗതി മരുന്നു വഴിപ്പാണ്.

രാജാ:— കൊള്ളാം, ശരി. നീ സത്രമായി ഈ ക്ഷുപാകവംശത്തി ത ഇനിച്ചു അർപ്പ തന്നെ.

രാക്ഷി:— (ആത്മ ഗതം) ഇവന്നാണോ അ ദശമധ്യത്രായ രാമൻ? ഇവൻ

അതു ഗതകോൽപ്പം പാതിക്കുമില്ലകാത്തവൻ

കൊല്ലാൻക്കല്ലിജ്ഞവേവേണ്ണനാല്ലാതില്ലംക്കുംശംശയം.

വിശ്വസഃ— വത്സ! വേഗമാകാട്ട. ഇതാ പരന്നേകം ബ്രഹ്മണാ എ സംഖാതമുത്തുവിനെ മൻഡാഗത്തായി കണ്ടില്ലോ?

രാമഃ— ശ്രോന്മാർ ഇങ്ങിനെയോ തീച്ഛയാക്കിയതു്?

ഭരിതമശേഷംനീണ്ടി—

പ്രഥമിഹവൈദത്താചടാഞ്ചാരിനിഞ്ഞം

അരാക്ഷസന്മാഴികളും

കാഞ്ചകാഞ്ചനാളിൽപ്രമാണനേരം.

(രഘു)

(രഘു ചാരണത്തുവോയി)

സീതഃ— അശ്വാ! പൊങ്കിനത്തുവണ്ണോ. അരയേം! കാഞ്ചം! ഈ താ ഒഴ്ച ദിച്ചുവാട്ടിലി ഉത്തവാതവാതംപോലെ മഹാനഭാവ നേരിട്ട് ചെണ്ടിനാ.

രംജം— (വില്ലിൽ ഞുംബണാലിയിട്ടിട്ട്) എടി! വികുതി നി ക്ഷേം നിക്ഷേം.

ഉംഗംഃ— ഏ! ഇതാ അക്കുന്തനേ ചുറപ്പുട്ടുവണ്ണോ.

ലക്ഷ്മി— (ചിരിച്ചിട്ട്) വോന്മാർ താടക്കയക്കണാലും.

മാറത്തുജൂഡാതമമ്മപ്പടിതക—

അനീഥിക്കരാണ്ണുമേ-

രോഹിന്യസംഭേദംനാൽ ക്ഷണമഹോ!

ദേഹംതകന്നിനാ

പാരംവൻമുഖയെയാത്തനാസകർംവഴി—

ജ്ഞാനിച്ചുചാടംകട—

ദേവാരക്കുവത്തെന്നുവോങ്ഗിവരമ—

ഖണ്ണംമരിച്ചാക്കവർം.

(രഘു)

കന്നു— അതുശ്വം ! അതുശ്വം ! നേന്തിപിംക സംഭാഷം, സന്തോഷം.

രാജാ— രംജപുത്രൻ ഏയ്ത്തിനേരം ഉംക് അതുശ്വം !

രംക്ഷാ— അരയേം! അതേന്തും! താടകേ! ഇത്തന്താന്ന് വെള്ളത്തിൽ കല്പകർം കലിഞ്ഞിനാ; ചുഞ്ഞകർം രാഴനാ.

ഒച്ചാലേരുംരാവനന്തൻമഹിമയിരിക്കി—

പ്രായിഞ്ഞന്നുംതന്ത്ര—

ചെച്ചപ്പത്താലായവനിനൊംങ്ങവരിവേവും

കേവലംവനാക്കിട്ടി

എല്ലംത്താൻനിന്നുകണ്ടുസ്വജനവയവു, മ-

സ്ഥാതെനേരിട്ടിനില്ലോ-

വല്ലാതാക്കന്നുണ്ടുംജരഞ്ചിവനെയാ

മന്ത!തോനെന്തുംചപ്പേ.

(ര'0)

വിശ്രാം:— (ആത്മഹതം) ഇതു സകല രാക്ഷസന്നാക്കേണ്ടും സം
ഹരനിഗമാല്പരയന്തതിനീന്റെ ഭാക്താരമാണ്.

രാക്ഷി:— യോ! യോ! നിങ്ങൾക്ക് തൈദേഖാട്ടിള്ള മറുവടി എന്താ
ണോ?

വിശ്രാം:— അറിയുംസിരലുപചജനിത്തി

ചെരിയവനാണിക്കാശപചജനശരൂർ

കന്ധകയിവഴിക്കെത്താതനാ-

മന്പയമ്മരവാമവൻപ്രലുവമല്ലോ.

(ര'ഫ)

രാക്ഷി:— അദ്ദേഹം പറയുന്ന, കണ്ണപിജനം കൊണ്ടിക്കന്മാണ്
തീച്ചപ്പെട്ടതേണ്ടതെന്നോ.

വിശ്രാം:— (ആത്മഹതം) ഇവന്ന ദിവ്യാസ്ത്രം ഉപഭോഗി

പ്രാണാധിക്ക് ഇതു നല്ല സമയമാണ്. തംഗല്പത്രായ മഹ്മദ്

വും ഇപ്പോഴുണ്ട്. (പ്രകാശം) സംഖാ! കണ്ണലുപചജ! ഗേവാനാ

ഡ നൃശാശ്രൂതിനിനൊം മരഞ്ഞ ആശക്തിക്കൈണ്ട സിലിഡി

ചീട്ടിള്ളതും പരമരഹസ്യമായതുമായജ്ഞംകൊണ്ടുപ്രയോഗസം

ഡാരത്തോട്ടുടർന്നിയ ദിവ്യാസ്ത്രചാരായണത്തിനീരും വില്ലാത

തപ്പന്നിജ്ഞാപം എന്നീരും അനന്തരാശംകാണ്ടി രാമദ്രോന്നും അര

ത്മതോട്ടം ശബ്ദതോട്ടംകൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കും.

വിഭിന്നനാഡിയായിട്ടംപുരാണരാംഭക്കളും-

യിരാണിലപ്പുറംതപ്പും, വേദരക്ഷിചചയ്യവാൻ

മുണ്ടുചെയ്യപ്പെട്ടകണ്ടിവാൽശരസപത്രമാ—

ഘുംതപ്പോമയദിംബായതണ്ണഹയയദാണെ.

(ര'ഫ)

രാജാഃ:— രജുവംശത്തിനും അനന്തരാശമായി.

ലക്ഷ്മി:— ഭാഗ്യത്താൽ ഇതു പേരുകളിട്ടും മന്ത്രി

പ്രജ്ഞിയിം.

രാക്ഷസ:— (ആത്മഗതം) പേവകപാളിടി രാജവിശോധം പ്രവർത്തി
ചു തൃജണി.

ലക്ഷ്മി:— എന്തു്.

ദിക്കൈല്ലുംതിജ്ഞതട്ടിട്ടക്കീയകനകം
തേച്ചുവോയെന്നു,മെന്നു—
ശ്വർക്കോലുംമെത്തളിപ്പായ്വകലിടയിൽമര-
ചുനുതോസസ്യശയനും,
അതകാശംധൂമകേതുപ്പടകളിലുമര—
ചുനു,മിരേഖവികാസു—
ശ്രീകണ്ഠായ്മാത്തമിന്നത്തെകാടികളിളിക്കയോ
യെന്നമായൗത്തേനും.

(ര'ന)

എന്ന മാത്രമല്ല.

നന്നായ്ക്കുള്ളക്കൊരുള്ളിക്കളും
നില്ലുംരാക്കിജ്ഞപ്പലി—
ചുനീചുപ്പലകനിനിന്നതുവള്ളുകം
ദിവ്യാസ്തുതേജസ്സുമോ!
നേരുക്കൊന്നിനാവിനിലായ്യടിതിയ—
തേങ്ങാരോന്നാവനോല്ലും—
വിനെന്നുകളുകൾമെത്തളിളിത്തിനാൽ
കാണാതെയായോന്നാമേ.

(ര'ര')

കരു:— കനിച്ചിളകിയ മിന്നത്പിണാക്കക്കളുപ്പാലെ മെത്ത
ചു ഇം പ്രഭാവരിപ്പുന്നതാൽ കണ്ണകൾ ഉൽമേജ്ജുന.

രാക്ഷസ:— ആശുപ്പം. ഈ ദിവ്യാസ്തുതേജസ്സു തടക്കാൻ വയ്ക്കു
ത്തവിധി വലിപ്പിയുന്നു. ഈ തേജസ്സിനെ കണ്ടിട്ട് എന്നിള്ളു
രാവണനും പേവേറുനും തമിലുണ്ടായ ഒരു ഘുഖ്യം കാംതി
ര വരുന്നു.

തന്ത്രക്കാക്കെയെടുത്തുവാസവന്നരി—
തെരുപ്പോളിതാമാറിലേ—
ററ്റേരംതവിടായ്യഭയകരമാം—
തേജസ്സുടാവാളിയും

മിനാൽക്കീറുകപാവാൻഡേവമുള്ളവാ—

കിത്തിത്ര്യംസ്പാമിതാ—

നനാർത്തിജുചംനിട്ടന്നടിച്ചാടി—

ചുട്ടേക്കാസങ്കീര്ണം.

(ര'ം)

വിശ്വാ:— റാമദ്രോ! ഈ ദിവ്യാന്തുങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പിഡ്സി.

വിത്തേശമുറുപ്പചാലുഗ്രഹനിലയമസുരേ—

ഗ്രഹനാക്രമാക്രം—

നോത്തിന്നന്തുചത്താടുക്കുളിവകടയത്വാ—

സ്ഥിനേംതേജസ്ഥിനാലേ

പേത്രംമാധാത്മ്യമൊടഞ്ഞേരുവക്കുമെതിരി—

പ്ലാതിവക്കാക്കൈയുണ്ടി—

അഭിവെത്രലോകുംഘടിപ്പിഡ്സിനതിനമതുഭി—

പ്രാണദിഷ്ടാപ്രഭാവം.

(ര'ം)

(അഖിയറയിൽ)

മനസ്സിക്കതിന്താനിന്താനകിച്ചുട്ടിട്ടുനാവിനെന്ന—

നനസ്സിലുചുള്ളംരാഗമംപറന്തിട്ടുനമാമുനേ!

അനന്തർമ്മില്ലുരങ്ങെള്ളാക്കൈഒന്നലക്ഷ്യനാനമ—

ഞങ്ങനിപ്പിഡ്സിമഹാനാപ്യോലതനെനാക്കൈവരേനാമെപ്പാഴും.

വിശ്വാ:— റാമദ്രോ! അഖിനെന്നയാട്ടേ.

ലക്ഷ്യം:— അനന്തരമം അതുഖ്യംകരമായിരിപ്പുനാ.

ഇന്താന്തിര സംവിദ്യാ—

ഇന്താനത്താൽശക്തികർക്കാരക്കാരതിരും

നുനാന്തേജോമയനാ—

യേനീന്താനിപ്പൂശാശനക്കുള്ളനേൻ.

(ര'ം)

(അഖിയറയിൽ)

ഡേരാമചരു! ഗുച്ഛവീര! ഭോന്യിന—

നാരാധിന്താജ്ഞിഹക്കാരിക്കിസ്ത്രുസാഭാ

സെസ്പരംസമോദരനോടുന്തിനിവേണ്ടപോലെ

നേരിട്ടന്തങ്ങെള്ളാട്ടക്കല്ലുനതനാക്കാർക്ക..

(ര'ം)

കരു:— അഹോ! അതുഖ്യം! ദേവതകർ സംസാരിപ്പിഡ്സി വശ്ല്ലാ.

(അണിഡായിൽ)

ഭഗവാന്നാരാധ ദിവ്യാസ്തുംഖേ!

ഇംഗ്ലാക്കിന്റെന്നുംകുടിക്കിന്തിനി-

ന്നതുന്തുംനോർത്ത് കുറ-

താലേവനിങ്ങളെയിനക്കിട്ടിയതിനാൽ

സിഖാത്മനിരാശവൻ

കാലേനിങ്ങളെതാന്തനിന്നുമുള്ളവി-

ഞ്ഞേരേതണ്ണമിപ്പോംഗമി-

ചുഘുംനിങ്ങപാനിജാലയത്തിനും

നിബന്ധകിതാവന്നന്ന.

(ഓ)

ലക്ഷ്മി:— ഈതാ ജ്യോഷ്മന്നറ വാക്കകൾക്കാണ് അസ്തുംഖാം മരണതു

രാജാ:— അസ്തുംഖാ മഹാത്മാനിഡിയായുള്ളാവേ? മേ ഭഗവ

ദി! കാരികാരന്ന! അംബാജി നമസ്കാരം.

കത്തിക്കാളംതവപ്പുംപരമവിച്ചുലതേ.

ജസ്സുംമാജിസ്സുമേറം

ചീത്തിടംയുംപെശവര്ത്തമതൊക്കുതാശാൾ

സാഹസത്താൽസൃതിപ്പാം

കാത്താലുംകാന്പിനംവാക്കിനമിത്രവിഷയം

തന്നെയല്ലെന്ന ചിന്തി.

ചുംത്താവചപ്പുട്ടകൊണ്ടായവനൊരുവഴിക്കാം.

ഞാതെന്നാണിച്ചുവോരം

(ഓ)

അത്രകൊണ്ട ഭവാനാൽ അനാഗ്രഹിതനായ രാമദ്രോനാൽ
അലംകൃതനായ ദശരധരാജാവിന്നർ അവസ്ഥയെ ഞാൻ അതു
ഗ്രഹിജ്ഞന്. ആത്യന്തിക തൊണ്ടെഴു ചതിച്ചു. എന്നെന്നനാൽ ഈദാ
ബാധിയുള്ള ഒരു ജാമാതാവൊരുമിച്ചിരിപ്പാം ഫോറമില്ലാതാ
യാദ്ദോ.

വിശ്വാ:— തൊണ്ടും സ്ത്രോഫം അവിശ്വാസമാണോ?

രാജാ:— അഭ്യോ! ഇപ്പോൾ

വിശ്വാ:— സ്ത്രോഫിവരത്തിനാലേ

സ്ത്രോഫിഡിനിന്നരികിട്ടലത്തുമാള്ളാപ്പ

ഇംഗ്ലാമിസ്ക്രിപ്റ്റം

വാരാൽപ്പത്രക്കമുക്കേ.

(ഓ)

രാജാ:— അരന്തിനായാവട്ട്. (എന്ന ധ്യാനിച്ചു നമസ്കരിച്ചുനാ)
 രാക്ഷസ്:— (അത്തമഗതം) ഇവർ ഭാവിച്ചുന്നതു വേറെ കണ്ണിനാ
     ണ്. (പ്രകാശം) അപ്പേരോ കശലുപ്പജി! എത്ര നേരമായി
     തൊന്തിവിടെ വന്നിട്ട്?

രാജാ:— സീംലുപ്പജിനാണ് ഇതിൽ അധികാരമെന്ന വര
     ഞ്ഞുവദ്ദോ.

(അംഗിയരയിൽ കളകളി)

വദ്ദോരിൽ ഗ്രീചുരംവോരിച്ചുംരു.

ജ്ഞാതില്ലിനാൽ തിള്ളുമാ—

യദ്ദോച്ചാപമാനതവജീകരിനം

വന്നൊത്തിരാമാന്തികേ

സീതാ:— (അത്തമഗതം) തൊന്തിപ്പോൾ സംശയത്തിലായിരി
     ജ്ഞാനം.

രാജാ:— തുവിക്കൊചുകൊപ്പന്തീരിയിൽവെ—
     ജ്ഞംപോലെകൊവില്ലിൽവെ—

ചുംപോയുന്നി:—

ഉമ്മി:— ഇതുണ്ടാവുമോ?

രാജാ:—

“വള്ളുതൊണ്ടാലിയെടും”

ഉമ്മി:— (സംഭവംശേത്താട്ടം ലജ്ജയോട്ടം തുടിയിരിച്ചുനാ സീത
     കൈ കരുലിച്ചൊന്നും ചെയ്തിട്ട്) നാം ഭാഗ്യത്താൽ വല്ലിച്ചുനാ.

രാജാ:— (കുത്തുത്തേഹാട്ടുടി)

“വോട്ടിച്ചുവെടുന്നോ!”

രാക്ഷസ്:— ദിരാത്മാവായ രാമൻറെ പ്രഭാവം സ്വീകാര്യംതന്നെ.

ലക്ഷ്മി:— തകയുംതകളിനായെടുത്തുടങ്ങുന്നു.

ചേരാട്ടുവന്തെന്നും—

ഷൃംകാരംബസ്ത്രിയഗ്രജന്നറകമാച്ചാൽ—

വാന്നള്ളത്തേപ്പോറടി

ബുദ്ധാണ്ഡചുമരിനുകത്തുമുഴവൻ

തിഥിമേചേരവും—

ബുംഖിച്ചുങ്ങതിപ്പോരമായിതിനിജം

നിൽക്കാതിരന്നുന്നിതാ.

(ഒര്)

രാജാഃ് (സന്തോഷത്താൽ വിഭേദത്തോടുകൂടിയവന്നുംപാലെ)

അംഗീരാവയ!വത്സ!രാമ!വരികേൾ-

ചാരത്തുനിന്മാലിയിൽ

സൊല്ലാസംഗ്രഹക്കെട്ട്, റിന്നേമുറക്കെ-

കെട്ടിപ്പിടിയ്ക്കേതാൻ

മെല്ലെന്നാൻമുളിച്ചേരുത്തുവായുകലമോ!

നിന്നെല്ലാമ്മരങ്ങളുണ്ടാ-

നല്ലുനാലിയുട്ടിനെറ്റിരുവാൻ ചെയ്യാൻ

പൊതുവിനായ്ക്കൂപ്പ്.

(@)

രാമ:— (പ്രവേശിച്ച്) അതിവാസല്യംകൊണ്ട് പ്രക്തം തെറിക്കോക്കന്നവയെല്ലാം.

விரைவாக நான்களே! அறணத் தூக்கவான். வத்ஸளாய் ரீமக்டு
காக்கடி அறணத்தூக்க செரிய கட்டியுமான்.

രാജാ:— (നമ്മുള്ളരിച്ചിട്ട്) ഗൈവാനേ!

പതിയായ്ക്കുപതിസിത്-

ଯେ ତିକାଳସମୟରେ ମାତ୍ରାଯୁଦ୍ଧରେ

ഇതുവൊഴുത്തുമില്ലയെങ്കിൽ

ചുവന്നൂർ മാര്ക്കറ്റിൽ നിന്ന് തൊല്പോളി വിൽക്കുന്നതാണ്.

(8m)

കുന്നി: - (കണ്ണനീഡോട്ടുടർന്ന്) ഹേ! നമ്മു കൊടത്തുകളിന്തു.

രാഷ്ട്രിയം:— കാലേണംടതു കണക്കുചിത്തതു.

വിശ്വാസ്: വളരെ നന്ദായി. എന്നാൽ സമ്മതിച്ചു. ഏന്നല്ലോ
അറിം പറയേണ്ടതണ്ണ്.

କଣ୍ଠେ ପରିମାତ୍ର ପ୍ରକଳ୍ପିତରେ

രാക്ഷി:—(അതുമില്ലതു) തച്ചല്ലെ ചെങ്കുണ്ടു കാട്ടിൽ കിടക്കുന്ന പ്രാവമണംഗൾ ക്കുറും കുടംബത്വത്തോടുള്ള ധാർശനം നേരിട്ടി.

രാജാ:—എന്താണിതിലാലോചിപ്പാൻമുള്ളത്. വകുപ്പ് എന്നിതിൽ ഒരുത്തുകരമാണ്.

விழ என்றால்?

രാജീ:—കണ ഭവാനുക്കാണ്ടുതന്നെ.

വിശ്വാ:—മരറാന് ആരെക്കാണ്ടാൻ?

രാജീ:—സീരലുപ്പജനക്കാണ്ടും, ശതാനദിനക്കാണ്ടും.

വിശ്വാ:—സീരലുപ്പജനാടും ശതാനദിനേനാടും ഞാൻ പറഞ്ഞു
കൊള്ളിം.

രാജീ:—അരിങ്ക് പരമാത്മാത്ത അറിയുമ്പോൾ.

ഇനകരഘ്രപണംക്കിളിസംഖ്യകാണ്ടും
മനമതിലവിലക്കംപ്രിതിയുണ്ടാക്കമ്പേം
ജനികലവരിന്തുകന്നാനമാ,വാദ്യവാനം,
പുനരിഹ്രംഭകമ്മത്തിനമല്ലു സ്ഥാനംനീ. (നൃ)

വിശ്വാ:—(ആകാശത്തിൽ) വത്സ! ശ്രീരാമേഹ! അദ്ദോഹ്യ
യിൽ ചെന്ന ഭവാനായ വസിഷ്ഠനേടും ഞാൻ പറഞ്ഞ
താഴി പറയണാം:—

‘നാലേണാക്കിക്കർപ്പവെൻകിടാണ്ഡാനികിവം.

ശത്തിക്കലുള്ളാർക്കൈ—

അരേബു,രാഘവവംജാതരിവരി

നാലുള്ളിക്കർപ്പകായുടൻ

മാലേലാതേവസിഷ്ഠഗണതമസ്ത—

സ്ഥാനാണ്ഡാകൈക്കാണ്ടിതാ

ചാലേകൊള്ളകിയുംകൊട്ടക്കിയുമി—

ഞാൻതന്നെചെള്ളിടിനേൻ. (നൃ)

എന്നേൻറയും ഇനകരാജാവിന്നേൻറയും യാഗത്തിനേൻ അവ
സാന്തതിൽ ഗ്രാഹാനമംഗളമെങ്കെ കഴിയ്ക്കുമാരും വി
വാഹം കഴിയ്ക്കും. അന്നയ്ക്ക് എപ്പോ മഹാപ്രിമാരേയും ക്ഷണിക്കു
ംഗരമമഹാരാജാവിനേൻ തുടെ അരങ്ങയും വിദേഹരാജുതേന്ത്യും
എത്തണം?’ എന്നോ.

കമാ:—അതുന്തസന്നേതാശം.

കന്ദ്ര:—ഓഗ്രത്താൽ സോദരിമാരായ നമ്മകൾ വിഹമിച്ചിരിയ്ക്കും
തെ കഴിയുമെന്ന തോന്നുണ്ട്.

രാക്ഷി:—ഈ കന്ദ്രക്കയെ മരറാരാംക്കു കൊട്ടക്കുക എന്നത്

അരന്തമാണ്. ഇനിയെക്കിലും തൊൻ വരയുന്ന നല്ല വാക്കുള്ള അരങ്ങ് കേപറ്റണം.

വേണ്ടലുന്ന, ന്റെയോഗ്യത്വം കൊണ്ട് മുള്ളുകിഴിവും ചുരുക്കാം

ചിരു യാൽനിങ്ങളോത്തി-

ପ୍ରାଚୀଲୋକାଧୀଶଙ୍କାଯେ ଚରକିତ ଵରମାତ୍ରାସୁ-

വ്യത്തിലുംമോഹരില്ല

ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀଶ୍ଵରାମୁଖରେଣୁକାଜ୍ଞଯୋତ୍ସୁଦ୍ଧି-

ചെരമേനിയോളം

ചാലേരുവരായ്യവാനോർത്തക്കണിമൺിക്കളെ-

പ്രോലചന്നാത്തുരുക്കിൽ.

(mΩ)

(അമേരിക്കയിൽ കളകള്‌)

ଧରମ: କାନ୍ତଳୁଙ୍କରାଜମିଶ୍ରିରକ୍ଷପୁରୀ-
ତତାନ୍ତଳୁଙ୍କାଳଗିରକଣକିବରାରିଓନିଃ?

വിശ്വാസം:— സൗഖ്യവസ്തുക്കടന്നുവരാംമെന്നുണ്ടു്—
മാറിചരാണിവർധിയിരുക്കരണ്ടുപേരം. (നീര്)

അതിനാൽ വസ്തുവേ! നിങ്ങൾ ഈ യാഗപ്രശ്നികളെ
വയിച്ചുവിൽ.

കുറാ:—അരംബിനൊത്തെന്ന്. (എന്ന വികടമാക്കംവള്ളും ചുറവിനടക്കണ്ണ്)

കുന്ന്:—ഇതിലെങ്ങിനെയോ, അറിഞ്ഞതുകൂടാ.

രാഹ്മാ:— സാധിച്ചുകാഞ്ഞമിനിഹ
വിധിവിപരിത്തതിലായ്വെച്ചിട്ടേ

ഒരു സ്കൂളിലെ മാലിവാ വന്നുടൻ റിയൽ 10.

രാജം:—(വിപ്പിൽ ചെറുതൊന്നാലി ഇട്ടക്കാണ്ട്) വത്സ! രാമ ഭദ്ര! വത്സ! ലക്ഷ്മി! നിങ്ങൾ അപ്രമാദമായി നിന്നുകൊണ്ട് പ്രത്യേകിരിയ്ക്കുന്ന ഇവന്ന ഇതിച്ചാലും. തോൻ ഇതാ പിന്നാലെ വയന്നു.

விலை :— (விரிவுகளால்)

வனாலும்பூபவிரியினியலிகிலாலைகளிடித்தால்விடே...
கொனிழீடிகிறமலைஒலுவல்தாமோஜஸ்களீடே!

ഇന്നാധ്യാത്മകിടംകിനമായുള്ളാഭിചാരംകണ-

ക്കാളായതെത്തുചിപ്പിട്ടുവർക്കെല്ലാണിത്തല്ലാമിവൻ. ( )

(എന്ന് എല്ലാവരും പോയി.)

നോമക്കം കഴിഞ്ഞ.

—•••—

ര ഒട്ട 1 മ സീ 0 .

(അരിനന്തരം ഇങ്ങനുംകൊണ്ട് വിചാരണേതാട്ടിടി മാല്യവാൻ
പ്രവേഗിജ്ഞന്.)

മാല്യവാൻ:—എന്നാണോ തോൻ സർവ്വമായക്കുറ ദിവത്തിൽ
നിന്നും സിലുാഗ്രമവത്തമാനങ്ങളെ അറിഞ്ഞത്, അരന്ന മുത
ൽക്ക്

ദോഹരിതാടക്കത്തിന്മകൾമലയെടു—

ത്രഞ്ചുളാക്കമാർച്ചെന—

പ്രോവിൽത്താനൊക്കുല്ലവോലെവള്ളര—

സ്രീരാപ്പിപ്പിളവൻ

പോരാതാടകയാസ്സുഖാഹവിവര—

ക്കാന്നിടിനോരാമഹാ—

വിരിരാഘവനെന്നമനസ്സിനത്തും

ശല്പങ്ങൾതെല്ലപ്പേണ്ണു. (എ)

അവക്കുട തുടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ ലക്ഷ്യിച്ചു കൈവന്ന
നീ വധിച്ചതെന്നു വക്കേബാർഥം ഇതിലെന്നതാണ് അതിനുണ്ടോ?

അവാനോക്കുളവിഞ്ഞാതിശയനിരക്കളാൽ

ബുമദേവൻ ചമച്ച—

ദ്രോവൻതാൻവിപ്പുരണ്ടായ്രജുതനയനാടി—

ചീടിനാനാടലെന്നു

ജൗവിശപത്തിൽശജയഗ്രീവകമൊക്കുവലി—

വ്യാസ്തമരുങ്ങളും—

മാവിശപാമിത്രനാക്കമുനിവരനാടവൻ

വാങ്ങിനാൻമന്ത്രിംതേ. (ഒ)

അരത്താടക്കാവധിമതിൽപ്പരമല്ലോ—
നന്താപസന്ദശമുഖനാവിരോധമായി
അസൃഷ്ടംനമുടക്കയള്ളതനെനിന്തചുഴു—
മതുരൂപത്രപ്പടിരശ്വത്തമനേകിയപ്പോ.

(൯)

ആവൈപ്പേമനസ്സിതാധരണവരിവേം
നീക്കിതൊ,നായതിപ്പോ—

ജാവാനോക്കിന്തുചെക്കംമുതയതുക്കറ—

ഞതീട്ടവാൻമേതുവായീ

ദേവനാരണ്യനാജിച്ചിത്രവിധികളുമോ

നാനിതൊട്ടുള്ളതെല്ലാം

ഹാ!വിഞ്ഞംപോകിലുണ്ടായുള്ളതമവിലാഡിലും

മിക്കവാറുംവികാരം.

(൯)

വത്സയായ ത്രപ്പണവയും വന്നില്ലപ്പോ.

(അനന്തരം ത്രപ്പണവ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

ത്രപ്പണവ:—ഈയ മാതാമഹൻ ഇയിച്ചാലും.

മാലു:—വത്സ! ഇരിയ്ക്കു. സീരില്ലപ്രജനർന്ന സമീചത്തിൽ എ എന്ന് വത്തമാനം?

ത്രപ്പ:—അവിടെ വാനിഗ്രഹണം മുതലായ മംഗളങ്ങളെല്ലാം
കഴിഞ്ഞുവരു. അതു മംഗളസമയത്തു തന്നെ അരഗസ്തുമഹ
ഷ്ഠി രാമനായിക്കൊണ്ടു മഹേദ്ര ചാപത്രണ സമാനിയ്ക്കുകയും
ചെയ്തു.

മാലു:—ബുദ്ധമഷ്ഠികളിൽനിന്നും ഗ്രഹങ്ങളുായ ദിവ്യായയങ്ങ
ജീല്ലാം അവനു ലഭിച്ചുവരുന്നു.

(വിചാരണത്താട്ടക്കുടി)

അമോദംകുറ്റിയന്നസ്സും ബുദ്ധമനസ്സുള്ളാരുമോ
ബുദ്ധമത്താടൊത്താരാക്ഷാറു വന്നുവസ്തിക്കുമോ.

ത്രപ്പ:— ഒരു മനസ്സുന്നീര കാഞ്ഞത്തിൽ എന്നൊന്നിതു വിചാരി
പ്പാനുള്ളതു്.

മാലു:— വത്സ! അങ്ങിനെ അണ്ണ.

പാത്താലുല്പത്തിക്കൊണ്ടുജേവരതനയൻ
യോഗ്രുനെന്താണവന്നീ—

മത്രുതപംക്രാണഡവൻതൻചരിതമതിധവം-

ടന്നദേവാസുരനും

വസ്തുക്കർപ്പാക്കണ്ണദേവപ്രികളിതിവല്ലതാം

ശക്തിയണ്ണാക്കിട്ടന്നു

മത്രുനാരിൽഡയംനാന്നുവനകളിവരം

* തന്നോരനോന്നുകൾ.

(ബ)

യമ്മങ്ങൾക്കാതജാളിഡ്വേംനവനിജജനങ്ങൾ

യമ്മങ്ങൾപ്രചനിധൃടിപ്രവരാണാപണേ

ചെമേമുലംപെങ്കക്കിട്ടന്നന്തിരാളിയേംട

നമ്മൾക്കാഞ്ഞവഴിയായുള്ളവായിവെവരം.

(ബ)

ഇപ്പ്:—എന്തോ സംശയം? അതു പറയുവരം കിരണ്ടതാന്നടഞ്ഞ
ദാശിക്കേണ്ണുക്കൊണ്ട് അരക്കത്തുംാക്കിയ കണ്ണക്കേണ്ടക്കുട ത
ലയും താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒള്ള്
പയത്തിലുള്ള അതികരണാരമായ ഗസ്ത് ഇന്തിനെ അടഞ്ഞിയി
രിയ്ക്കില്ലെന്ന് തൊൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

മാല്യ:—അമേരോ! അതുന്തും.

ഗ്രേജ്ഞനാരാഖിമനാർഥവനമിത്രചമ—

ജ്ഞനാസ്ത്വപ്രിമാം

കഷ്ടംബന്ധക്കേണ്ടായ്ക്കൈനാഭമിധജനക—

നാക്കവാൻമോഹമില്ല

അത്രേപോകട്ടെയന്നാലതിവിപ്പുലതപോ—

ദിപ്പുനായ്തുനിക്ഷേഖ്യം

ശിഷ്ടന്മലോകശനാംരാവന്നനക്കരവവൻ

കണ്ണത്തെന്തായിരിയ്ക്കും!

(ഭ)

അമവാ

നേരേമത്സ്യാമിയംചിയ്യതിലോകഹലമു—

ണ്ണായതില്ലെന്നതല്ല—

നാരാമൻദ്രാഹിശിലപ്പിച്ചയുടയവനാ—

ക്രന്മയോടൊത്തുചുറ്റു

പാരാത്രക്കയ്യമന്മനിവരുകരവകീ—

ത്തിയ്ക്കുമാമാന്നുത്തിയ്ക്കും

ചേങ്ങൾക്കും പോയിതുടങ്ങവെന്ന്

കണ്ണടങ്ങുന്നതാണോ?

(എ)

(അണിയായിൽ പ്രതീക്ഷാരി വകതി പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ട്)

പ്രതീക്ഷാരി:— പരമ്മരാമനായി വോന്നാർ അയച്ചിരുന്ന ഒരു ഒരു തമാലറസത്താൽ എഴുത്തെല്ലുടു അക്കരതോടുള്ളിയ താലീപറുവുംകൊണ്ട് ഇതാ വന്നാരില്ലോ. (എന്ന് എഴുത്ത് അടക്കേ വെള്ളുന.)

മാലു:— (എഴുത്തു വായില്ലോ) “മഹേന്ദ്രപീപികൽ വസിപ്പുനു പരമ്മരാമൻ ഒക്കാരാജ്യാനിയിൽ മന്ത്രിയായ മാലുവാനായി മംഗളത്തെ പ്രാതമില്ലോ.”

ശ്രദ്ധ:— അളവിനെപ്പറ്റി വേണ്ട മന്ത്രം വിട്ടുള്ളതിനിരില്ലുന്നോ.

മാലു:— ഇതിൽത്തന്നെ പരമേശപരഭക്തനായ ലക്ഷ്മേപരനെ പൂരി അഭിനന്ദിച്ചുതിയിട്ടുണ്ട്. “ഭണ്യകാരന്നുതീർത്തിൽ തതിൽ വസിപ്പുന്നവക്കായി ഞാൻ അരങ്ങെം കൊടുത്തിട്ടുള്ള തായി നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരില്ലുമ്പോ. അവിടെ വിരാധൻ, പര, കമ്പന്യാർ തുടങ്ങി ചിലരെല്ലാം എന്നെന്നു ഈ നിശ്ചയത്തെ അതിക്രമില്ലുന്നതായി ഞാൻ കേട്ട. അതിനാൽ നിങ്ങൾ അവരെ വിരോധിച്ചു നിങ്ങളിൽ എനില്ലെങ്കും മാഹേശപരപ്രീതിയെ അനുസരില്ലെങ്കതാണ്.

അതിക്രമംപ്രാധാന്യരിൽത്തുടങ്ങോ—

സ്ത്രാണനിങ്ങൾക്കിമെന്നല്ലതിപ്പാർ

അപ്പേക്കിയൻിങ്ങൾക്കിമെന്നതുമായോൻ

വല്ലാതയാമീഡയാങ്ങാമദഗ്ഗൾ.”

(എ)

ശ്രദ്ധ:— കഠിനത്താനാ മസുണ്മായി ഉറപ്പും ശാംഖിയ്യതോടുള്ളി ഇരില്ലോ ഈ ഉപന്യാസം.

മാലു:— എന്തോ പറയുന്നു. പരമ്മരാമനാണ് ഇത്.

സദ്മംശം, കമ്മ, മോജല്ലു, റിവ, മലതവ—

രില്ലു, നാതൻവെവഭവത്താൽ

ഗവ്വത്രംതാവഞ്ചന്നള്ളവനവിലമുഖ്യേ—

ക്ഷിച്ചിരിപ്പുനിരിമൻ

ഒഴുവനാരെന്ന ചിത്തിച്ചുറിവോകവിധമോ—

തുന്നാമഹിഷ,കാഞ്ചം

ഓവിജ്ഞംഡികിലെപ്പൊംപ്രളവിനുടക്കില—

ഫേറുമത്തുറന്നാഡ.

(ഫഫ)

(എന്ന വിചാരിജ്ഞനാ)

അപ്പ്:—എന്താണിപ്പോർ വിചാരിജ്ഞന്ത്?

മാലു:—വണ്ണേ!

ഹരംഗൾവില്ലതിനൊക്കിച്ചുരാമതനന്നുകേൾക്കില—

ഒണ്ണാരിജ്ഞലുംസമിജ്ഞമോഹരംഗൾഗിജ്ഞനാമഹംഗൾ—

വൈദിതകോവമോട്ടവോടടിച്ചതമിലഞ്ചുടൻ

മരിച്ചരഞ്ചവേതമെക്കിലോമഹാരസംനുക്കത്തും. (ഫഫ)

കരാർ ഇയിജ്ഞന്തിൽതന്നെ ഭാർവൻ ദാശരമിയെയും
ബനകിൽ അവനെ കൊന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോ
പം ശമിജ്ഞയില്ല. ഇങ്ങിനെയായാൽ നാം വിചാരിച്ചിരിജ്ഞ
നാ രാമന്റെ വധം സാധിച്ച. രാമദ്രുതം ഇയിജ്ഞയർബന
കിൽ ബ്രഹ്മണ്ണനായതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മംഗിയായ അദ്ദേഹത്തെ
വധിജ്ഞയില്ല. എന്നാൽ മുക്തപ്രായനായ അദ്ദേഹം വീണാ
പോയ ആരുധ്യം എടുത്തില്ലെന്നും വരാം. അപ്പോർ നമു
ക്ക് അനിഷ്ടവുമായിത്തീം.

അപ്പ്:—എന്താണ വിശ്വഷം?

മാലു:—വരഹുരാമൻ മുന്നേതന്നെ ആരംഭ്യകരുതനാണ. ശ്ര
ദ്ദേശം രാമനെ വധിച്ചാലും മൻപ്രകാരം ഇരിജ്ഞയേ ഉള്ളി.
അതു ഗ്രാഖ്യനായ രാജപുത്രനാകട്ട പിന്നെയും ഉയർപ്പി
നോക്കുവന്നായിട്ട് ഉയർപ്പിതമനാഡി ധന്തവിജയിയായ
അവനെ ഉത്സാഹശക്തികൊണ്ട് ഇയിച്ച എക്കിൽ എല്ലാ ഒ
വകുളം അവനെ അതുതുപ്പിൻ എന്ന കയറ്റം. അപ്പോ
രു രാവണന്റെ പരാന്തരമശക്തിയാൽ അനക്കാരെ വൈച്ഛ
കൊണ്ടിരുന്ന വാളുവിശ്വഷണും ദേവകർ ഇവനെ ധിക്ക
രിച്ച ദോഷിപ്പാൻ തുടങ്ങം. അസുരവിജയികർക്ക് അവ
മാനാക്കാണ്ടുള്ള പ്രക്തതികോപം എപ്പോഴുള്ളതാണ്.

മാന്ത്രംരാവണനെജ്ഞയിച്ചുാക്കുവോ—

നാംകാത്തവിച്ചുജ്ഞിന്നു

തന്ത്രിൽക്കുറകുലംമുടിപ്പുതിനക്ക്
ഒഴുന്നാമതാജൈച്ചുവൻ
ഇന്നാണ്മാർഗ്ഗവനംമടങ്ങുകിൽമിട്.
ക്ഷേരുന്നവൻനമളിൽ
ചിന്നംപേടിയെങ്ങാഴിച്ചുവിശ്വപതിയായ
ധമ്മിഷ്ടനാഥവൻ.

(മൂ)

ആപ്പ്:—ഇതിൽ എന്താണ നിയുക്തിമിജ്ഞനാത്?

മാലു:—വരഗ്രഹമന വൈരതെ വല്ലിപ്പിഞ്ഞേണമന്നാണ്.

ആപ്പ്:—മരിച്ചായാൽ വലിയ പോഷമാണ്.

മാലു:—അത്തിനെ അതുയാൽ തന്നൊയും നാം ശക്തിപ്പോലെ മു
തികാരം ചെയ്യാൻ നോക്കണം. പ്രക്ഷീ,

അവരുടെസാമത്ര്യംപറം—
മവന്നുണ്ടിച്ചുത്തമിവയെല്ലാം—
കേവലമാനിലായുള്ളൂ—
നാംവുകിലാണ്മാർഗ്ഗവനാതോഴിവരാ.

(മൃ)

അതിനാൽ എന്നീജ്ഞ്, ജാമദഗ്നന വൈരതെ വല്ലിപ്പിച്ച
മിമിലാചുരിജ്ഞ പൂപ്പുടിജ്ഞവൻ നമുക്കു മാഘേന്ത്രപിപിക്ക
ലേജ്ഞ പ്രോവുകതനെന്ന. അദ്ദേഹതെ അവിടെ ചെന്ന കുർ
ണ്ണണ്ണതുമാണ്.

ശംഖിരംമഹമിബിനാൽ, മു ചിണമം
കൊണ്ടോ, തതസൗജന്യവും
ജീംഡിച്ച, തദവിലത്തിനംസുവദനാ,—
ജൂണേരാൽ ക്രൈപ്പോലമേഖാ.
വന്നേരും പ്രളവന്നാശയാസ്രത, തവ—
സ്സംഗ്രഹിയുംമുലഭാ—
ഈനോ! പാവമൊഴിച്ചുസത്പരതയ—
ത്രംകാഞ്ചിലാണ്മാർഗ്ഗവൻ.

(മു)

(എന്ന് എഴുന്നേറ്റു ചുറവിടുന്ന രഥംപോക്കം പ്രായി)
മിന്തുവിജ്ഞംം കഴിന്തു.

(അണിയരവിൽ)

അപ്പേയോ ഇനകരാജ്യാനിയിലുള്ള രാജകലചംരികളേ! നിങ്ങൾ:
കാർക്കാന്തിപുരത്തിൽ ഇരിപ്പുന്നു. രാമനോടാണ്ണേരണ്ട് പറ
ഞ്ഞാലും.

ക്രാന്തിവെണ്ണലയിലുക്കുണ്ടാടലകൊണ്ണ
വെന്നാരിയകൈകുള്ളോ—

ടോതെത്തഴിംപശമുവന്നമേഗ്രമമകന്ന
വന്നദമമത്തവൻ

കുംത്തവീഞ്ഞനടക്കൈകപാതനുംവെട്ടത്തു
കോപമൊടുത്തുടൻ

നീത്തംഗാത്രമതകൊന്നവിറകിഴിരടിച്ച
വൻതയക്കണകവൻ.

(മന)

ആരാഹൻക്കാത്രവംശപുടഡയയോരിയു—
തെതാനവട്ടംവധിച്ചുവൻ

വിഹൻക്രൂഞ്ഞവാട്ടിപ്പേച്ചുലകിതിലരയ—
നാഞ്ഞൈലക്കാണ്ടുവന്നുവൻ,

മേരാബവൻ ദ്രംഗിതൊട്ടുള്ളാങ്ഗണാമു—
സൂര്യനേവന്നവൻനിന്ത-

ചാരതെത്തരുന്നചേപിച്ചിതനിജമുഖവിൻ—
വിപ്പൂടിച്ചുവരകോപാൽ.

(മര)

(അണന്തരം ദൈയങ്ങളെതാടം സംഘ്രഥിച്ച തുടി
രാമനം സീതയും സവിമാനം പ്രവേശിപ്പുന്ന)

രാമൻ:— വന്മായാത്രുന്നനിംശ്വേതപുരഹരണഗവാ—
നാളുളാരംസ്തോഷ്യനായി—

ടാക്കായംകാണ്ടുംബന്ധുമചരിതന്നാം
ഓർമ്മവൻകാണ്ടിന്തിനായ്

നമ്മുടെതട്ടന്നു,കാണ്ണേണ്ടോരുവനവൻ,എ—
സ്തോഷപേടിച്ചുനാണം

ചെമുകെകവിട്ടുകാട്ടനിതുമഹിതദ്ദേശ—
സ്തോഷമീരയന്നിലിപ്പോർം.

(മുഖ)

സീത:— സവിമാരേ! ഇതെന്തിനെ?

സവിമാർ:— കമാര! പരിമേജ്ജുക്കതേ.

രാമൻ:— പരാവധിരണ്ടുകാണ്ടുള്ള വൈദസ്യം വിവാഹാദികൾ
ഒക്ക് ഇച്ചിത്തമല്ല.

സവി:— പലപ്പോഴം സ്വർക്കാറിൽനാരെയും വധിച്ച് അവരുടെ രക്തംകൊണ്ട് പിറുത്തപ്പേണം ചെയ്യവനാണ് പരമ്മരാമനെന്നാണല്ലോ കേൾവി.

രാമ:— മഹാശഞ്ചനഗിധിയായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന് എത്തു കാഞ്ചിലാണ് ഇതുകൊണ്ട് വരുന്നതു്? ഇദ്ദേഹം മനോരക്ഷാനാഡിക്കൊക്കേയുമരമിയും

തന്ത്രാനാവട്ടംവൈക്കാം—

ടെന്നാക്കിക്കീത്തിമാനാംഗ്രഹനയുമമക്ക്—

യുക്കിനാൽത്താൻജയിച്ച്

മനാദ്ധപ്പോട്ടുടികുത്തവരുതിലും—

കാശ്യവന്നായിന്തകി—

ചെന്നിപ്പോരുചെയ്യിട്ടുത്തവമതുമഴവി—

ട്രാഴിവിട്ടോരുക്കിൽ.

(മൻ)

(അബിജയിൽ)

കാവൽക്കാർഡെയ്യുമില്ലാത്തശലാട്ടുവയും

ചാഞ്ചലേറ്റിച്ചകാഡ്—

ചുവന്നുതന്നേനോക്കെന്നിതു,ചുരജനമാ

ഹരി!വാവിട്ടുനു

കാൽവെച്ചുംകൊണ്ടുകൂസാതതിക്കവിതന്തായ്

രാമനെന്താൻപ്പിരണ്ടില്

തന്ത്രിൽക്കന്നാലുഹത്തിൽശിഖിമുനിവരനാം

ഭാർത്തവൻകേരിട്ടുണ്ട്.

(രം)

രാമ:— ശിഖാപരാരണ്ടെഴുക്കീഡ്യുന്നത് ഇവരാണല്ലോ. അപ്പോൾ എന്തുണ്ട് ഇദ്ദേഹം ഇതിനൊ വിസ്തരിഡ്യുന്നതു്? അതു ടേ അടഞ്ഞു ചെല്ലുക്കുന്നു. (എന്ന ദെയ്യുമായി വികടം പരികുമിഡ്യുന്നു)

സവി:— ഹാ! ചാറുംവന്നായ രാമചാറു! ഹാ ജാമാറുക! എന്നി ശൈനേ ദേഹപ്പെട്ട് ഉരക്കെ നിലവിച്ചിച്ചുകൊണ്ടിരാഡ്യുന്ന പരിജനത്താട്ട കൂടിയ രാജകുലം അഭ്യുമാണ്ണും രാജനാ. രാജക്കുങ്കുക! ദിനത്തെ ചെന്ന ഭന്തംവിനെ അരവിഡ്യു.

സീത:— എന്നാൽ ബലപ്പെട്ട ഘറപ്പെട്ട കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതു
ചുവറുനെ വേഗത്തിൽ ചെന്ന രാഖൻ സമാധാനപ്പെട്ട
താം. (എന്ന ചുറി നടക്കണം)

സവി:— കമാറ! കമാറ! വേഗത്തിൽ ഒടുന്ന കൈ രാജഹംസി
യെപ്പോലെ മെച്ച ശമിക്കുന്ന രാജക്കുകൾ കണ്ണംലും.

രാമ:— (പ്രേമത്തോടും ദയവോടും തുടി തിരിത്തു നോക്കിക്കൊ
ണ്ട്) ഭീക്ഷായ ഇവശ്ലേഷി നിങ്ങൾത്തെന്ന് സ്ഥാധാനപ്പെട്ടതു
— വിൻ.

സവി:— സവി! സകലലോകത്തിനും മംഗളകരണം ഫലപ്പൂർണ്ണം
യ ജയലക്ഷ്മിയോടുള്ളടക്കിയവനമായ ഇവനെ കരഞ്ഞതാനീജിലു
കിയ വിലാസത്തോടുള്ളടക്കിയ നേരുകവലയങ്ങളുടെ ശോഭ
കൊണ്ട് സുന്ദരമായ മിവച്ചുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത് പ്രകാശിച്ചുകൊ
ണ്ടിരിക്കുന്ന സ്നേഹസംഗ്രഹങ്ങളോടുള്ളടക്കിയ നീ തഞ്ചളുടെ മൻ
ഭാഗത്തായി നിന്നുകൊണ്ട് എല്ലാഭ്യാസം നോക്കാണ്ടോ.
ഇതെത്താൻ, വിജയാഭിച്ഛവനായ കമാരനെക്കരിച്ച ഉയ്പെ
ടക്കയെയിരിക്കുമോ?

സീത:— സർ! ക്ഷമഗ്രിയക്കാരേയും ഭയപ്പെട്ടതുനുവന്നേപ്പു ചര
ത്രംമാൻ? അതുകൊണ്ട് തന്നെയീണ്ട് നോക്കണമുള്ളൂ.

രാമ:— പ്രിയേ! ഭയപ്പെട്ടാതെ മടങ്ങിപ്പോണ്ടോള്ളേം?
സൗംഘ്യത്തുനും പുല്ലുപുത്തമലരാളിയും
ചോന്മിന്നുന്നനിനെ—

ജീനംഡാതാവഗ്രമദ്ധോട്ടിക്കളിലിളിക്കുന്ത്—

ക്കന്നുവണ്ണാസഹമിപ്പി

കന്നാൽക്കണ്ണാരാമമണ്ണേ!നീൻവവികക്കൊടുയ—

നീളുപോർക്കൊക്കുലും

നന്നായ്ശപാസങ്ങപാനിംഡണ്ണിനെവള്ളുമര—

ക്കെട്ടുവയ്ക്കിച്ചിട്ടൊണ്ടു—

(അണിയായിരിക്കുന്നത്)

(ര.മ)

യേ! യേ! പരിചാരകക്കാരേ! ഒഡരമെച്ചുഗ്രനായ രാമൻ എവി
ടേജാണ്.

സീത:— ഈ പറയുന്നത് അദ്ദേഹംതന്നെന്നാണ്.

രാമ:— നില്ലുപടമായും സാഹസമായും ഭയക്കരമായും ഇള്ളു ക
മ്മത്തോടുള്ളടക്കിയ അശ്വദ്രുതത്തിനും ചുജ്ജലുവത്തക്കമേഘങ്ങ

ഈടെ ഇടിനാദംപോലെ തടിച്ച ശമ്പുഡേശം എൻ്റെ കള്ളി
അഞ്ചേ നിറയ്ക്കുന്നു.

(എന്ന ചുറ്റംനേരിക്കേണ)

സീത:— എന്തു ചെയ്യേണ്ടുണ്ട്? അതുപുത്രു! അപ്പേൻ വക്കന്നവരെ
എക്കിലും ഇവിടെ നില്ക്കുണ്ടോ.

സവി:— പ്രിയസവിജും സ്നേഹംനിമിത്തം ലജ്ജ തീരെ ഇല്ലാ
തെ അരയി.

രാമ:— സ്നേഹത്താൽ ഞാൻ ഒരുപ്പുണ്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വില്ലും ഈ
വിടെ വെച്ചേണ്ട പോകാം.

(അഞ്ചിയരിയിൽ മേ മേ പരിചാരകനാരെ! എന്ന പിന്നെ
യും പറയുന്നു)

സീത:— എന്നാൽ ബലമായിത്തന്നെ പിടിച്ചുന്നിൽക്കൊള്ളാം.

രാമ:— അതുപുത്രും! അതുപുത്രും!

നന്നഗവ്യാടതപോവാവാവാലങ്ങളിയല്ലെന്നി...

വൻവരികയാൽവലി...

ജുനാസൽപ്രിയതവീരഹഷമിത്രണ്ണ
മെന്നെയാരിടത്തിനാ

ചരദനംമതിയിവരാവോലിഹത്തണ്ണത്ര

മോദമുതകുംപ്രിയം...

ലിംഗനംമതിമയക്കിമരോദവശത്ര

വന്നതകയുന്നിതാ.

(രം)

സവി:— അയ്യേ! ഇതാ കത്തിജപലിയ്ക്കു സൃഷ്ടികൾനേരെളി
പ്പോലെ നോക്കവാൻ വയ്ക്കുത്ത ജംരദേശത്തിന്റെ പ്രഭാവ
രിവേഷംപോലെ ഭാസ്യരമായി കറിനമായിരിയ്ക്കു പരന്തു
വിനെ ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുവനും, തടവുള്ളാതെ കത്തി
ക്കാഴ്ച അംഗിജപാലകക്കുപ്പോലെയിരിയ്ക്കു ഇടാമണ്ണലു
ദൈഹ്യം തുടിയവനും, അതിവേഗത്തിൽ വെയ്ക്കു ഉണ്ടാക്കു
ണ്ണാതെ അഭിഘ്രാതദൈഹ്യക്കാണ്ടു ഭ്രമിയെ ഇളക്കുന്നവ
നും, സകല ക്ഷുഗ്രിയാന്തകനമായ ഇം പരന്തുരാമൻ എന്തി
ക്കഴിഞ്ഞു.

രാമ:— നേരംറുള്ളാങതേജസ്സുകളുടെവല്ലതും

ശ്രീമോക്ഷാട്ടമറ്റ-

ഇളംരാവിൽ തവന്നുണ്ടിതുകളുടൻവഹി
ചെയ്യാത്തശോഭിപ്പിയെന്നോ,
മോരംവീരാപ്പുമാകംരസമായകളും യായ്
തീന്തോ, നയനമെല്ലോ-
മോരംവണ്ണംവിള്ളുണ്ടിതുക്കൾസുതനി
ലോകവിരൻമുനിന്മാർ.

(ര. 2)

പ്രതശക്തികളിനിരണ്ടുധനമം-
സ്ഥിതനെന്നാകിലുഡഗ്രൂതിയപ്പോം
അതിയോരമനോജനത്രുപനാ-
യിതനാലാംമരപോൽവിള്ളിട്ടനാ.

(ര. 3)

ഇദ്ദേഹമാകട്ട,

കല്ലുനത്തിൽപ്പുറപ്പുട്ടിലകിട്ടമൊരസം-
ഹാരദ്രാഖിയെപ്പോൽ
മപ്പാരൊന്നായ്ക്കുംകുതിരനിച്ചുണ്ടായ
മധുരമാരെയപ്പോം
കപ്പംകോപിച്ചരിപ്പാനടക്കൊടിയൊരസാ-
മത്സ്യസാരങ്ങൾവീണ്ടും
കൈപ്പോടൊന്നിച്ചുള്ളടിപിജനടതനകൈ-
ക്കാണ്ടുനില്ലെന്നപോലേ.

(ര. 4)

(ചിരിച്ചിട്ട്) യോഗ്രനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സപാള്ക്കുത്തി
ലുള്ള വൈച്ചിത്ര്യം അതിനുംബു.

കത്തുംതീജപാലങ്ങചങ്ഗനായമഴവത്തോ!
കണ്ണദേഹത്തു, തോളി-
തനാത്തുന്നിരം, വച്ചപ്പിൽജടമരവിരിപ്പം
വിപ്പുമാനിന്റെതോല്ലും
ചോത്താടന്നക്ഷമാലാവലയമിയല്ലും-
ക്കയ്യിലനൊന്നിതെപ്പോം.
മൊത്തീട്ടനാഗ്രാന്താക്കതിയിതുകരതീ-
ഞനൊപാളത്രന്തരമും.

(ര. 5)

പ്രിയേ! ഇദ്ദേഹമാണ് മുകളി; അതിനാൽ മുരേ പോയി വെള്ളത്തുംപിഡ്ജി.

സിതഃ— മാ! മാ! കഷ്ടം! കഷ്ടം! ഇത്രേഹം അടച്ചതെന്തിയ
പ്ലോ. സാമഹ്യശീലനായ ആളുള്ളവരു! അരങ്ങേന്ന രക്ഷി
ജ്ഞണേ!

രാമഃ— പ്രിയേ! ജാനകി!

വീരണൈകിഖു, മതല്ലിവൻമനിയതെങ്കി—

ലുംപ്രിയമെന്നിജ്ഞത്രം

ദീക്ഷിഭ്യമൊഴിയുംവാഴക്കാരരാജ്—

കന്നുകയ്യതല്ലേയോ?

വാരിലഭിനൈതപസ്തുകകാണ്ടവിളിക്കു

ഗബ്രൂട്ടിമകൈത്തരി—

പ്രേരമീയിവനൈന്നോ! പരിചരിജ്ഞ—

വാങ്മതിരജ്ഞതമൻ.

(ര. 1)

(അരനന്തരം ക്രൂഡനായ പരശ്രരാമൻ പ്രവേശിജ്ഞനാ)

പരശ്രരാമൻ:— ഹുാ! കിരാതമാവായ ഈ ക്ഷത്രിയമ്പും ചാരി
യുടെ തുമ്പിലൂത്തരം ആശുള്ളം!

വിശ്വോട്ടിച്ചുള്ളവുംതെവർജ്ജമതില്ലുള്ള—

ശിംഖയിക്കാനൈന്നാൽ

കല്പനായധരനോയുമിന്നിധനൈന്ന—

തില്ലവനതെങ്കിലും

ംഹാരതാരകനൈവനാത്രജ്ഞില്ലവിച്ചത്ത്

തന്ത്തനയന്നാംഹുമൻ—

തന്നെയുംപ്രിയതചന്ദ്രശിശുനിവനൈയുമെ—

ന്തിതറിയാത്തതും?

(ര. 2)

എൻറ ശമതിനെന്റെ അന്തമ്മേഹത്രവായ പരിണാമം ഇതു
തന്നെയാണ്.

മന്നിൽപ്രാവേമോട്ടമന്നവരിൽ—

നീട്ടനാമോ! പിന്നൈ—

ഞങ്ങന്നല്ലായവർത്തനൈപോരിന്നുന്ന

വില്ലുഞ്ഞേട്ടക്കുന്നപോര്

ക്കനിജ്ഞംഭജശക്തിയാലിവർപ്പരം

സ്വർജ്ജരായകാട്ടമീ—

യന്നായംകലങ്ങംചവരിത്രമിനിയും

കേപ്പംകേണ്ടതായ്യുന്നപോയു്.

(൨.8.)

രാമഃ—കത്തുംതെജസ്സുചീഞ്ഞുംതവമിത്രകർണ്ണി—

നെത്രങ്ങൾക്കിത്തിയോടും

ചീഠിടംഗശ്വര്യുന്നിമുനികവിതനതായു്

നേഷ്ടപുരാതനത്തിട്ടനേപാരം

വേത്തുംപോർചെയ്യുതിനുംപലപുതിയയന്ന—

രേഖമുരിക്കൊണ്ടഗവേം—

ടിന്തപ്പിൽകാൽവിടിയ്യുന്നതിനുമയികമെൻ—

കൈകർണ്ണിലുംപുട്ടന്നാ.

(൨.9.)

എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷിനും ഇപ്പോൾ അവസരമല്ല.

പരംഹരി:—ഹേ! ഹേ! പരിചാരകനാരേ! ദശമദ്ധാത്രനായു് രാമ
ൻ എവിടെ?

രാമഃ—ഹേ! ഇതാ എന്നാൻ. ഗവൻ! ഇതിലെ ഇതിലെ.

പരംഹരി:—കൊള്ളും ശരി. രാജപുത്ര! നീ സത്രമായി ഇക്കൂട്ടം
വംശത്തിൽ ജനിച്ച ആർഹ തന്നെ.

കൊന്നുനായടക്കംമുട്ടിതക—

ക്ഷംവഞ്ചിമുഞ്ഞുംവെട്ടം

വന്വൻകേസരിതന്നീരുവിൽമദമാ—

നീന്നാനക്കിടാവെന്നപോരു

അനേവാ!കൊള്ളുവതിനുനിനേന്നയുടനു—

നേപചിച്ചുലാത്തിട്ടമെൻ—

മുവിൽഗശ്വര്യുഡുഡരിൽതലവനാം

നീവന്നനിൽക്കുന്നതും.

(൨.10.)

സവി:—ശിവ! ശിവ! കഷ്ടം! കഷ്ടം! അമംഗളം വരോദ്ധേ.

പരംഹരി:—(സുക്ഷമിച്ചനോക്കി ആത്മഗാനം) ഇവൻ കൈ രമണീയ
ക്ഷമരുതുക്കാരനായിരിയ്യുന്ന.

നിന്നാടംപാതുചൂഡാഗ്രവുമമലതര—

ആശുഗാംഭീഞ്ഞചാരം—

തന്നെല്ലാജസ്സുചിനെന്നപുത്രമാജിയഥും

അവചള്ളുക്കമാരൻ

സൗന്ദര്യം ശ്രീയിനാലേൻപ്രദയമപമരി-

ജ്ഞനകണ്ഠപ്രാഞ്ചി-

തൈനാൽ മഹാഭൂണ്ടതായ്ക്കുന്നതുക്കുതിവെറു-

ജ്ഞനവീരലുത്തത്ത.

(ര. 2)

(പ്രകാശം)

മുൻകാലത്തിലോടിച്ചിടാതെന്നാങ്ങമരൻ

തൻവില്ലപൊച്ചിജ്ഞാൽ

വൻകോചതെന്നാട്ടാർവ്വൻകൊടിയതൻ-

കൈകൊണ്ടരാജറിതതിക്കുണ്ണം

ചെന്തിചെന്നുകട്ടുതെന്നാരീമഴുവെൽ-

കണ്ണംമരിജ്ഞിട്ട, ഭ-

വികരവണ്ണകംരെന്നന്നതിരുക്കു...

ണ്ടമ്പോചുകഴിന്നുമരൻ.

(ര. 2)

സ്രീകർം:—ആയി! ആയി! ഇദ്ദേഹം വല്ലൂതെ കോവിച്ചവല്ലോ.

രാമ:—(ഡെയൽത്തോടം ബഹുമാനതോടം കൊക്കിയിട്ട്) പണ്ട് സൈന്യത്വാട്ടിക്കി സുഖ്യമണ്ണുനു ജയിച്ചതിനാൽ

സത്യവും ശ്രദ്ധവും ശ്രദ്ധവും അഭ്യർത്ഥിച്ചുനു

രാത്രിയാളി ശ്രദ്ധവും പാത്ത അഭ്യർത്ഥിച്ചുനു

അഭ്യർത്ഥിച്ചുനു അഭ്യർത്ഥിച്ചുനു അഭ്യർത്ഥിച്ചുനു

സവി:—രാജചുറും! കണ്ണാലും കണ്ണാലും. മനസ്സിൽ അതിവി

ബഹുമാനതോടം കിഞ്ഞനായി ഡീരുന്നായി മഹാനായി ജ്ഞനം

ശ്രദ്ധവും ശ്രദ്ധവും ശ്രദ്ധവും ശ്രദ്ധവും അഭ്യർത്ഥിച്ചുനു

ശ്രദ്ധവും ശ്രദ്ധവും ശ്രദ്ധവും ശ്രദ്ധവും അഭ്യർത്ഥിച്ചുനു

സീത:—(വിസ്തയതോടം കണ്ണിരോടം കൊക്കുന്നു)

വരംതു.—(അത്തമഗതം) അതുവും! ഒരു വിധത്തിലും ഉണ്ടിച്ചു.

റിവാൻ വഹിയാത്തവിധം മാഹാത്മവും, സൗജന്യവും, ഉ

സൗമ്യസംരംഭങ്കൊണ്ടുള്ള ഡെയൽവും, പേഞ്ചഷണസമംഖ്യ

വും നിമിത്തം ഇവന്റെ പ്രകാശം മരുന്നു പ്രകാശത്തിലിരി

ജ്ഞനം (പ്രകാശം) ആം പാശരമേ! പരമഗിവൻ സന്ദേശം

ചു തന്നിട്ടുള്ള പരംതുന്നാണ്.

സവി:—ഈതു ക്ഷണത്തിൽ കോപം നമിച്ചുവോ? സംസാരം കേൾക്കുവോപം അരങ്ങിനെ തോന്നാം.

പരഞ്ഞ:— അന്നന്മുഖംപറിജ്ഞമാക്കിയിരിയിൽ—
തനാർവ്വവച്ചുസെസ്റ്റുഡേ—
ഭാനിച്ചുവിനെപോരിടംളുഹമനെയും
തോല്പിച്ചുവരംകാരണം
നന്ദ്രംസത്തുനാപക്ഷവാതിലുജവും—
മീശൻപ്രസംഗിച്ചുകൊ—
ബന്ധനിജുളുവനെപ്പുനാന്നംസദയം
തന്നാനിതെന്നോക്കേടോ.

(രം)

രാമ:— (ആതമഗതം) ഏങ്കിനെ ഇട്ടേഹത്തെ നിന്മാരനെന്നു
വരജ്ഞം! ഗർബ്ബിന്റെ തള്ളിച്ചുജാണകിൽ അരയുണ്ട്. (പ്രകം ഒം) ഇതിനാൽ മോ ഭഗവൻ! അന്നെയുടെ വീരനെന്നുള്ള
പ്രസിദ്ധി ഭ്രമിക്കില്ലും സപർഭതില്ലും പരനിരിജ്ഞനാ.

ചണ്യമാകിയകംാരമുള്ളവനെതെ—
നാതേതുമുകോണ്ടേഹോ!
ചണ്യനായമുതചണ്യികംപതിജ്ഞത്തി—
ബോക്കെവിളിക്കേട്ടുപാർ
താരകാരിയെജയിച്ചുനേടിയകംാര—
മാമഴനിമിത്തമി—
പ്രംതിൽപരഞ്ഞരാമനെന്നരിക്കപേര്
ഭവാനിപ്പുകൾക്കും.

(രം)

ഓറുതന്നെങ്ങുമല്ല,
താതൻആജിമദഗിയാണാഉജവോ
സാക്ഷാത്തിവൻ, രശ്ശം—
ഞോതാനായതതാങ്ങ, നായതധനാ
കമ്മണ്ണംകുറ്റപ്പുഞ്ചമാം
ചെയ്യാനാഴിക്കേഴുചുഴുമിള്ളയേ—
എന്നാതേഹോ! ദാനമായ്
ക്ഷമരുവുവരതപസ്തിയാംതവവപരം
എന്നുജ്ഞങ്ങളിനൊക്കെവേ.

(രം)

സവി:— മഹാഭാഗനായ രാജപുത്രൻ മൃതകന്മാരോട് ഉചിതം യോലെ സംസാരിപ്പാനിയാം.

പരഞ്ഞ:— ഉപാക്ഷാവിനിളിയ്ക്കുന്നുകണക്കംമനോഹരത്പൊ

ഭർക്കണ്ണകൾക്കുംകുമംരഘവീരിരാമ!

ഇക്കണ്ണന്മല്ലശിഖസാരമനോജ്വനനാംനി—

ജ്യൈക്കാംകൈനിജ്ഞജ്ഞദയംഗമനായിട്ടും. (൨ ၈)

അതുലംഖ്യാപത്രംക്കാട്ടഭാങ്ഗപുറം

ത.എക്കാവിനാൽക്കുത്തിയും

ചേലോട്ടാളുമനെന്തുകൾക്കുതറ—

ചേരുംപ്രാണപ്രാണം

ഇഴലുമാഖമതായചട്ടജമഴ—

നീന്തമാറിതാസന്ത്രമാ—

ണാഡ്യാചിന്തമനനനിനീറ്റിതറാവോ—

നാലിംഗനംചെങ്ങവാൻ. (൨ ၉)

സവി:— രാജപുത്രി! ഭേദംവിനീര സൗഖ്യത്തെ കാണാനി ദ്രോ? നീ എപ്പാണ്ണും മുഖം മാച്ച പിടിച്ചു് അത്തമാവിനെ വണ്ണിജ്ഞയാൻ ചെങ്ങന്തു്.

(സീത കിണ്ണനീരോട്ടുടി നിശപസിജ്ഞനം.)

രാമ:— ശ്രേവൻ ഈ പരിരംഭം പ്രകൃതത്തിനു വിരോധമാണ ദ്രോ.

സീത:— ധീരമായും മസുനമായും ഇരിജ്ഞന ഇദ്ദേശത്തിനീര വിനയം മാഹാത്മ്യത്താൽ ശോഭിച്ചിരിജ്ഞനാ.

പരഞ്ഞ:— (അത്തമശതം) പരഞ്ഞണാൽക്കാപ്പത്തത്തപത്തിൽത്തുടി പരമകാജ്ഞനെ ഗ്രഹിപ്പിജ്ഞന സൗജന്യംകൊണ്ട് ഈ രാജക്കാരൻ അന്തരിക്കരണം ക്രൂദ്ധമായിരിജ്ഞനം. പരമാത്മാ കിട്ടുള്ള വിനയത്താൽ ദിവ്യിംബരമായും നിവൃണ്ണവുലികളും ത ഗ്രാഹ്യമായും വലുതായും ഇരിജ്ഞനാ അക്കാരത്തിനീര തള്ളിച്ചു.

പണ്ണേശ്യാഗ്രഹമായക്കമാറ്റത്തനമാ—

യന്ത്രയ്ക്കാവണ്ണപ്പെട്ടു—

ക്കാണിനേനനെവൾക്കാരിജ്ഞിലുമ്മേം!

സാമയ്മസാരങ്ങളാൽ

വേണ്ടംപോലോരവീരബാലവടിവം-

യുണാക്കിവെച്ചേള്ളുണ്ടി-

കൊണ്ടാടനാച്ചാത്മമേതിതുവരെ-

പ്രസ്തുതിപ്പണ്ടാൻ.

(ര'ന)

പൊയ്യേലുലകികലുംഭയരമാഴി-

ചീഭംസുധമ്പ്പതിനാ-

ലിയുങ്ങിയൈഴമിവച്ചുതിരയം

താനെനന്നതല്ലിന്നിതിൽ

അനീയുംസതപ്രഹരണംനിംശ്വത്വഴിയും

തേജസ്സമശൈഖ്യം

കയ്ക്കുകഷംജയശീലമസ്തിരതയെ-

നെന്മുംവിള്ളുന്നിതാ.

(ര'ഓ)

ഇവനാക്കട്ട.

അന്നുവേദമതുചാരിടംസചചക്കാക്ക-

വാനടൽവഫിച്ചതോ,

ക്ഷാറുധമ്മടനബ്യക്കാശമിതുകാക്ക-

വാന്തനവഫിച്ചതോ,

ഗാരുമണിനെനധരിച്ചശക്തികർസ്തുഹ-

മോ, ശ്രാവസ്തുഹമോ,

മൃന്തിയാഞ്ചുഡിയിൽവന്നുപുണ്യവല-

മൊത്തുഃചന്ദ്രിമലസിജ്ജയോ?

(ര'ഔ)

മേ വേതിമാരേ! ഈ വധു അരന്തഃപുരത്തിലേജ്ഞുതന്ന
പോക്കട്ട.

രാമ:— (ആത്മഗതം) അംഗിനെതന്ന.

(അംഗിനയറയിൽ)

ജനകരപാഞ്ചനഹല്യാ—

തനയൻവാളുമാന്ത്രണായഗൗതമനാം

വില്ലുമെടുത്തിത്തസീരം

ധപജനംവനെന്നത്തിട്ടനിതിവിനെങ്ങുംയും.

(ര'ഒ)

സവി:— രാജപുത്രി! അള്ളൂൻതന്ന ഇവിട്ടും ഒറ്റപ്പെട്ടവണ്ണാ.

അതിനാൽ വന്നു! നമ്മക് അരക്കാത്തല്ലു പോക.

സീത:— ശ്രേഷ്ഠ! ജയലക്ഷ്മി! വേതിജ്ഞ നമസ്കാരം. (എന്ത്
സ്റ്റീകൾ പോയി.)

പരമ:— ദിനകരാടെൻഹിപ്പുൻപുജ്ജനാംധാജണവല്ലും
മനിവരനോട്ടവേദാന്താത്മമുഖാണഡയോഗ്രഹം
ജനകരുചതിവംശാചായ്ഗാക്കന്മല്ലും—
തനയനമായമിച്ചതിനിതാവനിഥന്തു. (ഒന്ന്)

ഖ്രേഖം സാധുശീലനാണം; എകിലും ക്ഷത്രിയനായതിനാ
ൽ ശിരസ്സുല്ലത്തെ വല്പിപ്പിക്കുന്നു.

(അനന്തരം സംഭാന്തനായി ജനകനം ശതാനന്ദനം അ
വേശിക്കുന്നു.)

ശതാനന്ദൻ:— രാജാവേ! എന്താണിവിടെ യക്തമായിട്ടുള്ളതു്?
ജനകൻ:— ശ്രേഷ്ഠ! മരാറ്റാണിവിടെ വേണ്ടതു്?

വൈദികനാംമനിവഞ്ഞനിവർവ്വചിപോകന—
തൈകിലോരാസനവും
പാല്പവമഹ്യവുമാമധുവക്കവുമെന്നിവ
നൽകണമാദരായ്
അരണ്ടാങ്ങശരായുവതായിഹനമുടെചുറുന—
പദ്മവമേകകിലോ
വില്പതില്പത്തന്ത്രായിട്ടമിവനിലെടപ്പുതി.
നണ്ഡയികാരമത്രം. (രഖ്യം)

(എന്ത് ചുറവന്തക്കണം.)

ഒമ്മ:— ശ്രേഷ്ഠനേ! എന്താണിപ്പോൾ കണ്ണനിർ പുരപ്പട്ടതു്?

പരമ:— അതു മരാറ്റാനമല്ല. എന്തനാാൽ,

നിന്നെന്നക്കണ്ണപ്പുംശ്രദ്ധിംനിവിലസുവവുമൊ—

നിച്ചുചേരുന്നുമനസ്സിൽ

ചിന്നിത്തിന്ത്യനു,നേരുറാസവമത്രതിയെ—

പ്രാരമ്ഭണഡാക്കിടന്നു

ഇന്നിപ്പോൾധത്തനായേട്ടവന്നുകടയോൾ

എൽപ്പിയൻനിയുസാംബവൻ—

തന്നെദ്രോഹമില്ലെല്ലംതവനിധനമതി—

ബ്രഹ്മഃവില്ലായതു.

(രഖ്യം)

രാഃ— ലൈംഗാ! ഞാൻ പേടിയ്ക്കുണ്ടെന്ന് അങ്ങു വിചാരിയ്ക്കുന്നവോ?

പരശ്രാമ— എടു! നീ ശഭ്ദിയ്ക്കുന്നവോ?

നീക്കുണ്ടവീത്തമുകിൽപ്പോലെമിന്ത്യക്കേഹം,

ചായത്പരമേറുമൊരുഡംവിനൊടാത്തക്ക്രൂം

ഓരുപെബാളീവകവിള്ളിനന്നിൻകുഴൽക്കുത്തിൽ

വാരാതമോ!മഴപതിയ്ക്കുമിത്രത്രക്കും! (ര'ന)

രാമ— ആ! അങ്ങു സത്യമായി ക്ഷണക്കാണ്ട് നിരത്തു അതു പഠനെ.

പരശ്രാമ— ഒരുന്നർന്നേരത്തെന്ന പുരികം ചുള്ളകിത്തുടങ്ങിയോ?

എടു ക്ഷുഗ്രിയക്കട്ടി! നിന്തും വാലരം, പുതിയതായി കല്പണം കഴിയുവാം, സുന്ദരമാണെന്ന വിചാരിച്ചു ഞാ

നെന്നെന്നില്ലാതെ ദിവിയ്ക്കുന്ന.

തന്മാടത്തുള്ളയെവട്ടി—

ക്കാന്നവനാജിംഗാമദഗ്രനാംരാമൻ

എന്നവരുമ്പരയായ്പു—

ഭന്നപോക്കണ്ണപാനാട്ടിലിനെന്നല്ലാം. (ര'ര)

അതുനെന്നയ്ക്കും, എടു മുഖ!

മന്നോർവംശംഥടിയ്ക്കുന്നതിക്കവിതനതായ്—

ഗംഖംജുംടുവെട്ടി—

ക്കണ്ണിപ്പുംകാന്നമന്നോർന്നിരയെമഴുവാം

കൊന്നമുഖ്യേഴ്ചവട്ടം

ക്രൂഡത്തീയസ്തുചുരക്കണ്ണുമതിൽമഴുകം

ചിൽസ്വവത്താർക്കെട്ടത്തി—

ത്രപ്പിച്ചാൾചോരക്കാണ്ണെന്നിവന്നെടക്കമക്കും—

ക്കാതോരാളില്ലപാരിത.

(ര'പ)

രാമ— ഹിംസയനാർ കൈ ചുക്കപ്പോഷമാണല്ലോ. അപ്പോൾ എന്താണതിൽ പ്രശംസിപ്പാനുള്ളതു്?

പരശ്രാമ— ആ! നിങ്ങളുമായ ക്ഷുഗ്രിയക്കട്ടി! നീ വല്ലാതെ കിട്ടണ ശവിയ്ക്കുന്നവല്ലോ.

അരുവുന്നു! വള്ളയക്കവില്ലിത്തുംരം നമ്മപ്പോൾ ഗിരീജയ്ക്കുംടാ!

ക്രാന്തിപ്രഹരിപ്പതാണാണ്, മീ
 ദയൻിൽപ്പുഭാഗിയിലോ
 അവിൽത്തിള്ളപടന്നകത്തുകവശാൽ
 തേജസ്സുഫനിക്കണം—
 മംഡിംഗറുനിരതത്വത്രൈളാട്ടകവ—
 ന്യംചെയ്യേതെന്നൊന്നുമോ!

(ര'ം)

ഇനക്കണം ശതാന്നദിനം— വിശ്വസനീയനായിരുന്നാവോ? ഉള്ളി!
 രാമദ്രോ! സപ്രധാനമായിരിയ്ക്കു.

രാമ:— കയ്യും മുഖജനങ്ങളിടെ അനുഭവയെ സ്വീകരിയ്ക്കാതെ
 കഴിക്കില്ലപ്പോ.

വരണ്ണ:— ശതാന്നദിനം! സുവമോ?

ശതാ:— അഞ്ചെല്ലാം വിശ്വഷിച്ചും സുവം ത
 കന.

അത്രുതനെന്നയ്ക്കു,
 ശ്രേഷ്ഠനാണതിമിയെക്കിലപ്പെന്നമൊയക്കി
 എന്നുംമരാവുന്നിതാ

വരണ്ണ:— ധാരാവത്തുന്നർ ശിഷ്യരം സന്നാളിയും ഗുഹ
 സ്ഥാനത്തുമായ അഞ്ചു പുരോഹിതന്മേളും? അതിനാൽ ഇം
 പരിയന്നതെല്ലാം ശരിയാണ്. ഏന്നാൽ എന്നർ ആതിപ്ര
 തെ മോഹിപ്പും വന്നിരിയ്ക്കുന്നതു്.

ശതാ:— വിട്ടനിതിയതകായിലേയ്ക്കിമകടനം—
 തന്റെപിതിച്ചിച്ചുന്നി

വരണ്ണ:— അരബ്യവാസിയും ബ്രാഹ്മണനാമായ എന്നിയും രാജാ
 ക്കന്നാക്കുട അരതിചുരസ്യിതി അവിഞ്ഞുകൂട്ട.

രാമ:— (ആത്മഹതം) ക്രാനവുംകൂടി കഴിച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തി
 ന്നർ സാമൃതനാലിപ്പുള്ള അമഹകാരോത്താവനം ഉചിതംത
 കന.

ഇനക്കഃ:— ക്രമകോതികമാരനെത്താട്ടവതിനു—
 വേണ്ടിവനിരിയ്ക്കുവേ
 (കണ്ണുകി പ്രവേശിച്ച്)

കണ്ണുകൾ— വിച്ചയില്ലവനെയിനക്കുകക്കർക്കാണ്—
ശ്രദ്ധപ്രതിനിഡിവന്നാമോ!

(10)

ഇനകൾ, ശതാന്തരം— വസ്തു റാമക്കു! ശ്രദ്ധാജനം നി
ന്ന വിളിയ്ക്കുന്ന; അരവിനാൽ പോവു.

റാമ:— ഇംഗ്ലീഷ്!: മഹാജനങ്ങൾ ഇന്തിനെ കല്പിയ്ക്കുന്ന.

പരംഹരി:— ലോകധർമ്മത്തെ അഭിരൂഷിയ്ക്കു. അന്നേയെ സബ്രാജിന
ങ്ങൾ നോക്കേണ്ട്. എന്നാൽ വാനപ്രസ്ഥമാക്കി നാട്ടുവൻ
ഖിൽ അധികം നിന്നാളുടായെന്നാണെല്ലാ. ശതാനം പോകു
ന്ന. എന്നാൽ നീ അധികം തുമസിയ്ക്കുതതു്.

റാമ:— അന്തിനൊത്തെന്ന. (എന്നപോയി)

(അനന്തരം സുമത്രാർ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന.)

സുമത്രാർ:— ഗ്രവാന്നാരായ വസിയ്ക്കുവിശ്രദിത്രാർ ഭാർവ്വ
നോട്ടുടി നിംബുക്കു കാണുൻ വിളിയ്ക്കുന്ന.

മരുളളവർ:— ഗ്രവാന്നാർ എവിടെയാണ്?

സുമത്രാർ:— മഹാരാജാവ് ദശരഥൻറെ സർവ്വത്തിൽ.

മരുളളവർ— മഹാജനങ്ങളുടെ ക്ഷേത്രയ്ക്കു? അതിനാൽ നമ്മക്ക
പോകത്തെന്ന.

(എന്ന് എല്ലാവങ്ങം പോയി.)

രണ്ടാമകം കഴിഞ്ഞതു.

—*—

ചുന്നാമ സീ. 0.

—*—

(അനന്തരം ഇങ്ങനുംകൊണ്ട് വസിയ്ക്കുവിശ്രദിത്രാമിത്ര
നായം പരാമ്പരാമാനം ശതാന്തരാനം
പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

വസിയ്ക്കുവിശ്രദിത്രാർ— (പരാമ്പരാമനോടായിട്ട്)

ഇഷ്ടാച്ഛന്തങ്ങൾവെവരിപ്പുശ്രമനിവകൊ—

ണ്ടിന്ത്രനാട്ടുരാധ്യംതാ—

നിഷ്ടൻ, ദ്രോവിന്ത്രനെപ്പോലുവനിയിലവനും

ചെയ്യപോന്നുട്ടുക്കര

ഇപ്പുത്തിനൊങ്ങളുണ്ട്, നതിതിലധിക, മഹ-

ത്രപ്രധിയംചേന്നപ്പുഖൻ

ശിപ്പുൾചൈവവസപത്രമനവനങ്കയമിം—

ക്ഷനവന്നങ്ങങ്ങംടായ.

(എ)

അരതുകോണ്ട് അംബു ഇംവെറുംകലുമതെന്നുമതിയരക്ക. ഇതാ—
ചൈക്കിടാവിനെയുത്തചോറത്തും

വെജ്ജുവേംസപദിനെയുചേത്തമോ—

ശ്രോത്രിയാലയാനാകയാലിതെൻ—

ശ്രോത്രിയോരമാഡവാൻഗ്രമിപ്പുണം.

(ു)

പരാത്രം:— എന്താനിവിടെ വോന്നാരെ കന്നാറിപ്പുണം. മാമൻ യാ—
ആവാനല്ലായിരുന്ന ഏകിൽ എന്താൻ ക്കമിപ്പുമായിരുന്ന. ഇതാ
ന്തിങ്ങൾ നോക്കവിൻ!

മാന്ത്രികമ്മന്ത്രഭാഷ്യമി, ശിത്രവുമാ—

ഞായവൻധികരിപ്പു—

കൈശിട്ടുകോചശിലാർഥമുതനയനന—

ദദാവത്തതീനിങ്ങശൈല്പം

കന്നായിച്ചുംകരകക്കാണ്ടനെവനറിയുമീ—

ഒത്തിടിപ്പുംയേംഗ്രാനാമീ—

യെനെപ്പുറിക്കമീപ്പിപ്പുവരതു, സുലഭ—

ദേഹമിവിരുത്തും.

(ു)

അരതുനെന്നാഴമല്ല,

ഇംനാടാസകലംനിരന്തയവള—

അനീചെത്തന്നയ്യേരിനെ—

ദോനംകോടമൊരിത്രവല്ലതുമേഹം!

ഡോഗ്രക്കുവന്നിടകാൽ

വിനെപ്പുരുതരിട്ടത്തെനെപര—

തതിക്കാണ്ടുപമുഖതയി—

മനിക്കുള്ളുലയാജനള്ളതിവിടാ—

തന്നെങ്ങുംഉണ്ടാക്കാടം.

(ര')

വസിപ്പുൾ:— അല്ലയോ വത്സ! ജീവാവസാനംവരെ ഇം അതു
യപിരാചിക്കയെക്കാണ്ട് ഏന്താണ പ്രയോജനം? ജാമക
സ്റ്റു! അംബു ശ്രോത്രിയവല്ലേം? പരിത്രിലുമായ വഴിപ്പു ദ്വ

രപ്പുട് അങ്ങ് ഒരു വനവാസിയുമല്ലോ? അതുകൊണ്ട് ചിത്തത്തെ തീരുമാറ്റിപ്പിള്ളുന്ന മെത്രമുതലായ നാലു ഭാവനകൾ ഒരിലിള്ളു. അഥവാഒരു ചിത്തപ്പുത്തി ശോകാദ്യോധ്യം സത്പ്രശ്നം നേതേജസ്സോടുള്ളടി പ്രകാരിള്ളുടെ. ചിത്തപ്രസാദംകൊണ്ടു തന്നെഹാണ്, സത്യസ്പർച്ഛപമായിട്ടുള്ളതും ഒറമേഴുള്ള കാരം നംകുടാതെ സ്വാധീനവും സ്വർഗത്മകം സാമർപ്പിത്താടക്കുടിയതും നാശമോ തടവോ തുടാതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പലമായതും അതും അനുഭജിച്ചും തിരുത്താനായ അറിവുണ്ടെന്നതു്. അതാണ മല്ലോ മുഖമണം സന്ധാരിപ്പേണ്ടതു്; ഇതുകൊണ്ടാണമല്ലോ പാപത്രപനായിരിപ്പിള്ളുന്ന മുത്തുവിനെ ജയിപ്പിള്ളുന്നതു്. അങ്ങാണെങ്കിലോ വേരെയെങ്ങനീയിൽ വാരിയും പിടിച്ചിരിപ്പിള്ളുന്ന ഇതാണോക്കു!

മാനുഷാരാധിചനീമന്ത്രികർ, മതിപെട്ടം

വീരനാകംയുധാജി,-

തൈന്തല്ലീമന്ത്രിമാരാത്തിഹകിഫവനതാം

ലോമവാദക്ഷിതിന്ത്രിഗ്രം,

എന്നംയാഗങ്ങൾപെണ്ണോൻമരഹോദയാദ്ദിയും

പ്രഖ്യാപിയപഞ്ചതാ

നെന്നിക്കാണംമഹാഘാരഭയമയിപ്പവാ—

നോട്ടയംചിച്ചിട്ടന്തു.

(ഓ):

പരംതു: ഇത് ശരിയാണ്; എന്നാൽ

അറിനിരയുടെവർപ്പിച്ചുന്നിക്കാം

തരിമയെടൻമുഖവായപേവപേവൻ

മരനെയുടമപേവിഗൗരിയേയും

പരമിവന്നനിനെചെന്നകണ്ഠിട്ടന്തു?

(ഔ)

വിശ്വാമിന്ത്രം— അങ്ങിള്ള മുഖജന്നെജീകരിച്ച ബഹുമാനമുണ്ടാക്കിയിൽ ഇവരേയും കരണ്ണത്താണ് അതുലോചിച്ച നോക്ക്

പിതാമഹനിൽക്കിന്നപണ്ഡിയവ—

സിംഖലൈപാംഗിര—

സ്ത്രീതന്നെപുകഴാന്തിട്ടംമുന്നിക്കർ

മുന്നപേരജാതരായ

അതിയപ്രമാണനിവസിപ്പി, നാം—

കംഗിരസ്സിനെന്നും

പ്രചൗഗ്രനിവ, നഞ്ചയോ

ഭദ്രസ്തിജ്ഞംനന്ദനൻ.

(१)

പരശ്രാംകാംഖാം ചൊല്ലുംമീനിങ്ങടയി—

ചെംബാല്പിതുതെറവിച്ചതിനാവിച്ചെച്ചയും

അംബാതായുധമിതുവെ—

ജീഡ്യാതാഴത്തുമാമുനികളേ! തൊൻ.

(२)

പാരിജ്ഞണനാക്ഷമാക്കലാമെതിനെ—

കാർപ്പവണ്ട്യവണ്ണേരസം

വേദിചന്തുമാനരക്ഷയതിലം—

ബന്നംജൂതിതിരകാശക്കേടോ!

നേരേനാംനിത്രചിച്ചുനോക്കിലൊരു

വർഷതിലുജ്ജൂർകളി—

നേരംതൊന്നടിയാൽത്താവോചവിളി—

ഞീടനിതെന്നകളിത്താ.

(३)

വിശ്വാ:— (ആത്മഹതം)

അരിയൈഅമഹിമാവുചും

തോറുംമമംതുജ്ഞമാരയികം

ചൊരിയുസ്സീമൊഴികളുമോ!

പാമിവനേരുന്നഹന്താരോമാഞ്ചും.

(४)

പരശ്രാം ശ്രവൻ! കശികനന്ദന!

ചിത്തംബ്രൂഹത്തിലപ്പോവുകഴിചയവസി.

പ്രജ്ഞവീരക്ഷവേണ്ടം

ക്രത്രതിരപണ്ട്യവണ്ണേയെരിയൈഅള്ളവാ—

മരുത്തിച്ചപ്പുട്ടത്തു

ഓത്രന്താസ്ത്രഭിഷ്ടാഭ്രഭക്ഷലമതിരവ—

നാതഭിച്ചത്രായത്തൻ

ശ്രൂംകബ്ജ്ഞാണ്ടിതെന്നാൽപരമവനിവിട.

തതക്കതെന്നതായിരിജ്ഞും?

(५)

വസി:— (ആത്മഹതം)

മാന്ത്രംശ്രാംജ്ഞാഞ്ജത്രകൊണ്ടിവനോത്തിച്ചേപും

ക്ഷിന്നാകിഘംപ്രക്ഷതികൊണ്ടുകണ്ഠംരന്തു

എന്നല്ലോ! മഹിമരയത്രവഴിയുമോറം
കനിയും യാലിവനഗച്ചുള്ളതിട്ടുണ്ട്.

(മു)

വിശ്വാ:—വത്സ! ഞാനൊന്നു പറയുന്നു.

മുന്നാംതെരീരാങ്കവൻതുടർത്തുവശാൽ

കോപിയുമനോർക്കലം—

തന്നെയുംഗരേഖക്കുടിയുള്ളവൻ

ഹിസിച്ചുമോ! പിന്നെയും

കൊന്നാൻവിപ്രജരായമന്നവരെയും

• മുദ്രുച്ചവട്ടംവേം—

നെന്തിട്ടാച്ചുവന്നാലിപ്പുലുമൊഴിയാൽ

ക്രൂയംകളിൽനിലയേം?

(മു)

പരശ്രാ:—വിത്രവധ്യപ്രയുക്തമായ ക്ഷാത്രവധമഹാധികംരംഗത്തെ
ഞാൻ വേണ്ടുന്ന വെള്ളുതന്നെ ചെയ്തു. എന്താണിതിക്കൽ
മരച്ചുവെപ്പാണെങ്കിൽ?

ക്ഷാത്രഹിംസപരമിഷ്ടമകിലുമതൊക്കെ
വിട്ടരിയവജ്ഞമോ—

ദൊത്തൊഴിമഴസമിത്രുംബാവിരകിതൊക്കെ
വെള്ളവതിനായിപ്പോൽ

അരുയല്ലറിയക്കുപ്പുംബുക്കുഞ്ഞാടൊത്തൊ—
രീക്കാടിയച്ചാപവും

ചീന്തിട്ടുവിശ്വവഹികൈക്കരുട്ടാക്കരഗം
കണക്കിലെമരക്കാനിൽ.

(മു)

എവംഞാൻചുവന്നതുടങ്ങിയവരും—
നെന്നോട്ടയാച്ചിയും—

ലാവുംവണ്ണമാത്രകിവെള്ളുമഴവും
കോപാഗായുംരണ്ടുമേ

ദേവൻതനർക്കലവില്ലോടിച്ചുമരക്കവോ—
നീംശാലവന്നകാരണം

കൈവെപ്പാനിടയായിരണ്ടില്ലമിനി—
യുംനേരമിനേരയും.

(മു)

തന്നെത്താനവിവേകിരാഖവക്മര-
രൻചെങ്ങുരീസ്സാമസ-
തതിനിപ്പോർത്തലകൊള്ളരണ്ണമതിലേ-
ജ്ഞായിനാത്താൻപോരുകിൽ
പിന്നെസപസ്ഥരതായിരാഖവിദേ-
ഹന്നാരിങ്ങോട്ടു-
ഞാനാലിംഗധികപ്രസംഗമിനിമേൽ-
ചേരുംതിങ്ങനാൽമതി.

(മന)

ശതാ:—ആ! എനിജ്ഞുറയേ പ്രിയപ്പുട്ടവൻം യാജുനം അത്
യ വിദേഹരാജാവിനെന്ന നിശ്ചയോലും അഭിക്രമിജ്ഞനാതി
നാക്കാണ ശക്തിയുള്ളതു്? പിന്നെയല്ല രാമഭ്രന്തന ഭ്രേ
ഹിജ്ഞൈനാള്ളതു്?

വാക്കന്തുവന്നും ഗ്രഹാഗിയോട്ടസ്ത്രം-
സ്ത്രീപ്രണേശത്രഹസ്തം-
നാക്കുളിസ്ത്രും ഗ്രന്ത്തംകളുടയലും-
തതികലെന്നാംവിരിജ്ഞേ
ചിക്കന്നാന്നുംവക്രതുനിത്രുവരിവേക്കു-
നാക്കിലവൈന്നുംതവസ്തും
അജ്ഞംഗ്രാഹണ്ണവുംഗൈശമകലവുമിതി-
നോക്കവേധധികരിപ്പേൻ.

(മര)

വിശ്വ:—ഹോ! ശതാനന്ദ! നല്ലതു സീരധപജമഹാരാജിവ്, അര
ഞ്ചേ പുരോഹിതനായിരിജ്ഞ ധാര മുതക്കുന്ന തന്നെ.
അറിവെഴുമാരണന്നും-
പ്രാഞ്ചരിച്ചപ്പേരാഹിതസ്ഥാനം
പേരുകയാല്ലിരാജേ,
ചേരുന്നോകലഘനാശതാപദാം.

(മര)

പരഹ്ന:—അഡ്രൈ ശതാനന്ദ! അംബയപ്പോലെയുള്ള അനേകം
ക്ഷത്രിയപുരോഹിതനാർ ബ്രഹ്മതേജസ്സുകൊണ്ട സ്നേഹിതിങ്ങ
നാ. എന്നാൽ പ്രാക്തതതേജസ്സുകൾ അപ്രാക്തതതേജസ്സുകൾ
ഉം കുറ്റിപ്പോകും.

ശതാ:—(ക്രോധതാട്ടുടി) എടാ! പുരോ! പുരഷാധമ! യാ

തതാങ്ക തെറ്റും ചെയ്യാത്ത രാജകലത്തെ ഉപദ്വിജ്ഞാവ
നേ! മഹാപംപിൻ! അരയോഗ്രനായി വികുതവേഷനായി
സീതേകമ്മണ്ണശൈല ചെയ്യുവാവനായി അപൂർവ്വാശശ്രൂനാ
യി അവനാഴിയും ചുമനു തെണ്ടിനടക്കണ്ണവനേ! നിഞ്ഞ് ഈ
വിഭാഗംവെച്ചു ശവ്വിജ്ഞാവോ? എന്താ! നിഞ്ഞ് കൈ ശ്രൂവം
ണാനമാണാലോ? എന്നാൽ ശ്രൂവംണാൻറെ അചാരം വിശ്ര
ഷം തന്നെ.

തള്ളിയെവട്ടിക്കാണു
ഗഭിണിക്കെള്ളംവധിച്ചവള്ളരെയോ!
ചെയ്ത്തുസവന്നമിത്രം
മനവന്തെന്തശ്രൂവമഹത്തിയേതെവയം. (എം)

പരഞ്ഞ:—അരു! സപ്പൂവിംഗം പാഠത്രു കാലക്ഷേപം കഴിയ്ക്കാ
ഴിഞ്ഞസാമന്തപ്പേരുഹിതാ! അഹല്ലുവുടെ മകനായവനേ! നി
നക്കു തൊനൊന്തെ തെണ്ടിനടക്കണ്ണവനോ?

ഒത്താ:—ഭ്രംകലത്തെ ഭഷിജ്ഞാവനേ! ഭഷാ!
മഹത്തപംനാമിത്രംക്ഷമാൻിലരംതാ
മഹിച്ചാലുമിനിശ്ചതാനഃനിപ്പോർ
സമിച്ചാലുമിജ്ഞിപ്പോർ!തെപ്പുവോലും.
(ഒ.ഒ)

(എന്നു കമണ്ണബുധവിൽ ഉള്ള വെള്ളത്തെ എടുത്ത് അചമി
ജ്ഞനാ)

(അണിയരിയൽ)

ആരവിടെ? അരവിടെ? നേനു, തയിൽ ഇവയെക്കാണു
മോമിച്ചു വിശ്രിയാത്ത വീഴി ഉച്ചപ്ലിച്ചിജ്ഞിപ്പുട തിരുവോലെ
അതിക്കണ്ണരേമയെ ഇംഗ്രേസിനു ശ്രൂവതേജസ്സിനെ ആ
സാദിപ്പിജ്ഞാനമേ.

ഒത്താ:—(സദ്ഗുമതോടുള്ളി ശാപോകത്തെ എടുത്തിട്ട്) അപ്പു
ം ഒ സഭാവാസിക്കേണ്ടു! നിംബം കണക്കാലും.

പരം സ്ഥാത്തകല്പാന്തകാലത്തിള്ളക്കൊന്തകാട്—

സാറുത്രുപ്പതിജ്ഞിയും

ചിത്തിട്ടനോടിട്ടിന്തീയതൊരുത്തെവിനെ—

ഒള്ളുമാക്കംക്കണക്കെ

ശ്രദ്ധപംസംഗിമിത്തം ക്രതതരഗതിയായ്
നിങ്ങളുക്കൊൽവതിന്നു—
ഒന്തത്തുനീഡിയും തന്നേന്നൊനരിശമാട്ടബലാക്ക്
ചുട്ടെന്തുകരിപ്പൻ. (൨.൩)

ശ്രവാനേ! പ്രസാദിപ്പുണേ! ഗ്രഹാഗതനായ പരമ്പരാമ
നിൽ അഞ്ചല്ലുള്ള തേജസ്സിനെ ശമിപ്പിപ്പുണേ!
അതരഭോഗ്യനരമാതമബന്ധുസ്ഥംബന്നേ—
ശ്രാവികമാന്ത്രനാ—
യോഹവൻബത്രഹമത്തിൽവന്നാലുഖ്യക്ര—
മല്ലിത്രവോന്നഹോ!
നേകമാർമ്മവിജ്ഞവൻവെടിയുമെക്കി—
ലായവനശിക്ഷചെ—
പ്രോത്വേലയത്രമനവക്കിമശമംഭ—
ജിപ്പുകരുനേ! വോൻ. (൨.4)

വസി:—(ശാപോദകത്തെ അപധരിച്ചുകൊണ്ട്) വത്സ! ശതാ
നാഡി സംബന്ധിപ്പിച്ചു മഹാരാജാവുമായ ദശമന്മ ചരിയന്ന
തു ശരിയാണ്; അതിനാം പുരും
നന്ദ്രാമംഗല്യമാംകുംഡയത്രമനസാ
ചെയ്യുവൻബന്നുണ്ടെന്നും
ചെന്നാജ്ഞാനാലിതൊട്ടുള്ളവരൊട്ടമൊക്കെ—
ചുഗികമ്മംനടത്തു
നന്നായ് ചൂപ്പുടെന്നുകരണങ്ങളുടെനവാ—
കണ്ണപാസാമണ്ണങ്ങളും
മാനുന്മന്ത്വിപ്പുരോട്ടംജയമനുവരവാ—
നായഹോ! വാമദേവൻ. (൨.5)

പരമ്പര:—ക്ഷുഗ്രിയരെ ആത്മയിച്ചു കാലം കഴിപ്പുന്ന ഈ വച്ച കി
ടനു ശജ്ജിച്ചതു നിങ്ങൾ കാണുന്നും. ഇതുകൊണ്ടോന്തരാണു
ഇല്ലത്? ഫോ! ഫോ! കോസലവിപ്പേരാജാക്കന്നാരെ ആത്മ
യിച്ചു കാലം കഴിപ്പുന്നവരായ മുഖഭാഗം: സദ്ഗുസ്ഥദ്രുക്ക്

ലപവ്വതഗോചരനാരായ ക്ഷുഗ്രിയനാരേ! നിങ്ങളോട് ഒന്നു
തൊൻ പറയുന്ന:

പാരിജ്ഞംതപമോവരായുധവുമോ
കാജ്ഞാണദഹോ!നിങ്ങളിൽ
ചെങ്ങോന്നസഹിയാണത്തുഗവ്വാട്ടശബ്ദം
പ്രിജ്ഞത്തേജസ്സിനെ
പാരാന്ത്രികരാമയാക്കിമിടിലും
ഡോഡ്യുശരൈക്കൊന്നതും
പോരാഞ്ചത്താന്ത്രവധിപ്പുനിന്മുള്ളതും
തൽവേദന്യവർദ്ധനയും.

(രം)

(അംഗിയറയിൽ)

ഭാർത്തവ! ഭാർത്തവ! അന്തു വല്ലാതെ കിടന്ന ഗവ്വിജ്ഞനം
വാഴ്പും.

പരത്ര:— തൊൻ ഗവ്വിജ്ഞനാതുകൊണ്ട് ഇനകൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന.
(അനന്തരം സഭമത്തോടുള്ളിട ഇനകൾ പ്രവേശിജ്ഞനം)

ഇനകൾ:— വാദിക്കും, മഹ്യത്തന്ത്രമുതനിരയെടു.

ഞാരെ തചചയേണ്ടണം,
ശത്രുജ്ഞത്തമദ്വിജ്ഞക, ഏപരിയപരം
മനുഷ്യത്തപാവനോധി
വാദംാലിക്കാരണാംമേവിജയസഹജമാം
ക്ഷുഗ്രതേജസ്സാത്തി—
പ്രംതിപ്പോരാധ്യോഹിജ്ഞിനൊഴുമിവന്നെവി—
സ്ഥികലിജ്ഞപ്പെടുന്നു.

(രം)

പരത്ര:— അല്ലെന്നു ഇനകൾ!

പുഖൻധമ്മിജ്ഞനണാപിജനിരയിലതി—
പ്രീതിയേളാൻബോനായ്—
സ്ഥിലുഗ്രീയാജ്ഞവെതക്കുൾമഹിതമുചനിഷ—
തേതാതിവെച്ചുനമെപ്പാം
കാതത്തൃന്തംഭവാനിൽബാതവിനയമൊടി
തൊനിരിജ്ഞവൊളിന്തു—

നിൽക്കുന്നിൽചൊല്ലിട്ടെന്നതിനുകട്ടവചനം

പേടിക്കുടാതിവണ്ണേ?

(ശ്രീ)

ശനഃ— വിന്ദത്തോടക്കുടിയിരിജ്ജുനാവഗ്രു! മുഹാണ്യത്തു
ധീവ സ്ത്രീപ്രിജ്ഞയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. അല്ലെങ്കിലും സഭാവാ
സിക്കേം; നിങ്ങൾ കേൾക്കുവിര.

ഇന്നാബ്ദുഗ്രന്ഥപരയത്തിൽജനനമിഹതവോ—

നിജുജ്ഞൈഡാമെന്നോ—

ഞന്തനന്നാദുഹിപ്പത്തുണ്ടക്കില്ലുണ്ടിരുവരെന്നോ—

നിംബൈത്രാജൈക്ഷൈച്ചു—

എന്നാബ്ദുപ്പുന്നാഡവാർപ്പിനനാജുമിവനവരു—

നാജ്ഞാഡവാർപ്പിപ്പനാശി—

ഭനനാഡുചാവമിഡുന്നില്ലടനനമി—

ജീടുക്കരാളുരുചചയ്യു?

(രഹ)

പാരംഗ്രു— (കോപത്തോടും അനുക്കുപ്പത്തോടും കൂടി) ഏരു യാ
ഞ്ഞു? ഭോ! ഭോ! വില്ലു്, വില്ലു് എന്നോ? അരഹോ! അതു
ഡുങ്ഗം!

ശരൂവൻതചക്രായചാണക്കുന്നിൽരുച്ചു

കൂട്ടിയകംാരമി

ക്ഷാറുഓർനന്നിമിത്തമഗിമയമട്ട—

ഹാസാമാടകാണക്കില്ലും

ഈജനൈവാർക്കുഭനിയൈസുവിച്ചിഹവക്കുംകോ—

ഒന്തത്രുനിമിത്തമി

ക്ഷാറുണ്ണുകിഴവാർക്കിടനിതചിലവു—

ഭനാബഹുരൂപത്തനായ്.

(രഹ)

ശനഃ— (ആവശ്യത്തോടക്കൂടി) വളരെപ്പുറത്തിന്തിനാവഞ്ഞമില്ല.

പാരാതുരക്കെടക്കോടിംഘുകളിത്തം—

ജ്വാജിഹ്രപ്രയാർച്ചാറിയ—

ഞേരെശക്രമാംഘരണേരശമ്പുശ്വാഡാ—

നിഘ്നാചദണ്യായമാർ

പാരാനായിവിഴുങ്ങുവാൻബാതത്രു—

ക്ഷവക്രൂഹനുനത്താരടം—

തെരുവെത്താൻവിക്കടോദരത്താട്ടശരി—

ജ്യാക്ക്രൈസ്റ്റിനോരേ.

(23)

(എന്ന ധനസ്ഥിനു അത്രോപനം ചെയ്യുന്ന)

(അംബിയറയിൽ)

ക്രാങ്കിതുമതിയംക്രൂപ്പുംവില്ലുളിയംതേ
ക്രമതുവരയജ്ഞങ്ങോസമഹ്സ്വത്തനൽകി
നരയുമതിന്തനിംഡത്തിന്തുയുവാന്നാണമിന്നു—
സുരവരനിലെടപ്പുംരേഖാഗ്രൂമോരാജമാരാലു!

(24)

ഒന്ന്—അല്ലെങ്കിലും സദേ! മഹാരാജ! ദശമം!

ഇക്കാണ്ണനാങ്ഗനമുചുതെത്തവിവര—

തെതാലുംനാടുക്കില്ലുമാ—

ലാക്ഷ്മിക്കോപചുംക്രീടിക്കനാവജ്ഞം

ക്രേദവരോതീടുകിൽ?

ഇന്തുനർപ്പവത്സരാളിപ്പുംഭക്തി—

മനത്തിനാവിംജ്ഞത്താണ്ടായ്

മനക്കണ്ണംഞ്ഞാഞ്ഞിലോരുമിക്കെഴുവിം

കേട്ടാൽസമിപ്പിയുവതേ?

(25)

പരഞ്ഞ—ആം! മിരംതമൻ! ക്ഷമതയായി! എന്ന വട എന്നിപ്പി.

നെ ചാത്തയിക്കുവില്ലുന്നവോ?

പോരിന്നായ്ക്കിമുത്തന്നിടക്ക, തനവിലെഴും

ക്രൂമപ്പുക്കാസ്യമല്ലും

കീറിസ്ത്യാധപസമിച്ചയാദ്യാധഗജ്ഞമാട—

സ്വാധിതോറുംനുക്കി

കസ്താവെട്ടിക്കഴുത്തിന്തസിരകാളാട്ടചത—

ഞത്തുവൈപാഞ്ഞനിരക്കതം

കൊണ്ടൊരാംഘാരമാക്കിപ്പുരളുവഗ്രുവിനെ—

പ്പോലെകൊല്ലുട്ടുന്നിനേ.

(26)

(ദശമം ഇടയിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ട്)

ദശ—അല്ലെങ്കിലും!

ഇംരാജപുംഗവന്നുനടത്തവോലുഅനം

ചെരാത്തതാണയി! ചെത്തനവുംനിന്നും

പാരാതെന്നിന്നുപതിക്കിൽചൊരിയുംകട്ടത്ത

ശ്രീരിന്ദുനായകളുടെവഹിയറിട്ടും.

(m2m2)

வருகை விடுதலாமா?

ഒരു അതിനായ തൊൻ ക്രമിയ്ക്കു യില്ല.

പരശ്രാ: അറയും മബംഗങ്ങൾ പ്രതിവിന്നെപ്പോലെ എന്നു അവകാശം നിലനിൽക്കുന്നവരും, ജീവിക്കുന്നവരും ഇങ്ങനെ സ്വന്തമായി ചെയ്യുന്നതാണ്. അവകാശം നിലനിൽക്കുന്നവരും ജീവിക്കുന്നവരും ഇങ്ങനെ സ്വന്തമായി ചെയ്യുന്നതാണ്.

ഒരു വിവരാം നിന്നെ വിവരങ്ങൾ.

ശ്വീക്ഷാരേഖക്കില്ലിപ്പോരംചുമതലയി

ക്ഷേത്രിയമാക്കണമാൽ

സ്വീക്ഷാരിജ്ഞവാന്തന്നമനവിയിൽ

၃၁. သရေစတန်အိမ်များ?

ഗവർണ്ണറിന്റെചില്ലാത്തമരക്കിലതൊഴി

പിള്ളമേശാവതരംക്ക്

നീവില്ലെങ്കാർക്കിടക്കേണവിടെ?യൈവിടെക്കു

സോറട്ടക്കേണ്ടുമന്ത്ര

(ପିଲିଙ୍ଗରେଣ୍ଡାମ୍) ନାମ

(m 8)

வரது:— (பிரிஷ்கொண்) நினைப் பில க்ஸ்டியங்கார் ஏ) என ஈஸிட் கட்டுக்கொண்ட கிர காலமாயிடு தொ ஸ் ஸ்காம்காயிரிட்டு யான்.

ഒരു വിവരാദിഷ്ടിയിൽ കൈ മുറം?

ഇല്ലോത്താലറിവുള്ളതിൽവിഴവും

സംസ്കാരവും മാരായ്

മെല്ലുള്ളു ഫിയോട്ടക്കുവന-

ଶ୍ରୀମିତ୍ତବାହୁଣ୍ଡଗାଂ

അല്ലെങ്കിൽവിരോധമാംക്രിയവർ

പ്രഭേദാന്തത്തടനാൽക്കാഴ-

തകില്ലാശിക്കുമയീംനെക്കിലുള്ളവായ്

പാരംപ്രജാവിസ്ത്വം.

(三〇)

വിശ്വാസം: മഹാരാജാധൈ പാതയെത്തു ശരിയാണ്

അതാനുഭാവം, പിച്ചേരുംരിയ്ക്കുക, മറിവിലും

କୁଳାଲୀରୁଣ୍ଟିଲେବାନ୍ତା-

ചേളാനന്നായീടിലോനിയെടിതിപരിചരി-

ജ്ഞീവസിഷ്ടന്റെപാദം

ഖത്തന്ത്രിൽപ്പോഷമുണ്ടെന്നാറിയണമത്തുള്ള-

ടാതെഴുമ്മാർന്നിയാമോ?

ഖത്താനന്തേതാടിള്ളയമ്മാചരണമത്തുസഹി-

ജ്ഞിപ്പിച്ചെല്ലാർ

(രണ്ട്)

പരശ്രാ— അംഗ്രേഷാ കാരികന്നടന്ന!

ബുധം, യമം, യന്മല്ലുനിവയയിലിവന്നേ!

പേരികന്നൾം, സമ്പ്ര-

ക്കാരുധപസംക്ഷിപ്പോരിവനവിനയുള്ള

ബാക്കവാൻക്കാരുരാമോ?

സമാന്തരമേവസിഷ്ടൻഭരയിലിപ്പ, തപം

ഖത്താനമീരണ്ണുകൊണ്ണും

നമുക്കാർപ്പാജ്ഞാനല്ലെന്നാറികസമനമാ-

യില്ലവേറിട്ടോരാളം.

(രണ്ട്)

വസി:— ഭൂപംശത്തിൽനിന്നും ഒരു കരവുവരുന്നതുകൊണ്ട്
എനിണ്ണു സന്തോഷമാണ്. എന്നാൽ

നമുപാക്കരേം! മഹിമയാൽപ്പിയമായിരക്കു

നമുപാക്കതാനിഹനന്തതുകവേണ്ടതായി

നമുപാക്കഴുംപഴശയാർത്താവാട്ടിലേവം

യമ്മണ്ണളിനാമുഹം! പോരെങ്ങാങ്കേനാക്ക.

(രണ്ട്)

ജന: ദശ: വിശ്വാ:— ഭിഷ്മ! മന്ത്രാംകൈട്ടവനെ

ഉലകിനൗള്ളവാംമെമ്പതു—

വരണിയിലുംതാഴുവിട്ടുരീനിനെന്ന

പെരിയെംജിച്ചാഴുന്നതാകം

കരിയെപ്പോക്കിനാത്തേപാഃസിജ്ഞം.

(രണ്ട്)

പരശ്രാ— എന്നെ ഇപ്പിനെ തള്ളിക്കൊള്ളുവോ?

ഉർമാശൈഖംതനാലോതുകിച്ചുവരാക്കവവച്ച

സ്ത്രോത്രത്തൊൻവെച്ചിരുന്നു—

ക്രൂയംപ്രാഥമ്മരേത്തിയ ലുമൊയരും

പോലെരിന്നതായതിപ്പോം

യിക്കാരംകൊണ്ടവസ്തുതിള്ളകിയയിക്കം—

യജുപലിജ്ഞനക്ഷ്യം—

നതതിന്കൊറോറുവെള്ളംചിതറുമധ്യിനൾ—

ഓംധ്യവത്തിജ്ഞപ്രോലേ.

(രം)

ഭാഗ്രതതാൽ

യിക്കാരംകൊണ്ടവസ്തുതിവന്നെടമഴവും

മുതുപ്പോലുജുപലിപ്പ്

പാക്ഷംന്റുചാരിഡ്യംകോസലമതിചുമെഴം

അചരംതതന്തികത്തിൽ

വൈകംദ്രോഷംകൂട്ടംകരിയിനിന്മിഡം

കാലവന്താമുമേരം

വാജ്ഞംവണ്ണംവരട്ടേപ്പുഷ്ടിസദ്ഗമം

ശ്വസ്ത്രയോന്തുലപനാശം.

(രം)

വസി:—കാ കഷ്ടാ!

വാതംടിരംസപജനനമുകിവന്നതെ—

നംബുംപരംഗ്രഹിനാൽ

ചുന്തിന്നൈയ്യത്തുനിയുനനുശ്ചവൈ

ആപക്കാപ്പുനായന്നാക്കമേ?

ഇ തത്പ്രിയക്കലുഷംകലന്നിവന്നതോ

നന്നോന്നേന്നോക്കിയാൽ

വേത്തംലാദ്ധ്യവവാശലവത്സനവരം

വൈവഹ്രമായേജ്ഞമേ.

(രം)

വിശ്വാ:— എടാ! ഇമഗ്രഹം! നീ ധാതോരാർഥം ഖുമതേജ്ഞ

സ്ഥം അസ്ത്രത്തിൽ സംമത്രംചുമില്ലെന്ന വിചാരിജ്ഞനാഡോ?

നിന്ദിച്ചുന്നുചരേഖമാലപിജം ഒരും

നാശന്നിയിൽപ്പോലുാരനാ—

ഈനോത്തുണ്ടാലിജ്ഞനത്തിനിഹനി—

യേംചാച്ചയാൽചാലുവാം

നിന്നിൽക്കോചുമെഴുന്നൊരെൻ്റെ ലത്തുകൈ

ശാപത്തിനായ്വെള്ളുവും

നന്നായിത്തിരയുന്നുംപരിചയം ആൽ

ചാവചത്തക്കുറഞ്ഞാൽ.

(രം)

പരഞ്ഞു:—എന്നാൽ യേ! കഴിക്കുന്നു!

അംഗിപ്പോർമ്മാവുമതേജസ്സുട്ടെയാങ്ങുനിതം—
നെക്കില്ലുംക്ഷുത്രിയന്നം—

ഓണ്ടുള്ളിച്ചുരുമൊടിനോഞ്ചെനടിയധനം—
സ്സുന്തിയാല്ലുംതാസംമേ

അംഗങ്ങേരുംതവപല്ലുൻകൊടിയതവമെരി—
ചീടമേവില്ലുമായി—

ക്രാന്നേനാടേല്ലുംലിന്നിമഴത്യടിത്തികഴി—
ചീടമേവേണ്ടതെല്ലും.

(ര'')

(അംഗിയറവിൽ)

ഈതാ വിശ്വാമിത്രശിഷ്ടനായ ഞാൻ വോന്നാരെ നമസ്സു
വിച്ഛുകൊണ്ട് നന്നാറിയില്ലെന്ന.

ഒണ്ടുവനെജയിച്ചുക്കാണ്ടാരക്കാത്തവീണ്ടും—

ജ്ഞാനന്നുവക്കുലവിരുന്നതനൊയുംകീഴടക്കി

തനിയെറുവരെയല്ലുംവെനോറിഹമനോന്നാൾ

തനിയെയിഹജയിപ്പോൾനിങ്ങെക്കുക്കൊഞ്ചാഴനോൻ. (ര'')

ഇനക്ക്:—അണ്ട് റാമദ്രോഹത്തികഴിഞ്ഞു; ഇതെങ്ങിനെ?

വിശ്വാ:—എ! എന്നാൽ വഴിപ്പോലെ അറബിവരദംകൊടുക്ക. റാ
മദ്രോൾ ഇയില്ലെട്ട!

വാരംതദിപ്പുവരെയാക്കേയെമത്തിട്ടുണ്ട്

വിരുപരംത്രവനനായകനിക്കമാരൻ

പോരിക്കലിന്നിഹവസിപ്പുമാരച്ചികാന്തു—

പോരന്നാഞ്ഞാളമട്ടുത്രവസിപ്പുതിപ്പേ?

(ര'')

ഒണ്ട്:—ഈതാനത്താൽരുന്നാകാലത്തെയുമരിയുമൊരി

ശ്രൂവമന്നേക്കുവുമോതീ—

ടാനായ്തൊല്ലുകില്ലുംയോഗ്രതിളിളിവിവനിൽ

കാഞ്ഞാലിക്കമാരൻ

ആനംസർക്കീതിലേംകാവനാരതിയിവയേ—

തതിന്നുവുന്നാക്കംയാജ്ഞി—

സ്ഥാനംകൊള്ളുന്നവക്കുള്ളായമരഹിതകല—

തലിക്കലിപ്പോർമ്മാജനിച്ച.

(ര'')

പരതു:— വക! വക! ഇമദഗിരുത്തുനായ ഈ രാമനെ ജയിപ്പും മെന്ന നീ വിചാരിപ്പുനാണോ? ഇത് കരിപ്പുലും ഉണ്ടാവുന്ന തസ്മീ. അരുണയുടെ അർഭകനായ ഫേണകാതനയൻ വസ്തു തേ ശ്വിച്ചമിരിപ്പുനു. എന്നാൽ—

വൊച്ചിക്കുത്തിയർത്തൻകഴത്തുകളിൽനി—
നൃറുംകടംചോരവി—

സോദ്രോക്കൈടതായുംപലിപ്പുമനലൻ
ചീറുംശ്രംഡാലങ്ങളാൽ

കട്ടകിപ്പുവന്നനിംശതുയങ്ങമി—

ആദ്യാഷമോടല്ലേസി—

ജീടേവിപ്പിത്തുകാലങ്ങരോധമ—

സ്സംഹാരംലോരമുതം.

(ഒച്ച)

(എന്ന് എല്ലാവരം പോയി)
രൂനാമകം കഴിഞ്ഞു)

—•—•—•—

നു ലു ന ദ സ ന .

(അഭിയന്തരിക്കാൻ)

ഹേ! ഹേ! വിമാനചാരികളേ! നിങ്ങൾ ചുണ്ണപുഷ്പി മുതലായ മംഗളങ്ങളെ ചെയ്തിട്ട!

പേരാളിനുത്തിശാസ്ത്രിപ്പുനമലൻ

ആക്ഷണികന്ത്രാനമി—

പ്രാരിഡസുഞ്ചകലത്തിലിപ്പുഴത്തു—

ന്നിട്ടനാരാക്ഷിത്തും

പോരിൽബാധ്യവന്നജായിപ്പുഭയമീ—

ലോകത്തിനേക്കന്നവൻ

വീരൻലോകശാഖനുനാംരജ്യവന്ന—

താനാജയിപ്പുനിതാ.

(എ)

(എന്നാകരം സംഭാഗങ്ങളായി വിമാനത്തിൽ കൂടുന്ത് മാല്യവാസം മൃദുംണ്ണവയും പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

മാലു:— ഇന്ത്യൻ കിഴക്കായ ദേവകൾ താന്നെത്തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് അതു രാമനെ ശരണംപ്രാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു നീ കണ്ടില്ല?

ശ്രൂപ്:—അവിട്ടനാലോച്ചിച്ചവോലെയല്ലാതെ വരവാൻ പാടി
എ. എന്നാൻ ഇതാ ഉൽക്കുവിതയായിരിക്കുന്ന; അതുകൊണ്ട്
എന്താണിവിടെ ചെയ്യേണ്ടതു?

അപ്പ്:—രാത്രു ഇതിനെ സമർത്ഥിച്ചില്ലോ?

മാല്യം:— ഇക്സ്പ്രസ് കുറവായാണെങ്കിൽ ഇപ്പോഴും സദ്വാത്തം വിടാതേര
നെ നില്ക്കണ്ട്. വിജിഗീഷ്യവായ ആ മഹാരാജാവനിലോ
വിശ്വാസിച്ചുമണ്ട്.

രൂപ:— എന്നാൽ ഏതാ?

மாலு:—வினை இங் யோசா சாரன்யாயை குறித்தில் அதுக்கண் ஜூப்பீடு ராக்ஷஸங்களை ஸமீபத்தில் நிதிநாயும் விழியு காந்தாரத்தில் சிக்கப்பிசுமிலூநெ ஸனுவிழைங்கா யும் இலிழை அவைகள் உவருவிழைந்தின் எஃபுஷன்ட். கைக்கங்காராய விரையங்கள், தன், கலைங்கர துடன்னியூவர் தன்யகாரன்யங்களுக்கிண் ஸனுவிழைங்காஞ்செபூ. அவர் ராக்கடு புழுக்கதி கரத்துப்போய் அவைகள்ற உத்தாமலை கதிகை காரை சுதிப்புயோசானங்கைங்காஞ்க நலிப்பிழைங்கள் கைக்கங்காரமான்கள். ராவளங்கள் ஸிதாஸ்பிகாரமுறை வே ளைங்க வெஜைவாரம் பாடிலூ. அது ஸபுதேங்கவும் இங் யீர்க்கரவுமான்கள்.

ക്രൂപ്പ്:—എന്നാൽ ലക്ഷ്മീനസഹായത്പത്തിൽ എന്തു ആശോജ നശണാളിത്തു?

മാലു:—വിക്രതുടയാൾവേദപ്രഥമനാംരംഗങ്ങളേപ്പാർത്ത
തരമാടക്കത്തേനോനോക്കേണ്ടിനുമിറ്റിയേയും
ക്രവനിലിധചവസ്തുവൻചതിക്കൈക്കളില്ലോ—
മിക്കവരിലുമൊരുപ്പാലാചരിത്രീടവേണം. (2)

ക്രൂപ്പ്:—ഭരണധിതനായ രാമനെ അടച്ചതു കൊണ്ടുവരികയും, ഒരു വൈദ്യവില്ലാത്ത അവധി കരിപ്പുലും തീരാത്തതായ സ്രീ വൈരാത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും ഈവ രണ്ടും എനിക്കും അതു യു ക്രതമനും തോന്നാൻഡില്ല.

മാലു:—വത്സ! അവനുകട്ട രാജുസ്വിതിക്കാണ്ട് അടച്ചതു സ്വിരിപ്പിനിൽ. അതുപോലും, അവനുചരണരംഭത്തുടി സുഖാവസ്ഥാനാരെ ചാലിപ്പുത്തുക്കാണ്ടും താടക്കാനിന്തുക്കൊണ്ടും മറ്റും നാട്ടിൽ ഇരിപ്പുനു എക്കിച്ചും എന്തിനെ അവനു അവനാബുദ്ധവൈരന്നായും ദേവിപ്പുനു. രംഗം രാവണനാം തമിലില്ലെങ്കിൽ വൈരം കരിപ്പുലും തീക്കംചാൻ കഴിയുന്നതുമല്ല. ഇതാണോക്ക!

മുപ്പായംരക്ഷിച്ചയ്യുന്നവ,നതിനെന്തുടി—

ചീട്ടേവാർന്മമുപ്പോ—

ഇഷപ്പോരാടപ്രിയംചയ്യുമുഖമവനമായ്

സാമുഖണങ്ങാഫലിപ്പു?

ഇപ്പാർപ്പേവേണനായ്പാത്തിട്ടിടമവനിമക്ക്

സ്ന്യാല്പുമാരെയുത്തുപാത്താ—

ലപ്പോജ്ഞി,നവുംദേശവുമവനാട്ടപ—

രിപ്പുംഹോ!തെല്ലപോലും. (2)

കേരിട്ടിണ്ണും—

അങ്ഗതാള്ളുംകതിഞ്ചമരിയോടായ്

അറിയാതൊളിമുനിനു—

ഞോരോന്നവനോടനോക്കേനോക്കേനം. (3)

അംഗിനൈണാശനകിൽ സീതാവഹാരതത്തായോഴിപ്പ് മരാറ നതാണ് ചെയ്യുന്നുളിത്തു? അംഗിനോ ചെയ്യാൽ

ശരൂ ക്ഷമാവതിയെഹരിജ്ജുകിലാഗ്നൗണി—
ചൃഷ്ടത്തീടുമനതകുട്ടിജ്ജുവ്, നല്പുയെക്കിൽ
നേത്തംഞ്ചു ചതുരതുക്കണക്കശരിരദുവാഴ്,—
മുഖം താപമോടൊക്കുമയാളുമല്ലെയെക്കിൽ.
ഇന്നിത്രോഹംനിമിത്തംവള്ളുക്കമരിശേമോ— (ഒ)

ചടങ്ങെല്ലൈ ക്കാൽവതിനായ്
വന്നുന്നാലുാഴിയാമോതകയുവതിനു, വൻ
സുസ്ഥിരങ്ങുപ്പിയല്ലോ
എന്നാർ പഞ്ചത്താസ്യനിയോക്കുമാവിയായ്
ശേമാരനായ് കീമതേജ്—
സ്മൃതിജ്ജുംബാവിശയക്കാണ്ടുടനടിയവനു—
തത്തുകൊല്ലിപ്പിടാമേ. (ഒ)

ഈ പ്രസംഗം നിമിത്തം വള്ളേര പറയേണ്ടതായി വന്ന
കൂടി.

രൂപ്— എന്താണാവോ?

മാല്യ്— വത്സ! നി രാവണന് അത്യുന്നത മിശ്ചിള്ളവള്ളം കാഞ്ഞം
ബോധമുള്ളവള്ളമല്ലോ? അതിനാൽ എന്നർ എന്നയവേദത്താം
സംശയം കൂടാതെ നിന്നോട് എൻ്റെ പരായം..

ഇന്നിപ്പാരിൽസമീപസ്ഥിതിയിലുമതിക്കായ്
ദ്രോധനഭാക്ഷയാലും
പിന്നുക്കുറുസപ്താവാക്യതുകിലുമവൻ
ശരൂതാൾരണ്ടുകൊണ്ടും
എന്നാലീരാവണന്റെന്നസമഭവരിലോട്—
ക്കാരംവൻഡരുച്ചക്ഷിം
തന്നിൽസ്സുമിജ്ജുലംഡയമതൊരഫിയെ—
പ്രോബന്നാക്കരിട്ടനു. (േ)

കംക്കുന്നാക്കരു തുരുമിസപാചവ്യസനംകൊണ്ടും അവി
നയംകൊണ്ടും ഉണ്ണെക്കിലും ഇപ്പോതെ ഫലമാണ്. വിക്രിശന
നും സൗഖ്യം കുറഞ്ഞില്ലെന്നും അനുഭവപ്പെട്ടു
നാടിക്കൂട്ടായിരുന്നംകൊണ്ടും വത്സനവക്കാണുന്നപോലെ രാജാ

വികാർ നിന്മം ധനം തു കൈയ്യുലുക്കിയും വരുന്നു. പ്രകൃതിക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഉപഭാവിതനാരായിട്ട് മറ്റൊരു പരക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ഉപംകലധം നിമിത്തം നില്പുമെന്നാക്കിരിയ്യുന്ന ഈ രാജുകൾ തന്ത്ര രാമാർ അഭിയുക്തനാരുമാക്കി ദേവിപ്പിയ്യുകയും ചെയ്യും. അഭിയുക്തനായവനു വ്യസനാസ്ഥാനംലഭ്യവാണെങ്കിലും കൂടുതലും സാല്പ്രമാണന്നും മഹാനാർ പറയുന്നതു്. അപ്പോൾ വിശേഷം അനുകൂലിയാക്കിത്തീക്ഷ്ണകയാണ് വേണ്ടതു്. ശരതാക്കട്ട പ്രകാശമായും വഞ്ചാമായും സംരോധനമായും അവ സാരണമായും ഉണ്ട്. അതിൽ പ്രകാശമായുള്ളതിനെ അവ നീറം ചൂച്ചുക്കാരായിള്ള രാക്ഷസനാർ സമിയ്യുംയും. വഞ്ചാമാ തിട്ടാണെങ്കിൽ ബുദ്ധിമാനാർ അതലോചിച്ചുവിശ്വരിത്തു പ്രകൃതികോ പകമായും രാമൻ എതിരുത്തുവരുന്ന സമിയ്യും കുറന്തമായും കു വിയ്യും.

ബന്ധിച്ചീട്ടിലോപരാവേമതോ—

തെത്തന്നുപ്പവൻതന്നിലാ—

യേരുംപ്രീതിനിനച്ചുമന്ത്രവിശ്വരാ—

ഓടിടംവരൻതനാട്ടവർ

ഉന്തിത്തുള്ളിവെളിയ്യുംയ്യുംവരുന്ന—

പ്രാലിയ്യുംക്കാരണാൽ

ചിന്തിച്ചീടണമാക്കുരാഡിക്കുളന്ന—

മിന്നോക്കിലോന്നാമതായ്.

(പ)

തുപ്പ:— രാവണനം വരാദികർംഖം തമിലുള്ള സംബന്ധം തു ദ്രുതായിക്കുന്നിട്ടുള്ളിട്ടി ഇപ്രകാരമെല്ലാം മാതാമമൻ വിചുവി യ്യുന്നതുകൊണ്ട് മന്ത്രിയായിരിയ്യുന്നതിലുള്ള വൈഷമും അതു ശൈശ്വതം!

മാല്യ:— കലചുത്രക്കനാരായവക്കുട ഒഴുചാരം ഇപ്രകാരമേല്ല?

തുപ്പ:— വരാദിക്കുളംടക്കുടാതെ വിശേഷണനു തനിയേ പ്രവ ത്തിപ്പും എത്തു ശക്തിയാണുള്ളതു്?

മാല്യ:— ബുദ്ധിമാനായ ഇവൻ നമ്മുടെ വിരോധത്തെ അറി തു താനേതനു ഇവിടെ നിന്ന പോകും. നാം അവനു ഉ പേക്കിയ്യേണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ സപജനമാണെന്നു വച്ചു കു യപ്പേടുതിപ്പാണും പാടിപ്പും. എന്നെന്നാൽ—

നാലുക്കമാരകർജ്ജിച്ചിട്ടെല്ലൂടുക—

കമ്മിൽക്കിന്തയുവരിബാലികൊട്ടത്തിക്കിൽ

ബാലുംമുതൽക്കരിയവേഴ്സൈംടോത്തുവാഴം

സുഗ്രീവനെസ്സുപ്പറിചെന്നവനാശയില്ലോ.

(൩)

അവിടെ അങ്ങിനെയിരിക്കുന്നതായാൽ ബാലിയെക്കൊണ്ടുമനില്ലോ. രാമോപാദ്യമോ രാമോപസ്യവമോ രണ്ടോ അല്ലോ ബാലി അവനെ ഉപേക്ഷിക്കുവില്ല.

ക്രൂപ്:—എന്നാൽ പരഞ്ഞരാമനു മനിച്ചതുപോലെ രാമൻ വിരോധിയായ ബാലിയെ മനിക്കുന്ന പക്ഷം രാമവിലിപ്പന നൂതന സംശയാഗം ഓന്നമുഖതുകമാണെന്നു എന്ന് ചാരിക്കുന്നു.

മാലു:— ഒരുപ്പും വത്രേ!

മാലുവിബാലിയനിറമിപ്പുംപുമാ—

നിക്കണ്ടിട്ടംനമെഡ്യം

കൈംനീറ്റംചെരുതിപ്പിളിക്കമിതില—

ങ്ങല്ലുനേശിച്ചീട്ടുകിൽ

പിന്നിടക്കലത്തുവായെംടവവൻ

ശേഷിക്കു, മലുമമ്മ—

നൈനെല്ലുമരിയുന്നരാമനവനായ്

നാടോക്കന്തകീട്ടുമേ.

(൪)

ക്രൂപ്:— (കണ്ണിരോടുംകൂടി) ഇങ്ങിനേയുംസംബവില്ലോ.

മാലു:— നിന്നു പറഞ്ഞയച്ചിരിക്കുന്നേന്തെങ്കു തന്നു പോക ചെയ്യേണ്ടു. ഇനക്കണ്ഠരിയും ദശരമക്കണ്ഠരിയും സമീപത്തിൽ വസിക്കു വിശ്വാമിത്രനാർ ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ കാഞ്ഞം ഏതുയും എഴുപ്പുത്തിൽ നടക്കം. തൊനും ലക്കയിലെങ്കു പോകുന്നു.

ക്രൂപ്:— ഹാ! അമേ! നീ കൂടി ഈ ദിവാം കാണുന്നതായേല്ലോ.

മാലു:— അയ്യോ! വത്സരതാംവരാദിക്കാളുണ്ടായി—

ഭൂഷണവധിപ്പിച്ചതു—

അയ്യോ! വത്സരാം നീനും തൊനും പേരുണ്ടുവാൻ

കുലംതുജില്ലേണ്ടതാം ചു

ଅର୍ଜ୍ୟୋ! ରାଵଣେଵତୁ! ନିର୍ମାଣଦେଶରୂପ-

ଦ୍ଵିବଣେଷକାଗୋଣଙ୍କରୁ—

ଅର୍ଜ୍ୟୋ! କେକେକସି! ମହାଲୈୟମୟିକଂ

ବେବକାତେକାଗୋଣରୁମାତ୍ୟ.

(ମନ)

(ଏଣେ ରଣ୍ଟେପେଇଂ ଯୋଧି)

(ମିଶ୍ରମିଶ୍ରମଂ କଶିତ୍ତ୍ଵ.)

(ଆଗନତରଂ ବସିଷ୍ଠବିଶ୍ଵାମିରୁମାତ୍ୟ ଇନକିମରମାତ୍ୟଂ
ପ୍ରବେଳିଷ୍ଟିନ.)

(ରାଜ୍ଞୀକଣମାର୍ଥ ଅରଣ୍ୟାନ୍ତଂ ଅତୁଲିଂଗନଂ ଚେତ୍ତିକ୍ତ)

ଇନକରୁ:— ରାଜ୍ଞୀ! ବତ୍ସନାଯ ରାମଭ୍ରାନ୍ତର
କପଂ ନିମିତ୍ତରୁ ଆତ୍ମ ଭାଗ୍ୟରୁତ୍ତାତ୍ ବଲ୍ଲିଷ୍ଟିନ.

ଏହିରତ୍ତିପ୍ରଣାଳୀଯଂ, ଶୁଣଗଣମିଟିତ୍ତ-

ନାହିଁତାଯଂ ଭଗତିକିମ୍ବ

ପାରଂଶ୍ରେଷ୍ଠାନ୍ତିରୀଯଂ ପଲଗଣମତିରି—

ପ୍ଲାନେଟରତ୍ତ କଣତାଯଂ

ଅତୁରାମର୍ବିରମେଲିଷ୍ଟିତଯଷ୍ଟରାତି—

ତ୍ରାତ୍ରିତଂମଂଶୁରତି—

ପ୍ରାତିରେତିନ୍ଦ୍ରିୟାକିନ୍ତମରିଯକହୀ—

ଦୋଷତାନ୍ତମାତ୍ରମଣ୍ଡି—

(ମନ)

ବାଣିଷ୍ଟାଃ— (ବିଶ୍ଵାମିରୁତେ ଅତୁଲିଂଗନଂ ଚେତ୍ତିକ୍ତ) ସବେ!
କରୋକନନ୍ଦ!

ହୁଣିଷ୍ଟିପୁଲକଂନନ୍ଦି—

ମୀମଟିରୁତୁତିକିଛାଯବନ୍ଦୁଲଂ

ରାମନମରିମାଯବରାନ୍ତ

ନାମଶଂସିଷ୍ଟିତେଗତିନିତୁପାତ୍ତାତ୍?

(ମନ)

ବିଶ୍ଵାମିରୁତ୍ୟ:— ହୁ ରାମଗୀର ମାହାତମ୍ଯଂ ଆରତ୍ୟତ୍କିଷ୍ଟମାତ୍ୟ
ପୁଣ୍ୟଚାରିପାକତିନୀକାରଣମାଣାଜ୍ଞ୍ଞାନୀ. ଆପଣରେତୁତ୍ତିଷ୍ଟ
ନ ହୁବନେ ଏକାତିନୋକ୍ତିପିଷ୍ଟାନ୍ତ ନାଂ ଅତଶେଷିଷ୍ଟାନ୍ତ
ହୁନ୍ତୁ?

ഒരുമെൻ:— ശ്രദ്ധാനേ കഴിക്കുന്നുണ്ടോ! വൊൻ ഇന്തിനോ അങ്ങ്
കുഞ്ചിയുള്ളു.

പണ്ടേള്ളും ദ്രിവപ്പുട്ടതിക്കപ്പുകലാണെ.

വാക്കണക്കണ്ണേരേജു—

സ്ഥാണ്ടേള്ളും ദ്രിവസിഷ്ടപ്പിയെമനമിളകു—

തച്ചനംചെയ്യുന്നിനും

വേണ്ടുംവള്ളുംതവള്ളും ദ്രിവകളുടെമഹം—

ശിസ്തുകപ്പുക്കുംഹലംചെ—

റൂണായുംപേരിലേവംഗ്രൂഗേഡിയിലിവിട—

അപർക്കനിശ്ചയാക്രൂഹം.

(മര)

വസി:— വിശ്വാമിത്രൻ ഇന്തിനേയെന്നുള്ളിൽ സത്രുമാണ്.

വാക്കിനുംകരംതാരിനുംവിഷയമ—

ചൈന്നല്ലലോകത്തിലു—

ഉള്ളൽക്കണ്ടപ്പട്ടികപ്പുക്കുമേലതിലു—

നേരാലപ്പോവണ്ണും

ഉംകോട്ടെങ്ങരിയുന്നതായതിൽക്കവി—

ഞതുള്ളായമാധാരമു—

ചുവാൽക്കൊള്ളുന്നമമഷ്ടപുംഗവനില—

ത്രുന്തംജപലിജ്ഞനിതം.

(മര)

വിശ്വാ:— മോ! ശ്രദ്ധവൻ വസിഷ്ട!

വില്ലാതവള്ളുകളുംടാത്തുസന്ത്രക്ഷമാര—

നീയംഗിരസ്സിനമുമോ! ഇരവാംഭവാന്തതൽ

നമെന്നുതിജ്ഞിലധുനാചുകഴാന്നവൻഞാ—

നെങ്ങുംചുന്നമൊഴിസത്രവിന്തുലുമണ്ണു.

(മന)

മഹാരാജാവു ഒരുമെൻ വിതാവംകിരിജ്ഞന സമിതിജ്ഞം
ഈ രാമഭ്രതിൽ ഇന്തിനെ കൈ മാഹാത്മ്യം കാണുന്നതിനെപ്പു
റി എനിജ്ഞത്ര ആരുജ്ഞം തോന്നുന്നില്ലോ.

സത്തനായോരുവേംനെയഞ്ചുസരിച്ച

തന്റെപ്പുകളുപ്പും

കാത്തുകൊണ്ടുപുയുംന്നുരാശിയുടൽപുണ്ണ

ചോത്തിനകരാനപയെ

കീതകിച്ചേര്ത്തിയവസിച്ചവോന്നുവരിൽപ്പ്

യാനിവരമ്പ്പേരാർ

ക്കുറിയേറുന്നവിനെപ്പുള്ളംബന്ധി

പുജ്യനവനീശ്വരൻ.

(۴۰)

കാരിത്തത്വനായുമല്ല

വാരീരേഴ്വിനമെന്നല്ലിട്ടുണ്ടോ..

യത്തിനുംനാമന്നായി—

അതിരേള്ളുംഉന്നവലൻതോട്ടുസുരരെമുഴവൻ

വെള്ളവിനോദവരൾത്താൻ

പ്രാഥിനിക്കും പ്രാഥിനിക്കും പ്രാഥിനിക്കും

ക്കാലത്തുനിന്നും പരിപാലിക്കേണ്ടവാനീ

വിരുദ്ധതന്നെക്കുണ്ടിച്ചുവാൻവലക്കിസമര-

ത്തിനു ചഞ്ചാത്തിയായി.

(۴۹)

ഇതുവരുമായാൽ മുഴുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതു മരാക്കാക്കാരന്റെ തീരുമാനത്തെപ്പറ്റിനിന്ന്? എന്നാണീതില്ലതെന്നും?

യന്ത്രത്വാദിക്കാരിയുടെ പ്രാഥിനിയെങ്ങും

ചോക്കേഴ്സ് ലസ്റ്റ് വിരുദ്ധ-

തന്നെപ്പോരിൽജൂയിഡ്യൂറേചവരന്താം

കെട്ടഡയാഡിഗ്രന്റും

വെന്നാൻ ഗ്രേലോക്കു വീരൻ പൂര്ണമായി

വേദമിഖ്യാതഗ്രന്ഥ

ക്രാന്റിപ്പൂര്ണമായിട്ടിന്ത്യ

നെങ്ങളും സാധ്യമോത്താൽ?

(一〇九)

പിണ്ടി:— ഇതാ ഇന്ത്യയിൽ രണ്ട് ഭാഗത്തെല്ലാം കഴിവിൽനിന്നും നിത്യക്ഷമം വരുമ്പോൾ. ഇതെന്നതാണ്?

விரோ:— வத்ஸலாய் ராமனுகே பற்றிராமனோந்தி ஐநோ
க் கு வரிக்குயாள் ஜதா ஜவந்

വീരത്തേവിനയങ്ങൾക്ക് വികരാം

പ്രോഡിപ്പുവൻമാന്യനാ-

യോദിമാതനിയെനമിള്ളിലും

നംകളുംപുന്നങ്ങൾനിയെൽ
ചേങ്ങന്തുകാട്ടതെയെതെറുമുള്ളവിൽ.

ചെങ്ങോരുഡിപ്പുന്നക്കണ-

ക്കുരുളുള്ളശമിപ്പുഭാദ്യവന്മായ്-
ചുംതുചുംപിച്ചിതാ. (൨)

(അനന്തരം രാമൻ പരതുരാമൻ പ്രവേശിപ്പുന.)

രാമൻ:— കാത്തിനാഞ്ചുംകാരമാംപോങ്കളി—

എത്തുകളുംതൊഴിംകാലൊട്ടം

പേരുതുംജനാനതപോലുതെജൈംടക്കം

ത്രാനതുപ്രകാശതൊട്ടം

വത്തിപ്പുനാഡവാനിലവന്നാരപരാ—
ധിംകാലപോഷണാനിമി—

തെംതൊൻചചുള്ളടക്കപൊരുക്കണ,മതി—

നാന്ദിപ്പുനിതാ.

(൨)

പരതു:— അരംബ് ജാമദഗ്നിന് ഏറ്റവരാധമാണ് ചെങ്ങിട്ടുള്ള
ത് നോമോച്ച ഉപകാരമല്ലേയോ ചെങ്ങത്.

വിപ്രജാതി,ഭൂമിവംശയോഗ്രത,ചുക്കഴ്താ—

രണ്ട് ചർത്ത,മത്രയ—

ഘൃതപ്രദാനാധമിവരൈക്കുയിന്നവഹിപ്പു—

മെന്നാടുമദ്ധ്യപരം

നന്നതക്കിലുമതീവപോഷമിട്ടുന്ന—

തെന്നാടക്കുംതെനിനാ—

യിനാവിപ്രാലുമനനിലുംമതത്തിന്തു—

മദ്ദീമക്കുംതൃപ്തി.

(൨)

രാമ.— അരംബയെക്കാണ്ട് അരുജുമെടപ്പിപ്പും ഏന്തുറ ദി
ംഗ്രം കാരണമായപ്പും തൊൻ അവരാധമല്ലേയോ ചെ
ങ്ങതു?

പരതു:— ഇതുന്നുായം തന്നെയുണ്ട്.

നാരാടുംപോശാവേറി—

ട്രാങ്കവിധവംപോകയില്ലെന്നായാൽ

അരംചനമിന്നൊരുവെള്ളു—

മോങ്കോപേത്രുന്മലുമതുകയീൽ. (൨-൩)

രാമ:— ദഗവാനോട്ടുട്ടി വാദപ്രതിവാദണ്ഠം ചെയ്യാൻ എന്നും അതുംണം. അതിനാൽ ഇതിലെ ഏഴുന്നൂള്ളാം.

പാത്രം:— വത്സ! എന്നും ഏവിടെയ്യുണ്ടോ വരേണ്ടത്?

രാമ:— അച്ചുന്നാർ ഇരിയ്യുന്നിടത്തേയ്യും. അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടി ദഗവാനുംരായ വസിയ്ക്കു വിശ്വാമിത്രനാർ ഇരിയ്യുന്നിടത്തേയ്യുംവാം.

പാത്രം:— ഇതിപ്പോൾ പ്രയാസമാണ്. ഏന്നാൽ രാമന്റെ കൂപ്പുണ്ണയെ തടക്കവാനും തന്മീച്ച. (ചുറവിനടന്നിട്ട്)

ഇമദഗിജനാമേന്നില്ല—

മീമട്ടിൽക്കൈത്രംഗസനന്നകത്രം

രാമനിവൻസൗമ്യതയാൽ

കോമരക്കൈനന്നാൽക്കരോരഗസനന്നാം. (൨-൪)

രാജാക്കന്നാർ:— ഇവന്റെ സൗഖ്യം ഗംഭീരതനെന്ന.

രാമ:— ഇതു രാമൻ. ദഗവാനാരെ ശിരസ്സുകൊണ്ടു നമസ്കാരിയ്ക്കുന്നു.

എപ്പുംവകം:— അല്ലെങ്കിലും വത്സ! രാമക്കു! ശാടത്തുവരു.

(എന്ന് ആലഘിംഗനം ചെയ്യുന്നു.)

പാത്രം:— അല്ലെങ്കിലും ദഗവൻ! വസിയ്ക്കു മഹാൻ! ഇതാ ഈ ഇമ ദഗിപ്പത്രു രു നമസ്കാരിച്ചിട്ടും വിശ്വാമിത്രമഹാഷ്ടിയോട്ടുട്ടി അരുവോനെ കൊടുയിയ്യുന്നതു.

മാന്ത്രണാരംഭവന്നാരിഹരഘുതനയൻ

ശിക്ഷചെയ്യോരെന്നിയ്യും

പ്രായഗ്നിത്വംവിധിയ്യുംവലിയവരെവന്നു

അഭ്യന്തരോഷംശമിപ്പാൻ

മുന്നോധമ്മന്മാരുക്കാഡത്രാതിഭ്യാൻ

തനന്നുഡൈക്കരിക്കിനി—

ജന്മാനാശൈക്കരക്കാണ്ടുമനസ്പാതികർപ്പാവരമവരെ

ഗ്രന്ഥമാക്കിച്ചുംചു.

(൨-൫)

വസി:—വത്സ! ശ്രോതൃയന്മാരായ തെങ്ങളിടെ ക്ലപത്തിൽ നി ജീപ്പോർ ഇനിച്ചു എന്ന പറയാം.

അഴലിവക്കളുംവായ്‌നാംകുന്നുംകൊണ്ടും,ലി—

പ്രൂഢിതുസുവവുമണ്ണായ്‌നിവഴിയുംകയാലേ

ഇത്രവക്കലവുമണ്ണക്കുപ്പേരേന്നടപ്പും

നീ,തിലുമധികമായിട്ടുമെയ്യേണ്ടതുള്ള? (രന്ദ്)

അതിനാൽ നീ പരിഗ്രാമംനിന്നിരിയുണ്ട്.

വിശ്വാ:—വത്സ! നിന്റെ ഭോഷഭക്ത മഴവൻ രാമദ്രോം കൂടു തെനിരിയുണ്ട് എന്ന് ഞാൻ വിചാരിയുണ്ട്. എന്നെന്നനാൽ പ്രായശ്വിത്തംപോലെ രാജഭാണ്ഡവും പാപങ്ങളും കൂട്ടുമെന്നാലും ധർമ്മംചാൽക്കാർ പറയുന്നതു്. ശരത്തന്നെയമല്ല ശബാനായ വസിപ്പുൾ പരിഗ്രാമംനിയുണ്ട് എന്ന പറക്കയും ചെയ്യുണ്ട്. പിന്നെ സംശയിപ്പാറണ്ടോ?

രാമ:—അവരോക്കിലുംമജന്മനാരായി ഗ്രാവംനാരായിരിയുണ്ട്. മഹാപിംബാരംഭം പ്രസന്നാഗംഭീരപാവനങ്ങളായ വചനങ്ങൾക്കും ഇവ തന്നെയാണ്.

ഒന്ന്:—ഗ്രാവാർ! ജാമദഖ്യാ!

ജനനമത്രതക്കേന്നുംവന്നാകംവാനെ—

ന്തിനവിമലതചേപ്പുംവസ്തുവേനിനച്ചാൽ?

മുനികർമ്മക്രമാമത്രപ്പെന്നുവാരിയുമാത്തി—

ജീരനമനവതചേപ്പുംവസ്തുവേരിട്ടവേണ്ടാം. (രഘു)

പരമ്പര:—ശ്രവതി! വസുന്ധരേ! പ്രദേശപരാരം തന്ന എന്നെന്ന ക്ഷമിയുണ്ടോ!

ഇനക:—ശ്രവൻ! അംഗങ്ങൾ, സന്ദേഹമുണ്ടെങ്കിൽ വിസ്ത്രേഖം പാവേശനംകൊണ്ടു തെങ്ങളിടെ ഗ്രഹത്തെ ഭവാൻ പരിഗ്രാമ മാക്കിയാലും, ഇതാ അംഗങ്ങൾ വിഗ്രാമമായ ആസനം.

പരമ്പര:—യാജത്വവല്ലും ശിഷ്യനം മാജന്ത്രശ്രോതൃയന്മാരു ദി. ഔദ്യോഗിക്കുന്നവോലെയാവട്ട.

(എന്ന് എല്ലാവകം ഇരിയുണ്ട്.)

ഒന്ന്:—കാട്ടിൽപാക്കനിതിന്ത്യുന്നി,വനരിയഗ്രഹം—
സ്ഥാക്കഴുംജോലിയാലേ.

വട്ടംചുറുന്നി, തക്കാരണമിവന്നല്ലി—
 ചീലസൗക്രംഗമന്നാൽ
 ഒട്ടരക്കാലമായ്ക്കാൻകുറയിരുന്നുതുവേ—
 സൗഗമത്തിന്നായോഗം
 പെട്ടനിത്യചീലണ്ണായതുവരസുക്കുത്—
 ക്ഷത്തകിന്നുള്ളതുവേ.

(ഒപ്പ്)

ഉതിയ്യത്യന്നായോ

വാഴിച്ചോപ്പേണ്ണതെന്നതാണതിർക്കവിയെമതി—
 പ്രാബല്യംകൂട്ടുമേണ്ട—
 പ്രാത്തക്കൊന്നായ്ക്കൊട്ടത്തണ്ണമരക്കുമോക്കവോ—
 എന്തുന്നതുകേണ്ടതുള്ളു?
 ഭൂമാർശാനന്നകംഞ്ചനിന്തിലകക്കിവോ—
 എന്നതിനൊന്നാലുമിന്നീ—
 പ്രാത്തനാരോട്ടുട്ടിദ്വാരമനയിൽക്കേ
 ദാസനെന്നോള്ളുക്കൊപ്പക്ക.

(ഇൻ)

പരംതു:—നിങ്ങൾ ഇപ്പുകാരുളുള്ളവരാണന്നതിൽ ഏറ്റാണോ രാശായും.

കത്തുംതേജസ്സുതാനെന്നിധനുനിക്രമംപുക—
 മുണ്ടാണ്ണുംന്നല്ലോ
 സന്തരമാരംഭവാനാർക്കലമുക്കവിതില്ലോ—
 സുത്രമെന്നതാന്നാവരേ?
 ഓതെന്നോനാംമഹത്പ്രാബേഷകമൊക്കവസ്തി—
 ഐഡിയമുംനടത്തി—
 കാന്തീടിംസത്രരാജിക്കുനിനകലസം—
 ദ്രിംഗാന്തിനേപാരതവന.

(ഒ.ഒ)

ശിരത്തെന്നാഖമക്ക്,

സപ്രേസ്കേശനവോരിലംഘനയേ—
 കീടംയന്നസ്ഥാ, അതി, യ—
 ഒന്നല്ലാദീപിലുള്ളള്ളയുചയജന—
 ക്രൂരംവെച്ചംത്രിഷ്ടം,

ചൊല്ലുതുന്തുയൻറിടംജലധിയും,

പുണ്യാദിവാംഗംഗയും

ചൊല്ലുന്നവചൊല്ലിടനിതുവോ—

നൂരിൽവെട്ടംപ്രാവേം.

(ന-ഡ)

വസി: വിശ്വാ:—(സപകാഞ്ചമാധിട്) ഈ വിനയം രാമഭ്രാന്തി
സംസ്ക്രംകാണ്ടണായതാണ്.

പരശ്രാ:—രാമഭ്ര! എനിഴ്സ് അരബ്രൂഗമന്ത്രിനായി അന്ന
വാദം തയ!

വിശ്വാ:—എനിഴ്സ് ഇപ്പോൾ ഭവാനാർ അന്നവാദം തരണം.

നന്നായ്രാഹവമെമ്പിലബ്രംഘമൊരി—

ദ്രോഹണാളിൽനാലക—

ങ്ങനിജ്ഞനവിവാഹമംഗളമതിൻ—

ഓലാഷദ്ദീംകണ്ടണ്ടാൻ

ഇന്നിശ്വാസ്ത്വനാജജയിച്ചമഹിമം—

വേദംപ്രിയൻവത്സന—

ചുന്നാലിംഗനമാനാചയ്യസുവമായ്

രൂക്ഷടണ്ടാനാറുമം.

(ന-ഒ)

ദഃ:—വത്സ! രാമഭ്ര! നിന്റെ ഗ്രാഹവായ ക്രാന്ധികൾ ഇതാ
ചുംപ്പേട്ട കഴിഞ്ഞു.

വിശ്വാ:—(ക്ലിനിരോട്ടുട്ടി രാമനെ ആലിംഗനം ചെയ്തിട്ട്)
പ്രിയദർശൻ! മേ രാമഭ്ര! ഞാൻ തന്നെയല്ല നിന്നെ പിട്ട
പിരിയവാൻ ഉസാമിജ്ഞന്തു.

എന്നാംവിടാതിഹനടത്തിവരേണ്ടക്കുത്രു—

മെന്നാൽസ-തന്ത്രതയെയൊച്ചകരച്ചിട്ടുണ്ട്

ഇന്നാമിതാഗികളുവക്ഷ്യേഹസ്ഥപ്പത്തി—

ഇന്നിച്ചുവിള്ളനിരക്കാണ്ടിമസകടംതാൻ.

(ന-ു)

വസി:—കാമചാരനായ ഇദ്ദേഹത്തിനണ്ണോ അതുമതതിൽനി
ന്ന വകന്നതിനം തിരിയേ പോവുന്നതിനം വിഷമം?

വിശ്വാ:—ഗൈവൻ! അഞ്ജയ്സ് ഇഷ്ടുമിണ്ടകിൽ നൃക്ക സിദ്ധാ
അമത്തിലേജ്യസ് നനിച്ച പോകാം. അഞ്ചേയോടൊരുമിച്ച ചെ

പുന്ന ഏനില്ലെ മധുദ്രൂപിന്റെ മാതാവിന്റെ സർക്കാർ റം സ്വീകരിപ്പാൻമിടയാക്കമല്ലോ.

വസി:—ഈ സപ്ലൈകാൽത്തിൽത്തുടി അങ്ങളും എന്നെ ശബ്ദി പൂർവ്വം അധികംരഹിപ്പേനോ?
രാജാക്കന്നാർ:—മ്രൂഹഷ്ടികളുടെ സംഗമം മെണീയവാവനം തന്നെ.

അന്നോന്നുമന്ത്രമഹിമാവതിഞ്ഞുണ്ടാവ—
മിന്നന്നുരാകമരിയാതെഴുമിയിവക്കായ്
ചിന്നാംവിരോധവുമതീവസുവംകൊടക്കാ—
നിന്നോതുവാനുത്തലെഴുകികമായിരിക്കാം. (നം)

(അണിയരയിൽ)

ഈതാരാമക്കുഡുവാ യ ജാനകി മുഖജന്മം ഒരു ദിവാനം ചെയ്യും.

മഹാഷ്ടികാർ:—വത്സ! ജാനകി!

വീരൻഭാദ്യവന്നജജയിച്ചിമഗ്രം
കൗൺഡനിന്നവല്ലുന്നൾ
പോരാട്ടില്ലുരനാമനള്ളരിക്കുള്ള—
സ്സവ്വംഹനിച്ചീടവേ
പാരാളിനാവർത്തനവധുക്കുള്ളതിൽവെ—
ചൂഞ്ഞലില്ലോത്തത്തം—
യോഗ്രജംസപ്രലഘജയല്ലുചിനിന—
ക്കർണ്ണകാവലിതേരുക്കമേ. (നം)

രാമ:—(ആത്മഗതം) സകലരാക്ഷസനാരേണ്ടം വധിച്ച വളരെ താമസിയാതെ ഇതു ലഭിപ്പാൻ സംഗതിയാവും.

മഹാഷ്ടിമാർ:—വസിജ്ജവിശ്രാമിത്രനാർ കംഗക്കുത്തെ പ്രായമി ജ്ഞേണ്ടത് ഇതിനെന്നയെല്ലോ?

മറദള്ളവർ:—(എഴുന്നേറ്റ്) ശ്രേംഖലക്ക് നമസ്കാരം.

പരമ്പര:—ജമദഗ്നിപുരുനായ ഞാൻ വോന്നാരെ അഭിവാദനം ചെയ്യും.

വസി: വിശ്രാ:

അരത്രവംസമിരഞ്ഞവും
പ്രത്രക്കജ്ഞാതില്ലുംനേയിലുള്ളില്ലെട്ട്

നിത്യംവിവസംസ്ഥാനയിൾ-
ഘർശത്താരജണ്ണദേശവിലസട്ട.

(നന)

(എന്ന മഹാഷ്ഠിമാർ പോയി)

വരഞ്ഞു:- (കർച്ച നടന്നിട്ട് പിന്നെ നിന്ന്) വത്സ! രാമദാപ്ത! ഇതിലെ ഇതിലെ.

രാമ:- (ശാഖാന്തു ചെന്നിട്ട്) ക്ലിഡ്യൂമഡ്സി.

വരഞ്ഞു:- മനാവർവ്വിന്നുണ്ടെ-

ക്ഷാന്തിന്താർസപസ്മായിരിപ്പുകയാൽ
ഇന്നിതെവറുതേവംനീ-

ഇന്നിതുമരംക്കയുംബിക്കാടിയചാപം.

(നര)

എൻറു മഴവാണുകിൽ ചമത മുതലായവരെ വെട്ടുന്നതിനായും റീൻ.

നിത്യംചുണ്ണങ്ങളാകംപുഴകളിടെയതീ-

രത്തിലുയ്യുംബാധകാര-

ഞ്ഞത്തിൽപ്പീത്യാവസിഡ്യുമനിനിരഞ്ഞൈവയിൾ-

ചീഥവംഗർഹാവണൻറു

ഭ്രംകാരായനടങ്ങംനിശിചരരെവയിൾ-

പ്രാന്തിതേരാംസഹായം

പ്രത്യേകംചെങ്ഗു,മെന്നല്ലിനിയവരെവയിൾ-

ജ്ഞാണതുംവത്സന്മേളു?

(നഘ)

(എന്ന വിച്ഛു കൊട്ടക്കണ്ണ)

രാമ:- (നമസ്കാരിച്ചിട്ട്) ഗേവാൻറു കല്പനയെ തൊൻ സപ്തിക
രിച്ചിരിപ്പുനു.

വരഞ്ഞു:- (ക്ലിഡ്യൂമിരോട്ടുട്ടി ചുറ്റി നടന്നിട്ട്) അതുജും! എന്ന
നാലിനി തിരിച്ചു പോവുക. തൊനം പോകുന്ന. (എന്ന
പോയി)

രാമ:- ലഗവാനായ ഭാർത്തവൻ പോയിക്കൊണ്ടു. (വിചാരിച്ച്)

ഇനി എൻതാരജപായേന്നുണ്ട് തൊൻ ദണ്ഡകാരണ്ണത്തിൽ
കു മുഖംവിജ്ഞാണതു്. രാമനിൽ അത്രുന്നതവാസുല്ലുമില്ല
ഇംഗ്ലാഡ്സ്മിം ഉള്ളഡ്രൂപാം ഇതെങ്ങിനെ സാധിപ്പും?

സ്വന്ദര്ശനാദിപ്പാദായ നാഡിനാഡി താരം
അവിനാസപത്രന്തരയുമില്ലനാശമില്ലപ്പാർ
ഖുണ്ടുസംഗതിനിമിത്തമരവിവജ്ഞാര
നാരാമരക്കരമുനിക്കപരം ക്ഷേഖലേററിടന്ത.

(നം)

(അബ്ദിയരയിൽ)

ഈതു!

നമ്മുടെചെരിയ മുള്ളുക്കി
ഡിംബപട്ടം തോഴിയായ മന്യരതാൻ
രാമ! ഭ്രാതരന്മാൻ
സാക്ഷാതാലിഞ്ചുവന്നാനിൽ ക്ഷേന.

(രം)

രാമ! — ഇവർ വനിരിഞ്ഞുന്നതു ശിത്രക്കളായ തെങ്ങക്കുപ്പിരാ
ഞ്ഞിട്ട് അമമ്പിഞ്ഞു ഒഴുമ്പനസ്യം പറവാനമ്പുകിൽ നന്നാ
യിങ്ങനേനെ. അതിനാൽ അഭ്രം വത്സ! ലക്ഷ്മിനാ! നീ
ആട്ടിക്കാണ്ടുവാ.

(അരനന്തരം ലക്ഷ്മിനാം ശ്രദ്ധിംബവയും പ്രവേശിഞ്ഞുനു)

ശ്രദ്ധി:— (ആതമഗതം) ശ്രദ്ധിംബവയായ എതാൻ മന്യരയുടെ ശ
സിരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച കഴിതെന്തു. വസിപ്പുവിശ്രാമിത്രനായ
ഒട തടസ്യമും തീന്. ഇവന്തെല്ല പരശ്രാമവിജയിയും
ക്ഷതിയക്കമാരനായ രാഖൻ? (സുക്ഷിച്ചുനാക്കിട്ട്) ഇതാ
ഇപ്പോൾ വളരേങ്കാലം ചെവയബ്ദിക്കുവന്നതാൽ സംസാരസു
വത്തെ മരണിരിഞ്ഞു ഇനത്തിനു മരണ്ടിൽ ചാരിത്രംഗ
തെന്തു ഉണ്ടാക്കുന്ന വിധം അത്രാത്രം സൗഖ്യമായും, ഒഴിന്ന്
മായ സൗന്ദര്യലക്ഷ്മിയുടെ പരിഗ്രാമക്കാണ്ട് കിന്തുകൾക്കു
രസായനമായും ഇംഞ്ഞുനു ഇവന്തെ ശരീരസ്വഷ്ടിയേക്കണിച്ച്
അത്രാശ്വാസപ്പേടുക്കേണിയിരിഞ്ഞുനു.

രാമ!— (അടച്ചതു ചെന്നിട്ട്) അഭ്രം മന്യര! അമമ്പി സൗഖ്യ
മദ്ദേ?

ശ്രദ്ധി:— സുഖം തന്നെ. അഭ്രം വത്സ! എപ്പോഴും പ്രസ്തുതായി
നിയായി നിന്നെന്ന അതിലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അതു ഇളിയ
മാ ഇപ്രകാരം നിന്നൊക്കാജ്ഞാവിഞ്ഞുനു. അഭ്രംയേം മക്കുനു!
നിന്നെന്ന അഥും എന്നിഞ്ഞ പണ്ടു തന്നിരിഞ്ഞുനു രണ്ടു വഴി

ങ്ങളെ ഇപ്പോൾ തൊൻ അരദ്ദേഹത്തോട് ചോദിപ്പാൻ ഭാവി ജ്ഞന്. ഈ കാൽം നീ തന്നെ അവിടെ അർവിച്ചു വാ തൈത്തരണം. ഏന്ന് ഇതാ അഴ്ചയ കൊടുപ്പുന്നുള്ള എ ശത്രു.

ലക്ഷ്മി:—(വാസി വായിജ്ഞന്)

‘മനിസ്തനാമനതായിവത്സരതൻ

വാഴേണമൊന്നാമതായ്,—

പ്രിന്നുംബ്യക്കാംവനത്തില്ലടനേ

രാമൻഗമിച്ചീടനാം

വിനിൽക്കുട്ടിനുസ്ഥിതയുംസമജനാം

ഒ.സൗമിത്രിയുംമാറ്റമായ്—

ക്കനാതേതാല്ലുടക്കത്രു കകാണേഡായപതി—

നാലാണ്ടതിരവാക്കാണം.’

(ഭ.എ.)

രാമ:—അർമാജുടെ പ്രസാദോത്തഃഷ്ഠം, അതജും!?

പോക.നാതിന്നയിക്കേണാധമെഴുന്നിടത്തെ—

ജ്ഞാക്കനക്ക്ലുജാലഭിച്ചുതുമത്രയില്ലാ

ശോകംനടക്കരികിലുള്ളുവനെപ്പിരിഞ്ഞു.

ബോകില്ലുവത്സവിഹലക്ഷ്മിനാഭാവംവനിൽ.

(ഭ.ഒ.)

ലക്ഷ്മി:—ഭാഗ്യത്വാർ ജ്ഞേയഭാർ ഇം സംന്താഷ്ടത്തിനു സംഗ താവനം.

രാമ:—അതഞ്ചു! മന്യോ! തൊനിതാ ചുരുക്കുട്ടക്കഴിഞ്ഞു.

ആദ്ധ്യ:—ഇം മാതിരി ഉത്തമമനാരായവകാട ഉത്പവത്തിജ്ഞ കാര സ്നായും മഹത്തായും ഇരിജ്ഞന് സംസാരത്തിനെ തൊൻ ന മന്മുഖിജ്ഞന്. (ഒ.നു പോയി)

ലക്ഷ്മി:—അതഞ്ചു! മാതുലനായ യുധാജിത്രു ജ്ഞേയനായ ഭരത സീംകുട്ടി അരുളുന്നു ആട്ടക്കലേജ്ഞു വരുനു.

രാമ:—ഭാഗ്യം തന്നെ. ഏന്നുാൽ ക്കാശ്മുകാണോ?

എൻതന്നിവിയാംഗരതെന്നപ്പുണ്ണാരെതനിജ്ഞ

കാന്താരയാറും തിനില്ലുമാദൈങ്കുമുട്ടം

എന്തുനാന്തരുടെവിയോഗവുമുത്രുവന്നു

സാതജ്ഞാമവനെരെ ത്രികവെച്ചനകാണോ?’

(ഭ.നൂ.)

(യധാജിത്തും ഭരതനം പ്രവേശിപ്പേണ.)

ഡ്യാ: റേ:— (ഒഴുക്കാനും അടക്കം ചെന്നിട്ട്) ദേവാ! കേട്ടാ
ബി; സകലജനങ്ങളും കനിച്ചുചേരാം ഇപ്രകാരം അവിടു
തെ അറിയിപ്പേണ.

പ്രത്യേകിനാമിഷവർപ്പസാമതിനാ—

ലോതേതാക്കവേണ്ടുംവിശം

കാൺടിനന്നായരാക്കദ്രോഗിത

സത്യപ്പുത്രകൾക്കുലമായ്

സതപദ്മീകരിക്കലാമനനവന്നാടം

സന്ധുന്നുകാമക്കത്താടം

വന്തിപ്പുട്ടുവാനെഴുപ്പുജകളി—

സന്ധുന്നുകാമക്കത്താടം.

(ര'ര)

ഒശ:—സവേ! ഇനക!

കല്യാണകമ്മതിലാശവച്ചംജനങ്ങൾം

ചൊല്ലാഞ്ഞത്തല്ലിത്തുനടത്തിടവാൻമടക്കം

ഇല്ലിപ്പുംജൈനതനയാനിൽപ്പിയമുള്ളവിശ്വം—

മിനുംവസിപ്പുനിവരിപരിക്കത്തതത്തത്രേ.

(ര'ര)

ശനഃ:—അരന്തിക്കത്തിലവരില്ലെയക്കില്ലം

സ്വാന്തമോദമിതവക്ഷിന്തകിട്ടം

മന്ത്രസാരമറിഇന്നവാമദേ—

വൻതനിച്ചിത്തുനടത്തുനമാക്കയും.

(ര'ന)

ഒശ:— അംഗിബന്ധാജനകിൽ പരമ്പരാമനന ഇക്കിച്ചുത്തുകൊ

ണ്ണുള്ള ഉത്സവം ഈ ആഭിഹ്യന്തരക്കേണവന്നെന്നാണെന്നും ത

നേര കഴിയട്ടേ. വിശ്വേഷിച്ച് ഈ ഉത്സവത്തിൽ ആരാസ് എ

നെന്തെ അവധുരപ്പുടുന്നവോ, അവയെ കൊടുക്കകയും

വേണം.

രാമ:— (അടക്കത്തുചന്ന നമ്മുംവിച്ചിട്ട്) അച്ചു! തൊൻ കൗം
യാച്ചിപ്പാൻ ഭാവിപ്പേണ.

ഒശ:— അത് എന്താണ?

രാമ:— വേണ്ടുന്നേരമറിയിച്ചിട്ടിട്ടുകൊന്നചാല്ലു
ക്കൊണ്ടുള്ളനേകിയ വരങ്ങളിനാരണ്ടം

വീണ്ടെടുവാൻകൊതിയെന്നിള്ളുമുഖ്യമായനേ-

കോണായതിപ്പോഴിട്ടുള്ളിട്ടിട്ടുന്തു. (ര'ം)

ഒം:— സത്യംഐജ്ഞാനിവൈദികിയില്ലാതകാലവുംകേ—

ഈപാത്താരിവൈദികമകറസാശയമെന്തിതേവം?

ചുഡ്യുവഹിച്ചുത്തമവർക്കിമനീഡുമേച്ചു—

ഇത്മിള്ളിലെന്നായിതമേകിട്ടമില്ലതക്കം. (ര'ം)

രാമ:— വത്സ! ലക്ഷ്മിനാ! വായിഡ്രു.

ലക്ഷ്മി:— (മനിഷനാമനതായി— എന്നഭ്രാകം വായിഡ്രുന്.)

എല്ലാവതം:— ഇതെത്രയോ വിപരീതമായിരിഡ്രുന്. ചിശ്ചനായ ദേവം നമ്മെല്ലതിച്ച. (ഒരുമാൻ മുച്ചിഡ്രുന്.)

രാമ:— അരുദ്ധ! സമാശപസിഡ്രു സമാശപസിഡ്രു.

ഇന:— അരുന്നുന്നാത്തുശ്ശാംകേകയകലാമതിലു—

ഓത്തുവിവ്യുള്ളേതനേ—

ദ്രോന്തനാലിക്ഷ്യപാകവംശത്തിനതൊട്ടുകരിയാം.

മനാവൻകാഠനെന്നും

കീത്തിപ്പേട്ടോഽസാലുപീമനിസകലവില്ലും

ഭീതിന്തുകുംകാട്ടുകേ—

ജീത്തമുഖിയചജ്ഞുലുമനമതിലതിയാ—

കനിതത്രുള്ളതാമേ. (ര'ം)

രാമ:— ഇംരാമനാമകനിലുംവിചയാതെസത്യം

നേരേനേടത്തുവതില്ലുംപ്രിയമുള്ളവച്ചും

കാക്കന്നുബാശുനൻരചവറിയമുയവിശ്വസിപ്പും

ചെങ്ങവിധിംജനകനർപ്പക്കനിവാന്നിഡേം. (ര'ം)

ഒം:— ഏന്നാൽ അതിനെന്നാകട്ടേ, ഏറ്റു ചെയ്യുന!

ഇന:— ഹാ! വത്സ! രാമക്രു! ഹാ! വത്സ! ലക്ഷ്മിന!

കതിരവകലജാതന്നാരതാംമനാവന്നാർ

ക്കിതിഭരമത്തുപുറുന്നാരംഗല്ലിച്ചുകോണേ

മതിസുവമൊട്ടവാനപ്രസമമംസികരിഡ്രു—

നതിഫരിത്തുതയിൽത്താൻവീനടത്തേണ്ടിവന്തു. (ര'ം)

വത്സ! ജാനകി! അരുദ്ധനൻര അനവാദത്തൊട്ടുട്ടി തേര്ത്തു

ବିନେ ଅରଗମିଷ୍ଟୁଙ୍କ ସଂଗତି ବନ୍ଦିଗାତ ନୀ ଭାଶ୍ରମିଷ୍ଟ
ଯଥ ତଳେ.

ରାମ:— ହୋ! ବତେ! ଜୀବକି! କାହୁଚିଛୁଣ୍ଡିଗାତିନା ମୃଷ୍ଟତଳନ
ନୀ ରାକ୍ଷସଙ୍କେ ଅରମାରମାଯେତାପ୍ରେସ୍ତୋ.

(ଏଣ ରଣ୍ଡାମତ୍ରଂ ଉତ୍ତ୍ରିଷ୍ଟିଷ୍ଟିନା.)

ରାମ:— ବତୁ! ଲକ୍ଷ୍ମୀ! ଅରଷ୍ଟୁଙ୍କ ବଧ୍ୟାତତ ସକଟତିଲାଯିରି
ଜ୍ଞାନବ୍ୟୋ! ଉବତଣିକାନ ଶମିଷ୍ଟିଷ୍ଟେଣକ?

ଲକ୍ଷ୍ମୀ:— ଅରକ୍ଷୁଣାଟ ହୁତ ଵିଯୋଗଜ୍ଞମାଯ ତୃବ୍ୟତିରେଣେର
ଯୁଦ୍ଧ ବଲିଷ୍ଟମାଣେ. ହତିଲେଗନାଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଛାନଷ୍ଟିଲୁ? ଶିଖ
ଯ ମନଙ୍କାଣଙ୍କିଲେବା ଅରଶେଷଂ ତାମସିଷ୍ଟୁଙ୍କ ବଜ୍ଞାନ କ
ଲ୍ପିଛିରିଷ୍ଟିନା. ଅତିଗାତ ଅତିରେଷ୍ଟମଂକୋଣ୍ଡିଷ୍ଟ ଚାହ
ଶୟାମତ ମତିଯାକଃ.

ରାମ:— ସତ୍ତାଚାନିର୍ଜ୍ଞବୁଦ୍ଧିବରେ! ବତୁ! ଲକ୍ଷ୍ମୀ! ନ୍ତରୁ
ନିରେନ ଚିତ୍ତରୀଶାରଂ ନାଶାଯାରଣେତଳନ. ଅତିଗାତ
ନୀ ବେଶତିର ପୋଯି ଜୀବକିଲେ ଜ୍ଞାନିକୋଣ୍ଡିବରୁ.
(ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୋଯି.)

କର:— ଅରମାର! ଅରମାର! ଅରତ୍ୟାକ କଲାତିନ୍ତୁ ହୁଏ ଅରମା
ରୁଦ ପ୍ରମୁଖି ଶରିଯାଯିଟ୍ଟିଲେ?

ଯୁଦ୍ଧା:— ତୋଙ୍କ ହୁଇକି ଉତ୍ତ୍ରିଷ୍ଟିଷ୍ଟିନା. ଏହ ବତୁ!
ପେଟ୍ରୀଟ୍ରିକାଲଗ୍ରାହିତପତି, ସୁତକଟରେ:

କାଂକାଂପୁକମଣ୍ଡେ,
ମର୍ଦ୍ଦାଲ୍ପଂବାଣ୍ଟିରାହାଜିନକାଜିରାମର—

କାଂକାଂପୁକମଣ୍ଡେ,
ନାକ୍ତାକିଲ୍ଲାତରଯାହାଗୁରୁ, ନିବାରକେ—

ପାଶମୋଦୁନ୍ତଶର୍ମୀତ
ପେଟ୍ରୀଟ୍ରିକ, ଜୀବାତିରିଷ୍ଟିନାହୁକାତତାଶିଲ୍ପକି—

ଟ୍ରେନେବେବିଷ୍ଟିଟିନା.

(୭୫)

(ଅରଗନର ସୀତାଙ୍କ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପ୍ରବେଶିଷ୍ଟିନା.)

ସୀତ:— ଭାଶ୍ରମତାତ ଅରଙ୍ଗଭାଗୁଙ୍କ ଏଣ ସନେତାଶିଷ୍ଟ
ଜ୍ଞାନା.

ଲକ୍ଷ୍ମୀ:— ହୁତା ଅରଙ୍ଗ ବନ୍ଦିରିଷ୍ଟିନା.

രാമ:— ഇതിലെ ഇതിലെ. (എന്ന സീതയോടും ലക്ഷ്മണനോ
ടംസ്രൂട്ട് അച്ചുവന പ്രക്കാശനം വെച്ചിട്ട്)

അപ്പേ അമാമ!

അനക്രൂപനായുംമേച്ചിജുനാമക്കുനേയും
തനയരിലലിവേദനാമമാരെയുമെല്ലാം
വിനയവിധിവോൾതാനാശപസിപ്പിജ്ഞാതരീ
തതി, നിവന്ത്രിവിവാസത്തിനാവോകനാഞ്ഞംപം. (ഒന്ന്)

(എന്ന ചുവി നടക്കുന്ന)

യുധാ:— (ആവേഗത്തോടുള്ളി) നിങ്ങളെ എന്തിനൊ ഞാൻ
കാട്ടിലേജ്ഞു് അയച്ചുണ്ട്?

(എന്ന് എഴുന്നേറ്റു പിന്നാലെ ചെല്ലുന്ന.)

രഒ:— (വിനാകല ചെന്തിട്ട്) അമാമ! ഞാൻ എന്താണ് ചെ
ഞ്ഞാക്കുതനു പറയു.

യുധാ:— മേ രാമഭ്രൂ! കാട്ടിലേജ്ഞു് വോകന നിന്തു ചാഠി
ആശ ചെയ്യാൻ പിന്നെ വജന രേതനെ ദി കാണണി
പ്പേ?

രാമ:— ഇവനോടു വള്ളാത്രുമ്പോൾ രക്ഷിപ്പാനാണു് അച്ചുകു
നിയോഗിച്ചിരിജ്ഞന്നതു്?

രേ:— അതു ലക്ഷ്മണനോ ശത്രുഗുണോ ആയിക്കോട്ടു.

രംബ:— അച്ചുവൻറു വിശ്വാഗം അഞ്ചിനൈയാണൊക്കിൽ. അതി
നെ ആരാണ് തടക്കുന്നതു്?

രേ:— അഞ്ചു അരംഗമാജ്ഞന്നതിലാണ് എനിജ്ഞാഗ്രഹം.

രാമ:— ഞാനാളില്ലരൂപാർഥ അച്ചുന്തു നിയോഗത്തെ അതിക്ര
മിജ്ഞാനം സമ്മതിപ്പിപ്പി. നിജപ്പു ആരാധംലും വേണ്ടതിപ്പു.

രേ:— മഹാ! മഹാ! മന്ത്രാഗ്രാഹ ഞാൻ ജ്ഞാനാർത്ഥ പരിത്ര
ക്രതനായിത്താൻ. (എന്ന മുട്ടിജ്ഞന്.)

യുധാ:— വത്സ! സമാശപസിജ്ഞു സമാശപസിജ്ഞ.

രേ:— (ആശപസിജ്ഞിട്ട്) അമാമ! എന്നെ എഴുന്നേളിജ്ഞ.

യുധാ:— വത്സ! ഇഞ്ചിനെ ചെയ്യ.

(എന്ന ഭാത്തനു ചെവിയിൽ പാനമിട്ട്)

അമ്പേ രാമഭദ്ര! തിവൻ മുതിനെ അരിയില്ലെന. ‘ഒഹ
വാനായ ശരംഗമുനിയാൽ അധിക്ഷൂതരപ്പേട്ട് ആ രണ്ടു സുവ
ണ്ണവാഴക്കക്കുള്ള അച്ചും പ്രസാദപ്പെട്ടും തന്നാലും.’ എന്നോ.
രാമ:— യേ വത്സ! ഇതാ എടുത്തേണ്ടി.

ഈ: _____ (അതിനെ എഴുത്തു ശിരസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട്.) മാ!
ജോലി!

രാമ:— (അതിലിംഗനം ചെയ്തിട്ട്) വത്സ! എൻ്റെ ഈ മെതിയ ടികളംകൊണ്ട് തിരിച്ചപ്പോയി ചിരപ്രസ്ഥാരായ താത നാരെ വേഗത്തിൽ ചെന്നാശപസിപ്പിജ്ഞ.

ക്ര:— ഉതാരാനിപ്പാർ

ജീവകർണ്ണയിൽപ്പുള്ളതെന്നും
മെതിയകിയെപ്പും ചെയ്യുവാരല്ലോ
കാൽത്തിയെന്നവിന്റുമേ
പാതയിട്ടിട്ടുണ്ടുനിങ്ങുവക്കവോളും. (ഒൻ)

(എന്ന സീതയെയും രാമനേയും പ്രക്ഷിണം വെള്ളുന്ന)

ലക്ഷ്മീ— ജോഷുവായ ഒരതനെ ഇതാം ലക്ഷ്മീനാൻ നമ്മൾ കൂടാൻ.

(കേരള അതിലിംഗനം ചെയ്തു വോൺപ്പുംബേത്തു അംഗിന
അഡ്യൂസ്.)

രാമ!— വത്സ! ദേഹ! അർത്ഥമാരെ സ്ഥാധാനിപ്പിച്ചു.

ഒരു കമ്പ്യൂട്ടിനും ഇവക്ഷിപ്പ് റോസാ നേരെ പ്രോക്രിറ്റീ
പ്രോ. (എന്ന വീതിന്.)

ജന:— (നാലുവുത്തു നോക്കിട്ട്) മഹി! മഹി! ഞാൻ വസ്തുതയെ
മോഹിച്ചവോയി.

କିମ୍ବା—(ଅତୁଳାନ୍ତିଷ୍ଠିକ୍) ବରୁ! ରାମଙ୍କୁ! ଗିରେଯଙ୍କ ଯିନ୍ଦା ପୋ
କାହାରୁ? ହୁତା

രണ്ടായ് പ്രാണികൾ വിടിക്കുന്നി, വന്നചുഴലവും
എലാറുമാംകുത്തിക്കട്ടാ—

യി, നൊമ്പമമ്മംതുള്ളും പടിക്കോടിയതരം
വ്യാധിയും ചേരന്തിട്ടുണ്ട്

കിന്നാൽനേരിട്ടിനിങ്ങാക്കു,പറകവനം-

തനിൽനിന്നിഞ്ചുവന്നെ,-

നെ,നിൽക്കാരണ്യംലേശംമതനയിനിന-

ക്കില്ലേയണ്ണായിട്ടോണ്ട്.

(രണ്ട്)

(ഭാഗത്തെപ്പോലെ) മനഭാഗ്രനായ തൊൻ ഏവിടെങ്കിലും
പോകുന്ന!!

(വിസ്തൃതനായി ഭരതജനകമാരക സഹായത്തോടുള്ളിട്ടി പോയി)
യും:— വത്സ! രാമദ്രോ! നോക്ക.

നീനായ്ക്കു ചന്ദ്രിട്ടേനേക്കംരസമിയലുകില്ലും

മാത്രമുള്ളതേക്കകായ്ക്കും—

തതിനായ്ക്കു തുറിപ്പിതെനൈന്നകമലയുക—

ചുമ്പുനിഞ്ചുംജനങ്ങൾം

മനംനോക്കും,ക്കുറ്റിപ്പരാഞ്ചകിവഴികളിൽ

ചേരിനാൽക്കുറ്റിനായ്ക്കും—

ചേന്നിട്ടംമെമ്പിലപ്പെട്ടതുംപുരുഷിതുവിപണി—

തത്തിലായ്ക്കേന്നിട്ടും.

(ഒന്ന്)

രാമ:— അർമ്മാമ! ഇനി മടങ്ങിപ്പോവുകയെല്ലോ? ഇംഗ്രേസ്
അംഗങ്ങുടെ ചുമതലയിൽ ആണോ.

യുഡാ:— വത്സ! ഏതൊക്കും പുരകെ വക്കുതിന്ന് അനവിജ്ഞാ.

രാമ:— ശിവ! ശിവ! കൗൺ! കൗൺ! തന്ത്രം പുജ്യനാരാധ ഓ
വാനാരക പിന്നാലെ വരേണ്ടവരല്ലോ? അപ്പുംതെ മുഹിൽ
നടക്കേണ്ടവരല്ലോ. വിശേഷിച്ച് അർമ്മായുടെ ക്ഷുന്നയും
തന്ത്രം മുന്ന പേര് മാറ്റുമെ പോകാൻ പാടഞ്ഞേ ഏന്നെല്ലോ?

യുഡാ:— എന്നാൽ തൊൻ മാത്രമാണോ പുരകെ വക്കുതു്.

ആവാലപ്പുഖം സകലം ജനങ്ങളിലും ഇതാ വത്സന പിന്തു
ന്നിരിജ്ഞാം; ഇതു കാണാനില്ലോ.

ക്കുക്കായാഗവാത്രംചുമ്പുകളിലെട്ട്—

തത്തുടക്കംയാഗയോ—

സ്രീടുംതമുഖിലാക്കി ദ്രോഹിനിക്കുമ്പോ—

സ്നേഹിട്ടനഗിയോട്ടം

ക്രാഡിന്തുള്ളഭ്രവരിഹകിഴവരാ—
സൗകില്ലംവൈപുനിനിൽ
തടായ്യാൻവാജപേയംജ്ഞിതകടക്കെള്ളട—

തനാശതിതാപാശത്തിട്ടനാ.

(ഒര്)

രാമ!— അരമാമ! റിത്രക്കുണ്ടായ തന്നെപ്പറക്ക് അധ്യമമ്പാപാ
സംഭവിയ്യുത കാര്ത്ത രക്ഷിയ്യുണ്ടു മുഖക്കമാരായ ഭവാ
നാരപ്പുഡേം? അതിനാൽ ഏറുണ്ടു ഘുറകെ വരുന്ന ഇം മ
ഹാജന്നതെ മടക്കി അരയപ്പിച്ചു എന്നെ അനന്തരമിയ്യുണ്ടെ,
(എന്ന നമസ്കരിയ്യുനാ)

ഘുഡാ!— വത്സ! എന്നീയ്യു എന്നീയ്യു. മദ്ദോഗ്രനായ താങ്ക്
ഇവരെ തിരിച്ചുയാളുവഴിയ്യും പ്രോക്കനാ.

വീരാഗ്രാഖ്യവരിലക്ഷ്മിനാ! നിന്നൊട്ടംഹേ
സീംബപജക്ഷിതിവഹനിനി! നിന്നൊട്ടംതാൻ
കാരുന്നായാറുയതിപാപനിവാസതിരിച്ച
പ്രോക്കനനിത്യാലിണ്ണാഡിവയരംതുട്ടണാർ.

(ഒന്ന്)

(കരണ്ണാകൊണ്ട പിംഗ്ക്രിഡിത്തിട്ട്) അരമോ! അതുശ്വഞ്ഞം!

മനപ്പത്രംതോറുമേഹാജസാരത്തു
മുന്നിനുമത്രുന്നവിത്രലഭിന്നരക്കം
ഇന്നിന്നുവാനെള്ളാഞ്ചുവിത്രം
നന്നായ്ത്തുക്കുന്നുടുക്കും.

(എന്ന പ്രോക്ക)

(ഒന്ന്)

ലക്ഷ്മി!— ശ്രാഗിവേര പുരതെത അധിവസിയ്യുനാവനം നിഷ്ഠാ
ദാധിവതിയമായ ഹൃസൻ തൽപ്പരാശേഖരനും ഉവാദകാ
രിയായിത്തീനിരിയ്യുനാ വിഭാധരാക്ഷിശൻര ഭാണ്ഡാജ്ഞിത
തെതക്കിച്ചു അതുഞ്ഞനോട് പാശ്ചത്യടിക്കുള്ളതു രാഞ്ഞനില്ലുഡേം?

രാമൻ!— ഉപ്പ് എന്നാൻ അതു ഭാജ്ഞനായ വിംബനനെ മനി
ജ്ഞുനാതിനു പ്രയാഗരേഖഗ്രത്തിനു സന്ധീപ്പാള്ളു ഗംഗാനദി
യാൽ പരിത്രാലമാക്കപ്പെട്ട തീരപ്രാശേഖാഞ്ചോട്ടുട്ടിയ ചി
റുള്ളടപ്പുത്തതെത പ്രവേശിച്ചിട്ട്

അരക്കൊരവഡിയ്യുവാൻ, മുനിക്കർ

രുദ്രപിടിംപുണ്ണമാം

സരസ്വതിപ്പുന്നവണ്ണകയി—

ലഞ്ചുവചനിട്ടേഹാ!

തരതിലഭിക്കത്തു താനഭിയ

ദ്രാലുരാജൻവസി—

ചോരാജജനവദത്തിലേജ്ഞവിട

നിന്മനോക്കെത്തിടാം.

(൩၁)

(എന്ന് എല്ലാവരം പോകി)

നാലുമകം കഴിത്തു.

—•—•—

അവ എവ ഒ മ സീ ०.

(അനന്തരം സന്ധാതി പ്രവേശിജ്ഞന)

സന്ധാ— ഇതാ ഇപ്പുർബ ചതുരായ ഇടങ്ങൾ എന്നു അ
ഡിവാദനം ചെയ്യുന്നതിനായി മലയഗിരിയുടെ കാദരകലായ
തകിഞ്ഞറ സമീപത്തിലേജ്ഞ വങ്ങാംവാലെ തോന്നുന്നു.

എവതന്നാൽ

നീംതിപ്പിനെന്നാളുക്കെന്നതിനിടയിൽ

ശിക്ഷകാണിജ്ഞമോറം

നേത്തിപ്പാതായകാർവ്വിട്ടിളകിവെളിയിലായ്

മിന്നത്തിനിച്ചിളിളകം

പേര്ത്തു ശത്തിലേതാൻമലകർം ചരലുകൾ—

കൊപ്പമാകിത്താകഷം

പത്രിശേഷംവന്നീച്ചിരകടികൾ,വക—

നേന്നാചവാളുന്നതിപ്പോൾ.

(൪)

അത്രവന്നായുമ്പു

പത്രംവീശ്രൂനകാരേററിളകിരയാഴിയുമം—

ഒപ്പുടച്ചുാധ്യവത്തീ

കത്തിടനാഴിത്താവൻതുളകൾവഴികട,

നാന്തുപാതാളമിപ്പോൾ

പോത്രിണം ഉള്ളഭോഗപ്രതിഭയവിപുലം

ഉപരാഗഭോഗം കണക്കായും

പേരും ക്ഷമ്പാന്തരം ഗ്രിജ്ഞിക്കിനജലദം

പോലെ സജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(2)

(അനന്തരം ജടായു പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

ഈം:— കന്നിനേൽ ചിറകുറുപ്പോരെയായപെജം—

കന്നാടിരിയ്ക്കുംകണ്ണ—

ക്കിന്നാർമാന്നുന്നതായക്കൾവസുതൻ

സന്ധാതിയാമഗ്രജൻ

നന്ദിചുണ്ണമങ്ങം, താഴുരകളി—

ക്കാവേരിചുറുംചലി—

ജ്ഞാനാർമിലയാദിത്തംതടമതിൽ

പുക്കേണമക്കാരെനം.

(3)

ചിറകകളിം മെടത്തും കൊണ്ടുതെപ്പും പറക്കാ—

നുക്കിവന്നിലായാസംസംത്തിം ചയനംവാഹം

പരമരിയെംകുലത്തിനേന്നുംശക്തിയാലേ

വയമൊക്കെയജരനീക്കണമറുസാമത്രമെല്ലാം.

(4)

ഈതാ മനപ്പത്രപ്പരാണം പക്ഷിരാജനം അതു യ ജ്ഞാനം
സന്ധാതി ഇരിയ്ക്കുന്ന; ഇദ്ദേഹത്തിനേരു സമോദരസ്സുമാം അതു
മുഞ്ഞാം!

ചീരപ്പോക്കാനൊന്നുണ്ടിക്കതിരവെന—

നാക്കിമേപ്പോട്ടുവോയ—

നോരംസാമീപ്പുരുചംക്കതാരവെയിലേ—

രൈഷംഗൾംതവിച്ചു

ചാന്തിയ ഗ്രജൻവന്നിവക്കായൻറിന്മുഖം

നോരുപക്ഷംവരത്തി—

പ്രാദംകായണ്ണമോക്കൻചിറകക്കർംകരിയാ—

തെനേനരക്ഷിച്ചുമുന്നം.

(5)

(അടച്ചതു ചെന്നിട്ട്) അതു! കല്ലുവസുനോ! അവാജനം

ഒ ജടായുസ്സ് ഇതാ അരണ്യവയ നമസ്സുവിയ്ക്കുന്നു.

സന്ദാ:—മോ! വത്സ! അടച്ചതു വരെ! അടച്ചതു വരെ!

ചൊല്ലേണ്ടവീൽമേഴുമാളുങ്ങയൻനിമിത്തം
നോക്കേള്ളാരാവിന്തയാംവലിയമുഖപ്പോൾ
ശ്രദ്ധിക്കാനുതന്നുചനാകിനനീനിമിത്ത-

മുംക്കൊപ്പാകനിന്തജനനിശോനേപ്പറുതനേ. (൩)

(ആലിംഗനം ചെളിക്ക്) വത്സ! ഇടായുണ്ടും റാമൻ വനവാം
സത്തിൽ പോയിട്ടും ഇപ്പോൾ പതിരുന്ന വത്സരഭന്നാളും
അതിനാൽ അച്ചുന്ന മരിച്ചിട്ടുള്ള വ്യസനം അദ്ദേഹത്തിന്
അല്ലെങ്കിലും ആശ്രാസപ്പട്ടില്ലെന്നോ?

ഇടാ:— അറിവും, തപസ്സും, മരിവും.

ഇള്ളാരോടുസംസ്ത്രേഖിക്കും, സ്വയിരതയും,

നേരായരാജ്ഞരക്ഷയും—

മാരാമനുള്ള സകടംതീക്ഷം.

(൪)

സന്ദാ:—

ധൃഷ്ടാദംരജവരൻവതെ! പിത്രിക്കം

വിട്ടാനുചേന്നശരംഗനഭാനുഹത്തിൽ

ശിശ്വാഗ്രനാംമുറിയുമപ്പുണ്ടാതാത്മദേഹം

വിട്ടബാധിയിൽസുംപരിജ്ഞഗമിച്ചവണ്ണോ.

(൫)

പിന്നെന്നും ചിള്ളിതുരംപ്പരഹന്നുതിക്കൂ—

നെന്നാഡിയാംമുനികർപ്പതാസവിശ്വതിാലനായ്

നന്ദ്രാവിരാധനാടെമാംസമരിച്ചതുളി—

വണ്ണാക്രാലുകലമിഞ്ചിറിച്ചിത്തേ.

(൬)

ഇടാ:—ഈരിയാണ്; ഇപ്പോംഘാകാട്ടു റാമൻ അഗസ്ത്യുമഹാഷിഖു
ടെ കല്പനപ്രകാം വാദവടികിലാണ് ഇരിജ്ഞന്തു്.

സന്ദാ:—(വളരെ ആലോചിച്ചിട്ട്) വത്സ! ഇടായുണ്ടും ഗോഥാ
വർത്തിരപ്രേരണമായ അതു വാദവടികിവനം ജനസ്ഥാനത്തി
ലാഡ്യു? വിഷയവാദാലൂപ്യവും കാലവിപ്രകാശവും എജൻറ ഒരു
മന്ദശക്തിയെ അവഹരിജ്ഞനു.

കല്പത്തിനാഡികാലഭ്രതിംചരിചയ, മ—

ഈംഗയത്വത്തുവിച്ചു—

പ്രൂഢനേരുന്നൾക്കാലത്തിന്മുകളിലെഴും

സത്യലോകംവരെങ്ങും

ഇപ്പോഴുള്ളമാബുദ്ധികിലവിലതേ-

ജന്മഭാരതക്കാരുവാഴും

ലോകാലോകംചലത്തോളവുമിവന്നചെറു-

പുതിയിലംബായിരുന്നു.

(മു)

ഇടാ�—ആ പഞ്ചവടിശിൽവെച്ച് ഒരു തിവസം രഘുഗ്രുജുനാ
യ രാമനെ കാമിച്ചുകൊണ്ട് തുപ്പന്നവയെന്ന രാക്ഷസി വ
രിക്കുണ്ടായി.

സന്ദാ�—അവളുടെ വക്തിരിവില്ലോയ്ക്കും! അതുകൂട്ടും!

യുഗമനവധിജീവിച്ചീടുവോരിയിവാരംക്കാ

യുഗമിത്രവതിക്രമനാമന്ത്രയാണൊന്നിരിങ്കു

അകമലരിലശേഷംലജ്ജതോന്നിലവത്സാർ

രഘുസുതരോടുകൂടുതീഡായാചിപ്പുതിനായ്.

(മു)

ഇടാ�—മുക്കംചെവികളുടെമന്നിവ.

ക്രൈക്കേരുലക്ഷ്മിശ്വരിപ്പുവളിൽ

ഉള്ളാക്കാടുരാവണവാഴയും

ക്രൈക്കേരുലക്ഷ്മിശ്വരിപ്പുവാരോ!

(മു)

സന്ദാ�—എന്നാൽ ഇത്തുലം ശരൂ ക്രൈക്കേരുലയി ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടോ
വാനിടയാണ്.

ഇടാ�—ശരിയാണ്; എന്നാൽ ആ രാമഭ്രാർ ക്രയവനാൽ
താരംനെ

പരമോന്നപതിനാലായിരു—

മൊക്കപതിനാലുംതിക്കണ്ണതാക്ഷിസ്തം

വാര്ത്താഖനങ്ങംത്രിശിരം—

സ്ത്രീവാംപോരിക്കലങ്ങുംതരംയി.

(മു)

സന്ദാ�—അതുകൂട്ടും! അതുകൂട്ടും! അമുഖം ആ ദശരമ്പുത്രനാ
യ രാജവിൽ ഇതിനെക്കരിച്ച് എന്നുണ്ടാണ് അതുകൂട്ടുള്ളടക്കവാ
നാളുള്ളത്. എന്നാൽ ഇവർ തമ്മിൽ ഒരു വലതായ വൈര
ത്രിനാളുള്ള വഴി നാലുവോലെ ഇനിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന വിചാ

രിച്ച് ഞാൻ അരത്രുന്നതം പ്രചയശബ്ദായിത്തിന്റെരിച്ചുണ്ട്. ഈ അവധിയിൽ ഒരു സ്ഥിതാരാമലകളിലും നാമാരെ കരിക്കുംപോൾ വിട്ട് പിരിയക്കുന്നു. ഏറെതന്നാൽ

മത്തനായരിയമായാണെന്ന് രികിൽവാണി—

ഫംഗാലമെഴുന്നാരു—

ദ്യുത്രുവാംഭഡവൻസഹാദരിയവാംക്ഷ
വന്നവരിപ്പതിയും

രത്തുഃചപന്തനടന്റസ്മാത്തുകരംരിച്ച്—
തുംകരതുകിൽസഹി—

ചേര്ണിടാ, യടടിതിശ്വാലരാമവരനോക്ഷ
ചെന്നിക്കുണ്ണുണ്ണണം. (മര്)

ഞാൻ സജുത്തിൽ സ്ഥാനാദികൾ ചെയ്ത മംഗളകരമായ
സ്ഥാനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

(എന്ന ധോഷി)

ഇടം—(ആകാശഗമനത്തോ അഭിനയിച്ചിട്ട്)

കല്ലുന്തത്തിലെഴുന്നാക്കതനിലും

ഗംഭീരവേഗത്തിനാ—

വിപ്പുരകോണുഭേദ്യുതാസകലമ—

അജ്ഞിപ്പാതെയാക്കാവിധി

കൈപ്പുകീഴിലയാദ്രിവിട്ടുനിതാ

ഉചയനാത്രാംശേഖസ്പര്മാ—

ഇയപ്പുംമതവുന്നാക്കനിന്നരിക്ക

നിൽക്കുന്നവുംജീവിക്കി

(മര്)

ഇടനിനിനിനിൽക്കണ്ണ പുഞ്ചനിവഹത്താൽ നിരുത്താന്നുംഖശം
ഈയും നിലവണ്ണന്താളുായും. ഇവിള്ളുന്ന പരിസ്ഥാരണ്ണംജീവിച്ച
കൂടിയ ഗോഭാവരിയോടു തൊട്ടുകിടക്കണ്ണ ഇന്ധക്കോട്ടം എ
പ്പോഴും വഷിച്ചുകൊണ്ടിരിച്ചുന്ന മേഖലാജോലുക്കാണ് ഇംട്ടിച്ച
നിലവണ്ണംതാടംതുടി ജനസ്ഥാനമല്ല, നാഡിപുഞ്ജ പ്രസ്താവന
മെന്നു പ്രസിദ്ധമായ പാംതം ജീതാ കാശാനാം. ഇപ്പോൾ ചി
ന്വേചട്ടിവനം (സുഖിച്ചാലോചിച്ചിട്ട്) അംഗേ!

അടവിയിലുകളത്തായേറംനെപ്പോർമ്മാത്താ-
ഡടന്തുവഴിവോയിട്ടുണ്ടുമിരുതാനാം
ഉജമതിനകത്തായേഭിക്ഷുചെന്നത്തി,യല്ലോ!
വടവിത്രവെളിവായീരാവനാൾതാനിതേല്ലോ.

(മന)

അരഹോ! കഷ്ടം! കഷ്ടം!

പാദംവിക്രതാസ്യമെഴും
വരനിരനാലോട്ടവുംപെട്ടംതേരിൽ
അരിയുചതിനെയയേരി_
ഭൂതിനിവൻമണിടനിതെവിടെങ്ങോ?

(മന)

ഒഹ! പേശലാഞ്ചും! പേശലാഞ്ചും!

മധ്യാക്കംമുത്തിയംലുംമരക്കാമരവിലും
കാത്തസപ്പുഷ്മിമാർത്തൻ
ചൊൽപ്പോന്തുംവംശപൂജ്യൻമുതകിരയതിനാൽ

സ്ഥാതനതുരുത്തേയാഗ്രഹൻ

കീഴ്പ്പോരെപ്പോംജയിച്ചേരാനമല്ലരത്വോ_
ദീപ്പുത്തിശനങ്ങൾ_

ജീപ്പോരുള്ളുനവന്മാരിതമയിക്കു_
ണ്ണാക്കമീബ്രഹ്മിയേവം?

(മഹ)

നിസ്സാരെന്നോന്ത് എന്നെന്ന് വാക്കേക്കൈ കേട്ടിശ്ശേന നടി
ജീനവോ? അ! ക്ഷുഖ്യവോ! രാക്ഷസാധാ! നിൽക്കും, നി
യുക്കും,

കൊത്തിത്രുച്ചുതലയേംടുംതുറിച്ചതോലിയോ..

ചംക്രമിത്രവസ്ത്ര_

നിത്യോന്തിയോടരമെലിച്ചുള്ളച്ചടക്കിണമാ_
ആദിയെനിവയേംടു

ഭരതഗമംകുചമൊക്കണവദ്ദുംതിരുക്കും_

ണ്ണററമല്ലുതവിടായു

സുഖ്യശ്രദ്ധേക്കമംമുറിതേതാങനിനാടലി_
വനിനാത്രഷ്ടിതകമേ.

(മന)

(എന പോയി)

രൂലുവിജ്ഞംം കഴിഞ്ഞു.

(അരന്പാമകം പ്രവേശിക്കുന്ന)

പക്ഷി:— ഹാ! അതേൻ! വെതി എവിടെ ഇരിക്കുന്നോ? ഹാ കുപ്പും!
മാരിച്ചരുവായ അതുകൂൾ ഈ അവസ്ഥാന്തരത്തെ പ്രാപി
ച്ചുവാഴും. ഇതാ

നീനിച്ചേഹന്നടവഹിച്ചോരക്കൊപമെന്നോ

നന്നായ്ജ്ഞപലിപ്പോരക്കോരങ്ങാഗിയെന്നോ

തോന്നിടമായ്ക്കരാങ്കമട്ടിലതീവലജ്ജാ—

നിന്മാദിയേംതുംഘുമത്തവാവേന്തിടന്നു.

(രം)

അപ്രകാരം തന്നെ.

ചീലിപ്പറപ്പവള്ളുചുരുളവുവെളിവിലായ്

ബലഭ്യസാരനിമിത്തം

മെല്ലുപ്പുംഭിച്ചോരുങ്ങാതിളക്കിനകടക്കോ—

ചാഗിചേഹന്നിടമായ്ക്ക

വല്ലാതേപ്പംഗികത്തിപ്പുകൂടകളിലെഴു—

നാഴിയെപ്പോലെമന്നു—

തെപ്പുാൽകാണോരിടത്തീയകമെഴുമൊങ്കാ—

രോട്ടനേരായിടന്നു.

(രം)

(അരന്പാമകം രാമൻ പ്രവേശിക്കുന്ന)

രാമ:— ധിക്കാരംമേതുള്ളുനിതുമനമധികം

കൂച്ചയുള്ളണിരൈപ്പോ—

ഒപ്പംകാവാഴിനാലജ്ഞാഭരമതിൽക്കൂട്ടകി—

ഗ്രഹാരമാംസുരിയുടിൽ

തീക്കാനാകാതത്താരന്നതോഴങ്ങടക്കമരണസ—

നകാവമെന്നദിഷ്ടിപ്പി—

ചീടുന്നുസാധുസിതാക്കനമതുവിഴ—

ക്കന്നമെമ്മുംമുംപ്പാം.

(രം)

പക്ഷി:— ജേപ്പു! ലോകോത്തരങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളേംടക്കിയ
അരണ്ണെയെപ്പോലെയുള്ള മഹാനാർ ഈ വക സകടങ്ങളിൽ
വ്യാമോഹിപ്പാൻ സംഗതിയില്ലപ്പോ.

രാമ:— വത്സ! രാമന്റെ ഈ പ്രവൃത്തികളേംപ്പാം ലോകോത്തര
ങ്ങൾ തന്നെ. ഏന്തനാൽ

പാരശ്രാംഖിതിചേരാതിഹനയമാടര-

ക്ഷീഖ്യവാന്നോന്തേജഃ—

സ്സുഭംബന്ധിഷ്ടസ്ത്രംനപയന്വതികളിൽ

ഭഞ്ജണ്ണംവരത്തി

പാരാധുകാലവുംകണ്ണായമമസവിശ്വ—

ദ്രോവലോകത്തുമാക്കി

ഒഹാരാരണ്ണേരമരപ്പിച്ചിത്രവധു ചിന്ന, തൊൻ

ചെങ്ഗിതാക്കാത്തതെല്ലാം.

(രൂ)

ഹാ! താത! കശ്യപസുനോ! പക്ഷിരാജി! അരളുന്ന് അതി
പ്രിയരം മഹാശാഖരം സർസ്പഭാവിയുമായ അംഗങ്ങൾപ്പോൾ
ബലഭൂഷിതവർ ഈ ഏവിടെയുണ്ടാക്കാം?

ലക്ഷ്മി:— പ്രിയസവനായ ഇടായല്ലിൻറെ മരണാവസ്ഥയെ ഇ
പ്പോഴും കാണണമ്പോലെ തോന്നും.

‘മരിഞ്ഞിലുംപ്രാണനിടന്നതായ

മരന്നിനെപ്പോലെവന്നതനേനീ

തിരഞ്ഞെടംജാനകിയേഴുമൊന്നായും

മരിച്ചമേഖീവനമദ്ദശാസ്പന്?’

(രൂ’)

എന്ന പരിഞ്ഞ പ്രിയസവനായ ഇടായല്ലു് വിരലോക
തൈ പ്രാവിഞ്ഞകയും ചെങ്ഗു

രാമ:— വത്സ! ഇവക കമാപ്രസംഗങ്ങൾ എൻറെ ശ്രദ്ധയു
മംഞ്ഞെല്ല ഭേദപ്പീജ്ഞനവയാണ്.

ലക്ഷ്മി:— അംഗിനെ തന്നെ.

രാമ:— ഇതുമാത്രം നമ്മുടിൽ ചെങ്ഗിട്ടുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾക്കു തു

ക്കൊന്ന ഒരു പ്രതീകാരം ചെയ്യാനെന്നതാണെങ്കിൽ?

മുണ്ണാതാൻരാക്ഷസനായകനിധനമതിൽ

ചിത്രമുന്നിപ്പുണ്ടു—

ടന്നന്നായിട്ടനേകംകറികളിലവരെ—

കാലറുക്കിംകടത്തി

ഒന്നില്ലാതിനിയിട്ടുണ്ടെന്നുമേ

കൊൻക്രയല്ലാതെയില്ലോ,—

നൗന്നാലുംതങ്കതാവിള്ളി, തിലരരത്തുചെ-

ജ്ഞാദ്യുമ്മേഖോമേമേ?

(ര. ১)

എന്തനാൽ വസ!

നൗന്നായേചുന്നിട്ടന്നോതരിമയേംടമന..

കാനുതൊട്ടംട്ടനീറി.

ടടനൗപ്പുനന്നകഴിജ്ഞംവടിവിലുടനെരി-

തൊളിയംജപാലയംലേ

നൗനകിട്ടാണ്ടുചിത്രംവിട്ടമൊരുവടിവിൽ

കോപമബ്രാധാരത്തീ-

യിന്നാണ്ടോരാഗിരൈപ്പോലുപികമെരിവോരി-

ജ്ഞാകാത്തീടുകൈനന.

ലക്ഷ്മി:— സംമേരിച്ചോടുന പല മിശ്ര പരവര
നാരാധി പ്രത്തിശ്രൂഷകളിലേജ്ഞ് കാടന വ്യാമൃദ്ധജോടം തു
ടിയ കാടകൾ എക്കള്ളൂശത്തായി കീഴ്ശ്രമിച്ച കിടക്കുന. അ
തിനാൽ ഈ പഴിക്കേണ വിടിച്ചുതന്നു നമ്മക്കാലോചിജ്ഞാം.

രാമ:— വസ! ഈ ജനസ്ഥാനപ്രദേശങ്ങൾ മുമ്പ് കണ്ടിട്ടില്ലോ
അതവയാണെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ലക്ഷ്മി:— ശരിയാണ് മുമ്പ് അർത്ഥാപ്പത്രനം സവാവുമായ ജ
ഡായല്ലിന്റെ സംസ്കാരങ്ങൾ കഴിച്ചു നാം പബ്ലോടിക്കിൽ
ഉള്ള ആരുമത്തിൽനിന്നും തിരിച്ചു വന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ വഴി
രെക്കലേം കഴിത്തിരിജ്ഞുന. എന്തനാൽ ഈ ജനസ്ഥാ
നപ്രദേശത്തിന്റെ അതിക്കരം കാണുന്ന വഹിയാത്തവി
ധം അരു ചുരുക്കില്ലും നോക്കിയാൽ ഒരു ജനിജ്ഞത്തക്ക സ്ഥി
തിയിലും ആരാഗിരിജ്ഞുന. അപ്രകാരംതന്നെ ഈ പ്രദേശത്തി
ന്റെ വിനിലായികിടക്കുന കണ്ണംവാരനും പേരുള്ളതും
ബനക്കാഡാഡാ അധിവസിജ്ഞന്നതുമായ ദണ്ഡകാരണ്ണംബാ
വും തിരിച്ചറിവാൻ പ്രശ്നസ്ഥായിരിജ്ഞുന.

രാമ:— ആ ദിംതമാവായ പനമാസ്യകവന കണക്കാണക്കത്തെന.

(അണിയരായിൽ)

ഉരാതമാവും കണ്ണസ്യത്രുപരമായ ഈ രാക്ഷസൻ വിടിച്ച
കൊണ്ടു ചോക്കുന ഈ സ്രീരൈ രക്ഷിപ്പാൻ വാഴ്വത്തം ഉണ്ട
കിൽ ഓടി വരണ്ണേ.

പാരാക്വയത്രുമനായനാചുകഴിന്നാലില്ല—
ചേരുന്നാരിഴുവുതൊപസിയായിട്ടുണ്ടാൻ
നേരേമതംഗമുനിതനംജാത്തിൽനിന്നു
ചേരുന്നരാമനെയുമദ്ദേതിരഞ്ഞുചാരേ.

(൨)

രാമ:— വത്സ! ലക്ഷ്മി: വേഗം ചെല്ലു.

ലക്ഷ്മി:— ഈതാ എന്ന് പ്രോക്ഷന. (എന്ന പോയി)

രാമ:— കാനേതിനിന്നെന്തിലിപ്പു? മധുരമൊഴിക്കേണ്ടു—
ചുംക്കയല്ലെങ്കിലീമ—
ട്രാന്തിട്ടുമാലോത്രക്കന്തിനുപരിഭ്രഹം
കൊണ്ടുവയ്യുന്നമായി,
ചിന്തിച്ചേണ്ടരനില്ലോയിതുശബ്ദവനോ
മുജുനായിച്ചുരിഞ്ഞു—
സേന്തുനീരവേരമേറുവുള്ളതവതിനുവൻ
ചെങ്ങുതന്നിൽഉന്നംതാൻ.

(൨)

(അനന്തരം ലക്ഷ്മിനനം ശ്രമന്മുഖം പ്രാബല്യം നേരിക്കുന്നു)

ലക്ഷ്മി:— ഈച്ചവാംവടിവുള്ളത്തുന്തനിരക്കാണ്ട്
ജന്തുനിരരൈ കട്ടി
ചുന്നിട്ടുകടനിന്നതിൽമുണ്ടിയൊക്കുച്ച്
ഇല്ലമത്രവേൻിട്ടു
വക്രവുംവിതത്രുവമാട്ടുലുമക്ക്
നാസ്യനിടക്കാണ്ടി
നോത്തതില്ലതുകർക്കാണ്ടിനുകൊന്തിയാണ്—
നാണ്ടുവൈതെക്കിലും.

(൨)

ആരുന്ത്! ശ്രമനേ! ഈതാ ജോഷ്യാ.

ശ്രമ:— ഒവൻ ജയിച്ചാലും, ജയിച്ചാലും.

രാമ:— എന്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് എന്ന ശരനേ പാശില്ലുന്തു?

ശ്രമ:— അരഞ്ഞ രാവനാനജനായ വിശീഷണനെ കേട്ടിട്ടണായി രില്ലുമ്പോ.

രാമ:— പ്രസിദ്ധനായ അവനെ അരംഭാണ് കോപിക്കാതെ ഇള്ളതു?

ശ്രമ:— ശരവനാക്കട്ട, കാലാദാഷം നിമിത്തം വരുത്താശനാഗ്രിശി

രസ്സുകൾ വധിപ്പിച്ചുപ്പട്ട ഉടനെ എന്നേതോ കാരണവശാൽ ഓ സ്യുകളുമായിതെന്നറി സുഗ്രീവസ്വൃത്തേതയും സന്ദും ചീഞ്ഞുപ്പെട്ടു താമസിച്ചുവരുന്നു. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുതമസമപ്പുകരുച്ചുമായ എഴുത്താണ്. (എന്ന് എഴുത്തു കൊടുക്കുന്ന)

ലക്ഷ്മി:— (വാങ്ങി വായിപ്പുന്നു) ‘ആംസ്തു. അരീംബനം ഒരു മന്ദിരിലുകൊണ്ട് വിശീഷണം അറിവിപ്പുന്നതാവിത്തു.

വായിപ്പുന്നതായും അഭാഗ്രമഫലനില്ല
പാക്ഷം വിഡിയുപരമയാംഗത്വം രണ്ടുതന്നെ
ഉത്തരവും യഥാർത്ഥത്വം മതപ്പുതിനെക്കുണ്ടായി
കാശനുതായോരും വാരം, മിത്രാത്തിടേനം.’ (നൂ. 20)

രാമ:—വത്സ! ഇപ്പുകാരം ചരിയുന്ന സൗഹ്യത്വം ലക്ഷ്മപരമാം യ ആ മഹാരാജവിശീഷണന്ന് എന്നതാണോരു മറുവടി ചെന്തയ്ക്കും ശേഖരിക്കുന്നതു?

ലക്ഷ്മി:—ആംസ്തു വിശീഷണനെക്കും ലക്ഷ്മപരമായ പ്രിയ സൗഹ്യതന്നും അക്കുംബും അഡികമായി എന്നതാണ് സന്ദേശപ്പും അജ്ഞതു?

രാമ:—ലക്ഷ്മിന്നൻറെ അഭിപ്രായം പോലെയാവട്ടു.

ആംസ്തു:—തോന്നു അറംമുഹീരയായി.

രാമ:—ആംസ്തു! അമ്മേണ്ണ! വിശീഷണനമായി പരിചയമായതി നീറു ശേഷം സീതയുടെ വത്തമാനം വല്ലതുകിട്ടുന്നോ?

ആംസ്തു:—ഇപ്പോൾ കന്നമില്ല. എന്നാൽ ഭാരതമാവായ രാവനനു കൈംബരാവോക്കന്നു സമയം ഭാനകിയുടെ ശരീത്തിൽനിന്നും താഴേ പതിച്ചു അനന്തസ്വാനാമാക്കിതമായ ഉത്തരിയ തന്ത അവർ എഴുത്തുവെച്ചതായി എനിപ്പുറിയാം.

രാമ:—ഹാ! പ്രിയേ! മഹാരണ്യവാസപ്രിയസവി! വിക്രമരാജ നമ്മിനി! (എന്ന സംവരണം നടപ്പില്ലെന്നു)

ലക്ഷ്മി:—ആംസ്തു! ആരാന്നതിനെ എഴുത്തതു? എന്നതാണ് കാരണം?

അമഃ—രാമച്ചനപക്ഷപാതം നിമിത്തം ആശ്രൂകവാസികളായ സുഗ്രീവവിജീഷണമന്മാർക്ക് പ്രതികർമ്മ തന്നെ.

രാമഃ—വത്സ! ലേഡകോത്തരമധിമാക്കളിം കാരണംഈടുതെ തന്നെ നമ്മകൾ പ്രിയതെത്തെ ചെയ്യുവയം അതു അതു മഹാത്മാകൾ ഒഴി അദ്ദേഹം ചെന്ന കാണേണ്ടതാണ്. അതിനാൽ നാം കണ്ണു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള അതു ഉത്തരീക്ഷയെത്തയുംഈടുടി കാണുന്ന തിന്നവേണ്ടി ആശ്രൂക്തത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ ചോക്കാം.

അമഃ—എന്നാൽ ദേവൻ ഇതിലെ ഇതിലെ. (എല്ലാവയം ചുറ്റി നടക്കുന്ന)

ലക്ഷ്മി:—ഹനുമാൻ ഹനുമാൻ എന്നിങ്ങിനെ ധാരാളമായി വീണാർ പാരഞ്ഞ കേൾവിയുണ്ട്. ഇനിച്ചു സമയത്തിൽ തന്നെ സകലദേവാസുരനാരേയും പരിശോഭിപ്പിച്ചതായ അതു ശുംഖമ്മഞ്ഞലേയും തോൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുംമല്ലേരു

സുരനാമനില്ലുംവളരു—

പ്രേക്ഷതാകംവായുദേവനില്ലമേരം

ത്രാരംബാലിയിലുംവെട—

മൊഹവിഞ്ഞംവിരനിവനില്ലണ്ണല്ലോ.

(രം)

അമഃ—മഹാമേരവിൽ വസിഞ്ഞുന്നവൻം കവികളചക്രവർത്തിയുമായ കേസരിയും അഞ്ജനാദേവിയിൽ ക്ഷേത്രസംഭവനായ ഹനുമാൻ ഇപ്രകാരമുള്ളവൻ തന്നെ. ശ്രവാനായ വായു ദേവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രേതോവാഹിയുമാകന്ന. എന്നാൽ ഹനുമാൻ കരാക്കൂറി എന്തിനു പറയുന്നു?

തോത്തിട്ടനവർ ചിരട്ടുവീർവട്ടവിലാഡി—

വെള്ളമതുകയുംവായ്—

ചേത്തു,വൻമലകളുംതെതിലിക്കുകയെക്കണക്കാക്ക—

റിത്തിട്ടവർലീലയായ്

പാത്തിട്ടനവത്തവക്കണക്കാലക്കുന്ന—

മദ്ദട്ടിതകക്കണ്ണവാൻ

ശക്ര,രക്ഷവിക്രൂഢിനാസംവ്യുതമരേന്ന—

പുത്രനടിയാർക്കുന്നായ്.

(രം 2)

രാമ:—ആയേ! തെക്കലാഗത്തായിക്കാണും വല്പതായ അരു അരു
സമിളിടം എതാണ്?

അമ:—കനാഡയിൽ ലക്ഷ്മണനിമിത്തമായ ചിതയാണ്.

രാമ:—ചെങ്ങളു ഭേദിയായി.

ലക്ഷ്മി:—ഈയും! കണകാഡും, കണകാഡും,

തൃപ്പൂച്ചിത്തമുഖം പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ മരിയാടക്കം
ചോരവേദ്യാടക്കം—

രഭതാടേരോലുരിഞ്ഞുനുള്ളൂക്കനിരതെൻ—

ജ്ഞാനമാംസനുറുഡും

പേരുത്തംവേവേറുമേഖാനിരക്കുള്ളക്കളും—

ടൊത്തുപൊങ്ങുനാചിരും

ചിത്രംതിജ്ഞാളിനില്ലുംകുടച്ചടലയിൽനി—

ബാത്തുമദിപ്പിയുനാരോ? (രം)

(അനന്തം ദിവ്യപ്രയഷാർ പ്രവേശിപ്പുനാ.)

ബിവി:—ദേവൻ ഇയിച്ചാഡം.

അനീച്ചത്രനായ്ക്കുറവതെന്നിഹപേരാഴംഞാൻ

ശാചാനിമിത്തമൊരാക്കസന്നായ്ക്കുമത്തു

വാനോർവ്വരന്നീരശരമുറുക്കവ്യസനായ്ത്തീ—

സീനിപ്പൂജായത്തുകൂളാത്തുവാൻറുംഗം. (രം)

രാമ:—എനിജ്ഞ് അതുന്തം സന്തോഷമായി.

ദിന:—മാല്യവാൻറു നിയോഗം നിശ്ചിതതം വോന്നാരെ ഉപദ
വിപ്പുന്നതിനായി ഈ അരണ്ടുത്തിൽ അന്നേകം ദ്രോഹത്തു
ആശാശ്വേത ഞാൻ നടത്തിട്ടുണ്ട്. അതു തുഡില്ലുംയൈപ്പുറി
സൂരിപ്പിടാവയ്യമില്ലപ്പോ. ഇപ്പോളാകട്ടു നിന്തിങ്പടിയുടെ
മാഹാത്മ്യം നിമിത്തം സപത്തിലുതേജസ്പിയായിത്തീസ്തിന്
എനിജ്ഞ് പ്രത്യക്ഷമായിത്തീസ്തിനിരിജ്ഞനാ. അതിപ്പോൾ എനിജ്ഞ് ഉ
പകാരികളായിത്തീസ്തിനിരിജ്ഞനാ. വോന്നാക്കിവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യുപകാരം
ചെങ്ങുന്നതിലേജ്ഞ് ഉപദേശിപ്പുകയും ചെങ്ങുനാ.

ചെന്നാബാലിശയംടിനുനിണ്ണുക്കു—

ക്കാനിടാനതവിട്ടുനമാല്പ്പവാൻ

നന്നരാവനേസവിത്പരമോത്രത്രക്കാ-
ണ്ടനിടന്നിതത്തിന്ക്കപീറ്റാം.

(ര. ①)

രാമ:—ഈ തന്നൊയാണ് വീരധർമ്മം.

വീരനാമവനാത്താഞ്ചിവാഴകിൽ
ചേരകില്ലതിമനാസ്യത്തജ്ജ്വലോ!
വീരനാമവനിലെൻമനസ്സുശേ
ഡോരിനാഗ്രഹമൊടന്നപോലിതാ.

(ര. ၃)

ലക്ഷ്മി:— അമു:— രാമദേവന്മൂര്തി ഇങ്ങിനെ അരകളിലെച്ചജ്ജാൻ
ആരംബിയുള്ളതു്?

രാമ:—സദേ! ഭവാൻ ചെയ്യേതെല്ലാം ഒംഗരിയായി; ഇനി സപാ
ഒരദിവസ്യാസ്രാഞ്ചിതായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ചെന്ന സന്ദേഹിച്ചുണ്ടാണ്.

(രം പ്രായി)

ലക്ഷ്മി:—അതുണ്ടു്! രാവനനം ക്വാലിജ്ജം തന്മിൽ ഇങ്ങിനെ കൈ
സ്തോമം സംഭവിച്ചതിനാൽ കരണമെന്താണ്?

അമു:—മുന്നാവൈണർക്കണാറിന്തനിശ്ചലകക്കർമ്മഘുഖ്യം
വെന്നടൻപ്രദപ്പയും—

തനിനായ്ക്കുംപ്രാഥമന്ത്രിടിനദിവസന—
ബുാലികക്കാത്തിലാക്കി

നന്ദിചെന്നതികമംംനാത!കടലുകളേ—
ഉക്കലുംചെയ്യുവിട്ടോ—

രണ്ണംശ്രൂപ്പിയം ചിച്ചമരമവനന്തർ—
കീടിനാൻമെമ്പറു യാത്ര.

(ര. ၄)

ലക്ഷ്മി:—ഓ! കുംഭാത്മ റ! പ്രൗഢഗുരുക്കലച്ചാംസന! ഇതാണോ
ക്ഷമരുക്കലദ്രാഹിയായ നിന്നെൻ വീഞ്ഞമാഹാത്മ്യം?

രാമ:—ഉത്തരോത്തരം വീരഭാവത്താട്ടുടിയ വീരലോകം ശ്രം
നേരിനായപ്പേണ്ട അത്രുതപ്പെട്ടനാത്.

ലക്ഷ്മി:—അതുണ്ടു്! മൻഡാഗത്തായിക്കാണുന്ന ശ്രമോധ ഇം വ
ംതമേതാണ്.

അമു:—മലയല്ലിനിതു്,വീരൻ

—സാംലിയവൻതന്നുംശസ്ത്രംപോത്

ചുന്തുമിവർഷവരൾത്തൻ

വല്പതായുള്ളസ്ഥിതിക്കമാണ് തമോ!

(ന.ഡ)

ഉക്കു: — ഇതുകൊണ്ട് വഴിയെല്ലാം അടങ്കിരിയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇതിനെ കൂലിത്തിട്ട നമ്മൾ പ്രോക്കാം.

രാമ: — അരബിനെന്നതനെ. വഞ്ചി! (എന്ന പെജവിൽക്കൊണ്ട് എടുത്തതറിയുന്ന)

ആമ: — അതുണ്ടും! അതുണ്ടും!

ഒഹാരൻ പേരെന്തേരുന്നാം ചുന്തുമിവുടെവല്പതാ—

യുള്ളൂർഖിയസ്ഥിതിടം

ചീരരക്കൈക്കാണെടുത്തിട്ടിരുക്കപ്പിതില്പകൾ

ബാലിവൻകനിനെപ്പുംത്

പാരംമാനത്തിൽമുട്ടംപടിയവളിച്ചന—

അരുക്കുന്നായതിപ്പും—

ശ്രീരാമൻ യാത്ര! കാലിൻപെജവിരലതുക്കാ—

ണിട്ടവിസ്യുരൻവിനിത്.

(ന.ഡ)

ഉക്കു: — പ്രശ്നന്തമായും ഗംഭീരമായും നീഖവിപുലമായും ഇവിയ്ക്കുന്ന ശോഭയാടക്കുടിയ ഇം അംഗീരത്തിലെ മലംപ്രദേശം ഒപ്പം ഇതാ അടച്ചതുക്കാണുന്നു.

ആമ: — ഇവ ഒപ്പുകൂട്ടിനേരും പന്നാനമിയുടെയും മല്ലുത്തി മുള്ളു പ്രദേശങ്ങളുണ്ട്; അതാ അതു മുഖിൽക്കാണുന്നതു മതം ശാന്തമാണമാണ്. അവിടെ വളരെക്കാലമായി ആകംതാമസിയ്ക്കുന്നിപ്പെട്ടിലും സോമചമസാടികളായ വിവിധാവകരണങ്ങളോടും പരിസ്ഥിതിം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല ദംക്കളോടും ചുട്ടിയ ശ്രവാനായ വൈശ്രാനരൾ ഇപ്പോഴം ഉജ്ജപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

രാമ: — താവാവിശേഷങ്ങൾ മനസ്സിനാവോലും അവിഷയങ്ങളാണെല്ലോ?

ആമ: — ദേവ! കണ്ണാലും.

ഓരുംദവത്തികളിലാത്ത് പെജക്കിളിക്കാവാളു്—

യാലംപലർക്കും മൃംഖരുവി—

സോറവും തുമണം ഘുലന്ന് തെളിവാൻ
 നല്ലുകളും റന്നിരോടും
 ചേരുകായകപ്പും പഴക്കിയണ്ണനിറമാൻ
 ഞാവലുകപ്പറ്റി മുടിൽ
 ക്ഷേരുചൊലകളിരുന്നവിനു കൈയ്യു-
 മിസ്സുമൊഴുകന്നിതാ.

അരുതു തന്നെയുമല്ല

ഉഞ്ഞോടെരക്കിളുക്കംകരടിക്കപ്പാടുമായിൽ
 പാത്രത്തുകൂട്ടുത്തുപ്പത് ചിന്നി
 ചീകാടപ്പും മുഴക്കണാലിയെതിരോലിയാൽ
 നിണ്ഡിച്ചാണ്ടുമിയും
 നൽകണാമാരംഭിച്ചിട്ടുായവനകളിൽനി-
 ന്റിട്ടും പാലിൽനിന്നി—
 കികാടിനാളും വീരുതുനാമമന്മതെരി—
 തന്ത്രവച്ചതാണ്ടും.

(രമ)

ലക്ഷ്മി:— ഇതാ ഇപ്പോൾ കിഴക്കൻ കാരുടുട്ടി വിടൻ റിജ്ജുന
 കടവിൻപുക്കണ്ണോടക്കുചിയ വന്നപ്പേരുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ണനീരോഴ
 കികാഡിരിജ്ജുന കണ്ണകളുക്കണാണു ചുറും ഹാക്കിക്കാ
 ണ്ടം വില്ലിലും ദെയ്യുത്തിലും ശർഖാവലത്തെ ഉറപ്പിച്ച
 കൊണ്ടം അതും നിർക്കണ്ണതെന്താണ്?

മാമ:— വത്സ! നീ കാണുന്നില്ലോ?

നിന്നിടന്നുകടവിൻനിരക്കപ്പാടിക്കവം—
 നാഞ്ഞതിട്ടംമൊട്ടകപ്പാച്ച—
 സൗംഘ്യായാട്ടനിതെല്ലും മയിലുകപ്പം തെളിവം—
 സൗംഘ്യയോടാത്തുകൂടി
 എന്നാണ്ടുനായും വിരിഞ്ഞീടിനപുതിയക്കണാ—
 പൂക്കണക്കായിക്കണി—
 കണന്തരക്കാരണ്ടുകന്നിൻകൊടിയകൊട്ടുടി—
 തട്ടിലണ്ണാട്ടിട്ടുന്നു.

(രമ)

ലക്ഷ്മി:— (അതമഹതം) ഇതാ അതും നിൽ മാറ്റവിലും രസദം
 തുടി ചുറപ്പുട്ടുന്നല്ലോ.

(അംഗിയറിൽ)

മാതാമഹാ! മാതാമഹാ! അങ്ങു തിരിച്ചുവോയാലും.

ഇന്നെൻ്റെതോഴക്കെസൽ മുഹമ്മദ് വിളിക്കും

മാനുതപമാരിന്നാരുവോൻ മുഹതാനെന്നിട്ടും

പിന്നെന്നു ചാലുകിലനീതിയിതികലേരു

വന്നോട്ടുരാമവധമാനുനടത്തുവൻതൊൻ.

(ര'ര)

ലക്ഷ്മി:— അതേൻ! ഇതാംണോ?

ഗുരു:— അററിച്ചേംപൂംഗമിന്നൽക്കരിമകിൽവടിവായ്

ചേപ്പുവകിട്ടാൻമെയ്യിൽ

ചന്താചേന്നണ്ണർക്കോൻനയകിന്നപുതിയൈഞ്ചവരൻ

താമരതെതാണ്ണൽചാത്രി

ചെന്തിയുംകാവിമണ്ണുംചുഡലവുമിയലും

കണ്ണതിൻമോട്ടിമോളിൽ

ചിന്തനിബുംലിവാനിന്നനടവോകവരയും

ലാത്തുചകിട്ടിട്ടേനാ!

(ര'ര)

ലക്ഷ്മി:— അതും! ഇതാ ഭാഗ്യതാൽ വിരുദ്ധങ്ങാഗ്രാണ്ടുനായ
അതു ഇന്ത്യപുത്രൻ അഭ്യന്തർ എത്തതിക്കഴിഞ്ഞു.

രാമ:— (ആനുമദഗതം) അവൻ മഹാവിരൻതന്നെ.

(അംഗാനതരം സ്വാലി പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

സ്വാലി:— ലോകാലോകാചുഡനാജൂഡിക്കടത്തിച്ചിരുമേ

ലിട്ടിളിഷിട്ടു, എതാനീ

ലോകത്തിന്റെസ്ഥിരണ്ടാക്കിയുമടിയിലെഴും

പാരമെല്ലുംകൂർക്കി

ആദിത്രേണ്ടാജൈവി തൃഈ, ദഖുനിരയാം

പുണ്ണജാലംകാഴിച്ചീ

ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെത്തക്കാം, മിവനാശജന-

ക്കോർവത്തേരുതെത്തക്കാം.

(ര'ര)

അഭ്യന്തരം പ്രവത്തിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഒരുവെച്ചന മനഷ്യർ ഈ
ക്കിന്നെയെല്ലാ വസ്തുായ അനന്തമാദശിൽ ചെന്ന ചാടന്നത്തും?
എന്നെന്നനാൽ, രാവണനമായിരു സവുരത്തെ അതലോചിച്ചുകൊ

ഞ്ഞ മാലുവാൻ മഹാസഭാവനായ രാമനെ വധിപ്പാനായി എൻ നേ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അരയോ! കാശും! ഇന്ന നേരത്തേഴു ദു തൽ കാരോനെന്നും പറഞ്ഞിള്ളക്കി കിഷ്ടിസ്യാക്കിയിരിക്കിനും എൻ ഇന്നോടു തള്ളി അയച്ച് അയാൾ മടങ്ങിപ്പോം കയ്യും ചെയ്തു. മാ മാ! കാശും കാശും!

കിഷ്ടകൊണ്ടയിക്കായയുള്ളരിക്കർത്താൻചു-
തി,ചുരിമയുള്ളയ-
മനിഷുനായ്,നിരവരാധികാര്യ്,ഗ്രഹമനാഞ്ച-
താധവചിപ്രോക്ഷണിൽ
ചട്ടമാദരവുചെയ്തില്ല,വണ്ണാടൊന്നു-
മോതിയത്രമില്ല,തോ
പ്രോആട്ടതോനവബന്ധവിംസചെയ്യവതിനാഞ്ചി-
ട,നാിതോരവേഴ്ചയേം? (രന്ന)

മുരുഖിനെ അനുയാലും ഞാൻ ശ്രേഷ്ഠസ്വിഡായി ഭവിഷ്യുന്നും.

കോട്ടംവിട്ടോഅവെണ്ടനിലാവിനെതിരായ്
ശോഭിച്ചുദിക്കെട്ടില്ലും
തട്ടിക്കൊണ്ടിവരാളുകീൽത്തിയുലകിൽ
വോദാത്തിയുള്ളഞ്ഞുന്നിതാ
ശ്രേഷ്ഠൻമുനജശബ്ദത്തിനീശ്രേരനമാ-
ണാൻതാതനക്കാരണാൽ
ശൈലിനാഞ്ചെടനമേചപ്പോങ്കരി-
തുംമേചംസമമതം. (രഞ്ച)

ബുസ്യവായ മാലുവാൻറെ വാക്കിനെ ഡിക്കരിപ്പാനം തന്മി പ്ലാതത്തിനാൽ ഒണ്ട പുറവും കയറുകെട്ടി പലില്ലുന്നവനെ പ്രോലേ ഞാൻ കുത്രുമുഡനായിത്തീന്തിരില്ലുന്നു. (വിചാര തേരാട്ടുട്ടി ചുറ്റി നടന്ന രാമനെ നോക്കീട്) വിചാരിക്കും നീ ചാടിപ്പാത്ത വിധം അനുമാത്രം മാധാത്മ്യംതിന്റെയേരോ ഫം കിടത്തും തടവിപ്പാത്തതായ അനന്തരാക്കതിക്കുള്ളം തു ദിയ ദിവ്യമായ തേ തേജസ്സ് അനുശ്ചംശം. അനുതന്നൊയുമ സ്ഥി, ഇദ്ദേഹം ചെണ്ണാണിക്കുമാപ്രകരണങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധ

നമെന്ന തൊൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇതുമഹത്തിനുപുരാതന യഥാത്തരവാദം തെളിഞ്ഞിലാസത്തിനേൻ്ത് ലോഗാപോലും കൂടുതൽ ശാക്തയിന്മുന്നാളുത്ത് സത്രമാണ്. എന്തെന്നാൽ

അതുള്ളതിൽപ്പടനംധനഗിതരവം

ചേന്നമീലോകമെല്ലാം

കത്തിര്മ്മാൻകല്ലുകാലത്തിള്ളിക്കിയെരിയു—

గෙවාරනාමයිකම්,

കല്ലാരംതേടിൽമുക്കുന്നതുമവില, മയ-

നെല്ലിസംഖ്യാത്വങ്ങളേപ്പോൾ

ലോപ്പംകരത്തുംകണ്ണരാത്രവമിവയുമിവന്ന്

ചെയ്തിട്ടുവേലയറ്റ.

(४२)

(പരഭവതാപ്രതിപത്തിപും ക്ഷതിയെ അലിനയിച്ചിട്ട്).

வெட்டுள்ளக்கணிஞர் தீர்வுகள்

ഒരു ദിവസം മുൻപ്

സംഖ്യിപ്പും ദക്ഷിണാഫ്പാറ്റിലെ

സാമത്ത് രൂളിപ്പമാൻ

കുക്കിയുലക്കിന്നരക്ഷവരവാൻ

കാരായണന്ത്രവേദി

മുക്തിയാർത്ഥിലാഭരാലവത്തി

ചെറുവന്നുതോന്തരമായി.

(୪୮)

கோவையிலுள்ள சூழத்தைக் கண்டதிலும் அடிக்கிவரத் தீர்த்தால் நினைவுள்ளது. என்றால் — இப்பகாரம் மா ஹாத்துறையில் இப்போதிலெல்லா அதிகாரத்தின்மேல் அதை கிடைக்கிறீர்க்கிறது. இங் ஸ்தூபத்தை நிறுத்துவது உபேக்ஷித்து கொண்டு வரும். என்றால் ஏனில்லைதித்து கூட கோவையில் கூடுமொத்தமாக, ஏனில்லை,

യന്മായ് വകയുമ്പോൾ -

ഒരു മലബാറർ കമ്പാറ്റിന്റെ കിൽക്ക

ഡമ്മംചരമധമ്മാളുള്ള-

നാണയരാവനന്തിനുചെയ്യുകിൽ.

(ഒ)

(പിന്നേയും വ്യസനത്തോടുള്ളി) 'പീരങ്ങാരായ വാനരന്മായ ദേശം രാക്ഷസഗ്രാമംദേശം മഹിൽവെള്ള മാലുവാനോ ടായിട്ട് ഞാൻ ചെയ്യ യുദ്ധപ്രതിജ്ഞയ്ക്കു തരങ്കെട ധനംപോ യാൽ ആ മഹാനാർ എന്നെന്നപൂരി എന്നു വിചാരിയ്ക്കും? വ കൂരു ശ്രദ്ധചെയ്യു കിട്ടിയതും ലോകമെല്ലാം നിംബകിലിയ്ക്കു നാതുമായ എന്നെന്ന അസ്ഥി നാശിയ്ക്കും ചെയ്യും. വിശ്വഷി ആ ഹു ഭജ്ഞിത്തി നാട്ടിലെല്ലാം പരക്കെയും ചെയ്യും. എന്നു സ്ഥിവിട സമാധാനം? (ആലോച്ചിച്ചിട്ട്) ഇണിനെ ചെയ്യുത നെ. സമഖ്യലന്മാരോടുള്ളതെ ബാലി യുദ്ധംചെയ്യുന്നു എന്നെന്നപൂരി പ്രസിദ്ധമാണ്. അപ്രകാരം തന്നെയാണ് എ കുറര ആതിജ്ഞയും. ഞാൻ സത്രപ്രതിജ്ഞനെമാന്നേപ്പോ. ഈ ഇണിനെ പരന്നോപാർ വൈദസാമ്രാജ്യത്വം പരീക്ഷിയ്ക്കുന്നു വും ആതോടെ അസാലുമായ ഒരു വിശ്വാസപ്രവൃത്തിയെ രാക്കുന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടും. (പിന്നേയും വിശ്വാദത്തോടെ) അ മോ! മഹാപ്രഭാവനായ ആ രാമന് അസാലുമായിട്ടു നൊണാളുള്ളതു്? ഭൂമിയുടെ അസാധിക്കത്തെ വിശ്വാസം ചി നിൽ കാൽവിരൽക്കൊണ്ട് എടുത്തതിനെന്തില്ലോ. (പിന്നേ യും വിചാരിച്ചു് അവമാനത്തോടുള്ളി) എന്നൊരു വിശ്വാസപ്രവൃത്തിയാണ് ആവശ്യപ്പെടുത്തുന്നതു്. തനിയ്ക്കു് അവകം നും പരന്ന കാഞ്ഞത്തിൽ രാമൻ പ്രവത്തിയ്ക്കുന്നു. എന്നു ലോ നും വിചാരിച്ചുവോലെ യുലും ചെയ്യാതോയ്ക്ക് കഴി തെന്നു. (പിന്നേയും ആലോച്ചിച്ചു് വിശ്വാദത്തോടുള്ളി) അ മോ! മഹാത്മാവരായ അദ്ദേഹത്തോട് എങ്കിനെയാണ് ഈ കാഞ്ഞും ആവശ്യപ്പെടുത്തുന്നതു്? ഈ മാതിരി ഭൂമാനജ്ഞായ വ ശിക്ഷജാവിച്ചു് ആലോച്ചിയ്ക്കുന്നതെന്തിനാണ്? യുദ്ധംപ്രാബ തെ കഴിപ്പാൻ വളിപ്പാത്തതും വ്യാജകില്ലാത്തതും വഴി കിട്ടുന്നുണ്ടോ. ഈ ആലോചനകൾ തീരെ കളിയേണ്ടവയാണ്. എന്നാലോ ആര്യപ്രജ്ഞനായ ദേവൻ എന്നില്ലു് അതി മറിയായിരിയ്ക്കുന്ന എന്ന ബഹുമാനമായ വാക്കോടുള്ളി അ ഭേദവുമായി സവൃം ചെയ്യ കൂടാം. വാനരരാക്ഷസനാർ

എങ്ങിനൊയക്കിലും അറിതേതാട്ട. (വിനോദം ആവോചിച്ച ചുവിഷ്യാപങ്കതാട്ടക്കി) ബാലിജ്ഞം രാവണനം തമ്മിലുള്ള ലോകപ്രസിദ്ധമായ സഖ്യരത്ന രാമൻ അറിത്തിരിജ്ഞനാം. ഇന്ന മാലുവാൻ എന്നും അടക്കത്ത് ചെള്ളിരിജ്ഞനാം ഉത്സാഹങ്ങളിൽ എങ്കിലിരിജ്ഞനാം രാമൻും ചെ വിലിൽ എങ്കിലിരിജ്ഞനാം. അങ്ങിനെ വന്നാൽ രാവണ സഖ്യരത്ന ഉപേക്ഷിച്ച മിറുട്ടാധിയും മഹാവാപിയുമാണെന്ന നാ വിചാരിച്ച് എന്ന സ്വീകർജ്ഞയമുള്ള രാവണനെപ്പോൾ എ എന്നും ഒരു കാലത്തിൽ അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചപ്പോം എന്നും അവിശ്വാസവും അവനുണ്ടാകം. അതിനാൽ അ വന്നോട്ടുകി സഖ്യം ചെയ്യുന്നതും വൈഷ്ണവം തന്നെ. അ തിനെപ്പോറി അഭിപ്രായം സന്ദിഷ്യമായിരിജ്ഞനാം എനിജ്ഞം ചെഎങ്കിംതുണ്ടിക്കപ്പംഗം എത്രയോ ദ്രാത്തിൽ തന്നെ. അതുകൊണ്ട് ഇതിനെ അപേക്ഷിച്ച് അവമാനത്തോട്ടുടർന്നു ഒരു വിചാരിക്കുവായ അവനോട് ആവഞ്ഞപ്പെട്ടിനാതാണ് ഉത്തമം. ഇങ്ങിനെ ആയാൽ രാമന് അവിശ്വാസവും വരികയില്ല. എന്നെന്നും സമഖ്യലന്നാരോടപ്പേണ്ടു ഞാൻ യു ലോ ചെയ്യുംഛു. പ്രതിക്രിയ പരിപാലിജ്ഞംതെ ഇരിജ്ഞനും അഡമ്മവുമാണെപ്പോം. സംശ്ലേഷകാരി സത്രപ്രതിജ്ഞ തന്നെയാണന് മുപ്പുമായിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയെല്ലാ ഹരിശ്ചന്നരുചികർ ചണ്ണാലംസ്യാദിക്ക്ലൈംഗിക്കി ആചരിച്ചതും. രാമനാകട്ട അവമാനമെന്നാലോചിച്ച് ഇതിനെപ്പോറി കോപിജ്ഞയില്ല. മഹാത്മാവായ റാമൻ അവമാനം വരുത്തുവാൻ നാം എത്ര വിചാരിച്ചും കഴിയും? അതുതന്നെയ സ്ഥി, അവരാധികാരി വല്ലതായിരുന്നു മഹാനാർ കോപിജ്ഞയും. അതിനാൽ ഞാൻ വാക്കു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മാത്രം അദ്ദേഹം കോപിജ്ഞയില്ല. അപ്പോൾ അ വ്യാജംകൊണ്ടു യു ശിക്രത്വവേണ്ട എന്ന വെജ്ഞകയും ആവരം.

സാരംചുക്കാതെയാരോനരകമുതകക്കും

വേഴ്സാന്ധിക്കരിപ്പോൾ,

തിരശ്ശഭ്യാനങ്ങൾവിട്ടാണന്നിരയുംലു

ടേ,മരിജ്ഞത്രേയസ്വാം

കാരോനാമാലുവാൻചൊൽവൊങ്ങവഴികളിലെ
പ്രേക്ഷിയൾപ്പണസ്സുന്ന
വീരഗുരുചെന്തിടംരാഖവനോട്ടകലമി
ജ്ഞണം, ഞാനന്തരതുചെയ്യു?

ഇതാ രാമൻ സംസാരിച്ചാൽ കേരംക്കത്തക്കവിയത്തിൽ എന്ന്
അതിക്കഴിഞ്ഞു. (രാമനോട്) മഹാവീരനു സ്വാഗതം.

രാമ:— മഹാവീരലുംകൊണ്ട് എൻ്റെ കൈക്കർമ്മം സാമ്പാദിക്കാൻ ലഭ്യം വരുന്നതിനാൽ ഇന്നാണ് ഞാൻ മഹാവീരനായിത്തീ ന്നതു.

ബാലി:— വീഡയമ്പ്പെട്ടെന്നു ഉപേക്ഷിച്ചിരിജ്ഞു എനിക്കും എന്തു
വീഥപ്രമാണാളിയ്ക്കുന്നു? ഒഗ്രൽപ്പുജ്ഞരാഗാധ ദിവാനാരക പരി
തോഷണം തന്നെയെല്ലു അതു വീശ്യമുണ്ടോ?

രാമ:— എൻ്റെ കൈക്കർമ്മം സാമ്പാദിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതുതന്നെയും
ണ്ണ് എനിക്കും പരിതോഷണം.

ബാലി:— എനിക്കും അവിടെ ഒരു കാഞ്ഞം അറിവിപ്പുണ്ടോ;
അതിനെ അറിയുന്നതുവും അവിടുന്ന കേരംക്കണം.

രാമ:— അതെന്നുണ്ടോ?

ബാലി:— ഇതേവരെ ഞാൻ സമാനവുലുംരോട്ടുംതെ യു
ഖം ചെള്ളിട്ടില്ല. അതിനാൽ സമഖ്യവെന്നു അറിവിക്കുന്ന
തായ കരായാജപ്പുത്തി അവിടുന്ന നടത്തണം.

രാമ:— ഞാൻ ശിഖജ്ഞു വിശ്വാസത്തിനാവേണി എന്നാണ് ആ
വത്തിജ്ഞുണ്ടു?

ബാലി:— മുക്കുത്തിന്നപിനിൽനിന്നുക്കരിവടിവില്ലോ
പ്രിച്ചവിസ്താരമുള്ളുണ്ട്.

വക്ഷിപ്പുസ്ത്രാന്മാക്കിക്കൊടിയശരമെട്ട്

തന്ത്രക്കാടൊന്നയ്ക്കിടുന്നും

രണ്ടായെന്നമാർപ്പിളിത്തായതുനിന്നുവുമൊലി

പ്രിച്ചനോവിച്ചിട്ടേ,

രണ്ടിണ്ടുനോക്കിലേനിയിവന്നസ്ത്രണാ—

ഞന്നവിശ്വാസമാലു.

(രഥ)

രാമൻ:— (എക്കാടത്താടക്കി) മാ! മാതമൻ! വീരബന്ധേ! എ!

നേര നിസ്സാരംഗനണ്ണാൽ അധിക്ഷോവിപ്പിയ്ക്കുന്നവാ? അഥവാ ചരിമസിപ്പിയുള്ളതുകൂടി യോഗ്യത നിന്നുകൊണ്ട് എവിടെയാണോ? ഇതു യുല്ലഭിക്കവായ നീ പ്രാണംക്ഷേമ്യുവൻറെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കൈശാലവമന്നാതന്നേ തോന്തരം വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അതുകൂടി നേരഞ്ഞുമല്ലെങ്കിലും ചെയ്യാതെ നിന്നെന്ന വിട്ടുയുള്ളതുകൊണ്ട് നീ എന്ന നിജീ മഹാ ദ്രോഹത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നെന്തും ക്ലോ, നീയിൽനിന്നെന്ന ചരിമസിപ്പിട്ടും അരാഞ്ഞാതെയിരുന്നാൽ അരാസമത്തിനാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുമഹാവീരന്നാർ എന്നുന്ന അതുകൂടിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ വല്ലതായ അവക്കീന്തിയുള്ളണഡാകും. (ദിശ്വശ്വപാസം ഇട്ടിട്ട്)

സർ കീഴ്ത്തിന്റെ അംഗീകാരം ലഭിച്ചു—

ബാധമന്നുംവരുണ്ടു—

മേഖലയേ: പാഠപാശലേഖനകവടികളിലു—

ഒന്നാട്ടില്ലെന്നിരിയ്ക്കു

ചൊംബുംബാണിപ്പുാരിലപ്പുംമരിയന്നാലമഴു—

ണോരിലു: ഭന്നുംസ്സു—

ണോകംവന്നുംതുണ്ടികാശമിതഹരിചരം

മാലേനിയ്ക്കിടന്നു.

(രിച്ച)

ബാലി:—(അതുമറതം) കാശു! എത്രയോ വ്യത്യാസപ്പെട്ടുവോ അല്ലോ. തോന്തരം അരാഞ്ഞാലമായി വിചാരിയ്ക്കുതെപ്പോം പ്രതിക്രിയായിത്തീറിയ്ക്കുന്നു. എന്നെന്നും, ഇതേവരെ യുല്ലം ചെയ്യാതു ദേവതാദ്രോഹമന്നായിരുന്നു; ഇപ്പുംശാക്കട്ടു യുല്ലം ചെയ്യാതെയുണ്ടായിരുന്നു ദഹാദ്രോഹമന്നായി. വിശംവാദം അല്ലയുണ്ടും. മഹാത്മാവാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ തതിൽ എന്നിയ്ക്കു നിന്തുചുരുന്നുള്ള വിചാരവും ഇപ്പോൾത്തിനുണ്ടുകിൽ എന്നുപ്പുറി മഹാത്മാവും ഉള്ളതായി കാണുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് എന്നും ഭന്നുകൾക്ക് കരം വലിയ അവരാധമായി ഇപ്പോൾ വിചാരിയ്ക്കിയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ എന്നും ഭന്നുകൾക്ക് അല്ലോ കടന്നാവോയി. (പ്രകാശം) മഹാശാഖാവന്നായുള്ളാവെ! അങ്ങും സ്വജനമെന്നോരുളും തോന്തരം വരിഞ്ഞെന്ന ക്ഷമക്കിയ്ക്കുന്നു. ബുദ്ധിമാന്നാർ കാട്ടരീയിൽ ലെഞ്ചകിക്കാഗ്നിഇട ശക്തിയുണ്ടായെന്നു പരിശീ

ജ്ഞനാത്ത സാധാരണയല്ലോ? ശരതിനാൽ വരിക്കുന്നെന്ന; നമ്മൾ യുദ്ധസമചിത്തപ്പേജു പോവുകർന്നെന്ന.

രാമ രഃ—വത്സ! ലക്ഷ്മിനാ! ശമ്പരിയോട്ടത്തി സുഗ്രീവവിളിഷ്ഠ സന്നായട അട്ടക്കര ചെന്ന് ഇതിനെ പായണാഃ ‘നിങ്ങ ശ്രീ കാഞ്ചവാനായി ഒറ്റപ്പെട്ട സമയം വഴിമല്ലെന്തിൽ വൈ ചീം എനിജ്ഞ നാലിഡേ കാഞ്ചവാൻ സംഗതിയായി. എന്നാൽ അതിനെ തുപേക്ഷിജ്ഞനാത്ത യുദ്ധത്തുകൊണ്ട് അല്ലോ താമസിജ്ഞംടിവയം.’ എന്ന്.

ലക്ഷ്മി—ആരും നാം കല്പനയോലെ. (എന്ന പോയി)

രാമ രഃ—(ഒച്ചുനുബന്ധവാലിയിട്ടുകൊണ്ട്) ഇതു എന്നോടു വിശ്വാസി പ്രത്യുഥിക്കുന്നു.

വൈദുതിനാല്ലോത്തേടുവിട്ടുരിക്കാതന്ന—

വന്നാൽവൈ കൈനീകിക്കിക്കു—

തെന്താട്ടോറംവലുതായത്രുഹിരയ—

ശ്രൂഹ്യതിലാക്കംവിയം

ചുക്കീജുലക്കിനുകത്തു ശുചവാൻ

തിനേംമേഖലുഗ്രമാ—

കിട്ടുന്നാബന്നാലിമാരോലിപ്പാലിമയേ—

മേഖലുചിക്കുനാടൻ.

(ഒര്)

നാംവിഗ്രഹപ്പുടകറിയുന്നവനുലകളാക്കു—

യൈരമിട്ടിമിന്നാൽപേ—

നേന്നായവിളുമാടക്കരുക്കുമുണ്ടു—

ഇപ്പുട്ടിനകക്കാവ

ഓമാരമോറതിരുഗ്രവണ്ണനിരവിസ്യു—

നംഭുവനവുംവിള്ള—

തേന്തിട്ടംകൊടിയഭാക്ഷുതിയപനിവള്ളത്തി—

ടട്ടുമരകൈശ്രൂലം.

(ഒര്)

എന്നാൽ ഒപ്പുംബലികൊണ്ടു ബാലിജ്ഞം കൈ സമയം യുദ്ധവെച്ചുപുരം സംഭവിജ്ഞമോ എന്ന് എനിജ്ഞ സംശയമുണ്ട്. അതുകൂടു എല്ലാം കാഞ്ചാമപ്പോ.

(എന്ന് എല്ലാവയം പോയി)

സാർവ്വത്രമക്കാം കമ്മിറാതു.

(അന്നത്തോട് സമ്പാദിക്കേണ്ട)

സമ്പാദിക്കേണ്ട! വാനരരാജാവായ സാംഖിഷ്ഠൻ വത്തമാനം യാതൊന്നം അറിയുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെ അനേപാചിജ്ഞ നീതിനായി തൊൻ അവിടവിടെ വാനരജാരെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഔദ്യോഗികത്തിന്റെ താഴ്വരകളിൽ ചെന്ന് അപേഷിജ്ഞ' എന്ന പറമ്പൽ അംഗദൻ എന്നെന്ന അയച്ചിരിജ്ഞയാണ്. അവിടെയാക്കട്ടെ സൗഗ്രീവവിഭീഷണനാരോടും ടി സവൃവും സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ട് രാമൻ ഇരിജ്ഞുന്നുണ്ട്. അവിടെ പ്രോത്സാഹ തന്നെ ഇം വത്തമാനം അറിവാണ് സാധിജ്ഞ. (മുന്മാട്ട് നോക്കിട്ട്) ഇതാ ധനാമംൻ ഇങ്ങോടുതനെ വരുന്നു. അതുടെ ഇജ്ഞാഫോട്ട് ചോദിജ്ഞാം.

(അന്നത്തോട് മഹത്തും പ്രജവിജ്ഞാനം.)

മഹത്തും:— 'ശ്രദ്ധേ മഹത്താർ! സാംഖിയെ അനേപാചിപ്പാനു അഭി തൊൻ സൗഗ്രീവവിഭീഷണനാരെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. തൊന്നം ലക്ഷ്മിനാനോടും അവിടവിടെ അനേപാചിജ്ഞുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം കിഞ്ഞിന്നും സമീപത്തിൽ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അനേപാചിജ്ഞ' എന്ന പരംതു മഹാരാജാവായ രാമചന്ദ്രൻ എന്നെന്ന അയച്ചിരിജ്ഞയാണെല്ലാം. തൊൻ എവിടെയെന്നും സാംഖിയെ അനേപാചിജ്ഞുണ്ടോ? ഇതു കേവലം രാമകാംഡം തന്നെയല്ല. എന്നതനാൽ മഹാരാജാധാരയ സൗഗ്രീവനാക്കും, ജ്ഞാനവന്നും ധനമുള്ളിനെ നശിപ്പിപ്പാൻ ആദ്ദോഹന യോടും അദ്ദോഹവും ആയി ഇല്ലം ചെയ്യാനായിട്ട് അവിടെ അനേപാചിച്ചുവരികയും ചെയ്യുണ്ട് (മുന്മാട്ട് നോക്കിട്ട്) ഇതാ സമ്പാദി ഇംഗ്രാമ്പതനെന്നെ വരുന്നു. ഇദ്ദോഹത്തോട് ചോദിച്ചുാൽ വത്തമാനങ്ങൾ അറിയാം. (ശർഭത്തും ചെന്ന്) സമ്പാദി! അങ്ങ് എവിടെയുണ്ട് ചുറപ്പുടിരിജ്ഞുന്നതു?

സമ്പാദി:— ഇതിനുംവേണ്ടിയാണ്. (എന്ന ചെവിയിൽ പായ നാം.) അദ്ദേഹം പിന്നെ എവിടെയുണ്ട് ചുറപ്പുടിരിജ്ഞുന്നതു?

മഹത്തും:— ഇതിനുംവേണ്ടിയാണ്. (എന്ന ചെവിയിൽ പരിയന്നു)

സന്ധാ:— ഞാൻ അറിയേണ്ടതിനെ അറിഞ്ഞു.

മഹാ:— തു:നം അറിയേണ്ടതിനെ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു; ഈ തെള്ളം രാമദ്വാരാട് അഭിയിൽക്കൂട്ടുന്നെന്ന്. ഈ താ അംഗ്രേഹം ലക്ഷ്മണനും മുടി ബാലിയെ അനേപശിഖാകാണ്ട് ഈ ദേഹാട്ടുന്നെന്ന് വരുന്നു. അതിനാൽ അടഞ്ഞതു ചെല്ലുകതെന്ന് (എന്ന രണ്ടുപേരും പോയി.)

വില്ലുംം കഴിഞ്ഞു;

(അരന്നതാം ബാലിയെ അനേപശിഖാകാണ്ട് യാമ്പ്രാണിയാ തിരിക്കുന്ന രാമനം ലക്ഷ്മണനം പ്രവേശിക്കുന്ന)

രാമ:— ഇളത്താകാരായുള്ളമായിരിക്കുന്ന!! വാനരപതിയായ ബാലി എവിടെ പോയിരിക്കുന്ന എന്ന് അറിയുന്നില്ലപ്പോ. ഞാൻ ബാലിയും ക്രമിച്ചതെന്നെങ്ങ് ഇന്നൊലെ യുല്ലുമി കിലേപ്പു പുരഷ്ഠട്ട്. അവനാക്കേട് എന്നില്ലെങ്കിലും ബാലി നാകാണ്ട് ചാർവാരതെ കിക്കിഡിലേപ്പുയും. എന്നർ മുമ്പിലോ സമീപത്തിൽ പോലും നടക്കാതെ ഉപചരിതോട്ടി പിന്നേതെന്നാണ് നടന്നകാണ്ടിയെന്നത്. തു,നോ തിരിഞ്ഞുന്നാക്കാതെ യുല്ലുമികിലേപ്പും നടന്ന പോയിരിക്കും ചെല്ലു. അവിടെ എത്തി തിരിഞ്ഞുനോക്കി യപ്പോഴാണ് കാണാതെ ശത്രുയത്. ഈ തും അതുശ്വം. ചാ നോയും അവിടവിടെ ശരവനെ അനേപശിഖിട്ടും കാണാ തെത്തിനാൽ നിരാശനായ) ആശ്രൂക്കത്തിലേപ്പുതെന്നു മട്ടി പ്പോന്ന. (മുന്പോട്ട് നോക്കിട്ട്) ഈ താ ഇന്ന് വരുണ്ടു ബാലി യാണോ.

(എന്ന വേഗത്തിൽ ശരം ഏതാടക്കമുണ്ട്)

ലക്ഷ്മണ:— ഇവൻ ബാലിയോ സുഗ്രീവനോ എന്ന് എനിക്കു സം ശയമുണ്ട്.

രാമ:— അരംചനയാരോ വികീഴ്ന്നുനോ അടഞ്ഞതില്ലാത്തതിനോ തു ബാലിയാവാനേ തരംജൂ. ഇന്നൊലെ തനിച്ചാണ് നിൽ കണ്ണ കണ്ടതു്.

(അരന്നതാം റാന്ത്രമാൻ പ്രവേശിക്കുന്ന)

ഒന്ന്:— കൊടുക്കുതേ! കൊല്ലുക്കുതേ! ഇംഗ്രേഹം സുഗ്രീവനാണോ.

രാമ:—അതുകൊണ്ടുംകൊണ്ടും തൊവിലുണ്ടെന്ന അനന്തരം ഒരു ഉണ്ടാക്കണം.

(അനന്തരം സൗഗ്രീവൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

സൗഗ്രീ:—ഞാൻ ബാലിയെ കണ്ടില്ലപ്പോ,

രാമ:—സദേ! സൗഗ്രീവ! വിഭീഷണനം മുട്ടകായം എവിടെ യാണ്?

സൗഗ്രീ:—അവരെനെ കാണുന്നില്ലപ്പോ എന്നുവരുത്തേം ഒരു ദിക്കിൽ എന്നില്ലാതെ അവിടവിടെയും തൊണ്ടെള്ളും അനേപാഷിച്ചു ചുറപ്പടിഡിയ്ക്കുന്നു.

(അനന്തരം വിഭീഷണൻ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

വിഭീ:—ഞാൻ ബാലിയെ കാണുകയായി പു.

മഹാ:—സപാമിൻ! ബാലിയെ കാണുന്ന കാൽം എ തന്ത്രാർക്ക് അസാല്പുമാണ്; എന്തെന്നാൽ, അഭ്യുമതിഞ്ചര ആവാക്കാരായ യാന്ത്രണാർ ചോല്പം അവിടവിടെ അനേപാഷിച്ചിട്ടും കണ്ടില്ലപ്പോ.

രാമ:—എന്നാൽ നടക്കോ ആരുക്കത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ ചോകരം എന്തെന്നാൽ, എന്നാൽ അക്കമാവായ ഇം ശാത്രിന്തേ ഒരു ലക്ഷ്യം കിട്ടാതെ കഴിക്കില്ല. എന്നാൽ നിശ്ചവദാധിക്രമിക്കുന്ന പ്രയോഗിപ്പാർ വയ്ക്കാനം. എന്തു ചെയ്യുന്നു? (മുന്നോട്ടോക്കീടു്) ഇതാ ജീവിടുന്ന അധികം അക്കലെയ്ക്കുതെ ഒരു മുഹൂര്മ്മത്തിഞ്ചര ഇടയിൽ സംശയിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനെന്നു നേരു ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രയാഗിയ്ക്കാം. നായോട്ട് രാജുക്കനും ധർമ്മവുമാണെല്ലാ. സുഖിച്ചുവെന്നു പ്രയാഗിപ്പാനും; എന്തെന്നാൽ മുഹമ്മദിൽ വില്ലേജിൽ വരെ കാണുന്ന സമയം ഒരു പതിവുശുള്ളതുകൊണ്ടേ ഇം മാതതിഞ്ചര ഇടയിൽ മാത്രമാണ് ഇതിനു വയിയ്ക്കാം. (എന്ന ചോദി)

സൗഗ്രീ:—വിഭീ:—ബാലി എവിടെ ചോദിയിരിയ്ക്കും? ഇതെന്തെന്തേ ഒരു അതുവുംവുമാണ്. (എന്ന അന്നോന്നും അലലോചായ്ക്കുന്നു)

(അനന്തരം സംക്രമണത്താട്ടുടെ റാത്രം പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന)

രാമ:—ഒരു വലുതായ മിശ്രാദോഷം എന്നാൽ എപ്പോടുകൂടി.

കട്ടശരമിവനൈള്ളതുകൊ—

ണ്ടുനേപ്പു ദയംപിഞ്ചുന്നു നമത്രോ!

കൊടിയൊന്മലയെയാട്ടുനേരോ—

മുടലെഴുമബ്ലാവിത്രുപധരനായാൻ.

(എ)

എന്താനിൽ? ആടുട്ട് അട്ടത്രു ചെന്ന നോക്കാം.

(അരനന്തരം ദിവുഷയശൻ പ്രവേശിപ്പുന്ന)

ദിവ്യ:— അപ്പുഡ്യോ റാമഭറ്റ! വോൻ ഒയിപ്പാലും, ഒയിത്രാലും.

ചൊല്ലുണ്ണംവജ്ഞിതാനോ, പരമാക്രമനിയോ,

ദേവനോ, വേണ്ടസാക്ഷാത്

പൊല്ലുതന്നിൽപിന്നോന്നലകിനാപെക്കമം—

ജായവേയല്ലുതാനോ,

നില്ലാവാകില്ലതെല്ലംതീരവടിമരണ—

ത്രിക്ലുംരക്ഷതാനർച്ച ച—

ഛോപ്പിപ്പോരരെന്നറുഹിട്ട്, വരിലതിനമം—

മാത്രുമെന്നോത്രുകണ്ഠാൽ?

(ഒ)

റാമ:— അതിപ്രമോദഭാടിവണ്ണമെന്ന—

സൃതിപ്പുമന്മാരത്തിന്തത്തിപ്പു

കത്രിപ്പലംതിന്തുകയാൽപ്പുസാദം

ചെത്രല്ലിലത്രുതമയന്നിട്ടുന്നു.

(ഒ)

ദിവ്യ:— തൊനാക്കട്ട,

കാട്ടിൽപ്പെടുന്നാംവാലാലിക്കൂട്ടുകരഞ്ഞിൻ—

ക്രൂത്തിന്താരചനാകിന്നവാലിയപ്പോ

ധാംപ്പുണ്ണംകാട്ടിയതുകൊണ്ടുമതംശാഖാപം

തട്ടിക്കരംഗവടിവായിവശായിയേവം.

(ഇ)

തൊനാക്കട്ട പണ്ട് മലോന്നത്തനാഡിത്തിന്തിനാൽ മതംഗു

നിയുടെ സ്ഥിതിയെ അരിയാതെ അഭ്രേഘത്തിനെന്ന് ആത്രുമ

സമീപത്തികൾ ദിനുകിയുടെ ശരീരത്തെ ഇട്ടുകളിഞ്ഞു. ശത്രു സമ

യം ആ ശവത്തിനെന്ന് ചോരക്കാണ്ട് താനെന്ന് ആത്രുമട്ടരാം

നന്നാഞ്ഞു കണ്ണപ്പോൾ ആ മുനി ‘ദാരാത്രം! നീ ചോരത്തിള്ളു

കൊണ്ടപ്പുഡ്യോ ഇപ്പുകാരം ചെങ്ങുത്രു്? ഈ തെററു ചെങ്ങുതുക്കു

ണ്ട് നീ മരിപ്പുന്ന സമയം വീംധമ്പിഡിലവും ക്രസ്തവുമാ

യ മരണവത്ത ക്രി കരംഗത്രചത്വത്തെ അവലുംവിച്ചുകൊണ്ട്
പ്രാവിജ്ഞട്ട് എന്ന ശവിച്ചു. അതിനേരു ശേഷം തൊൻ താ
ഴുയോടെഒരുപെട്ടിച്ചിച്ചു സമയം അദ്ദേഹം അന്തരുഹിച്ചും
ചെങ്ങൾ. ഏതെന്നെങ്ങെന്നാൽ

‘വേഭാന്താത്മഖലോർത്തണ്ണരിയനിച്ചുണ്ണനായ്-

ചീത്തമേകാഗ്രമാകി—

അനീരണസപ്രഭാദിശാശ്വപ്രംസകലവുമകല—

പ്രോക്കിവാഴംഘംഭവാനിൽ

അത്ഭേദാഭിച്ചുമുഖപ്പുവതിലവിംശയനാ—

യോക്കനാരാധണ ദാർമ്മ

റാരാലുംലത്രമല്ലാതെതാരക്കുതിയുടനേ

ചെങ്ങ് മെന്തിപ്രകാരം.

(3)

ഇലക്രമിയിലേള്ളു് അവിട്ടനൊക്കുമിച്ചു് ഇരുപ്പിയതിനിടങ്ങളു്
തൊനൊയെ മുന്നായിത്തീന്ന് സ്വന്തുപവുംഈടി മരനൊക്കും
കാട്ടവാൻ തുടങ്ങിയത് ആ ശാപവും, നിന്തിക്കവടിയുടെ പ്ര
സാദം നിമിത്തം മുഹമ്മദികളുംതുടി അലത്രമായ ഷ്ടേജു
ംതെത എന്നിച്ചു് ലഭിപ്പും ഇടയായത് ആ അന്തരുഹമവും
ആക്കന്നു. അതിനാൽ അവിട്ടനെ അന്തരുഹങ്കാണ്ട ല
ഭിച്ചു ശാശ്വതത്തായ പദ്ധതിലേള്ളു് തൊൻ പോകുന്നു.

രാമ:—അപ്പുകാരമാകട്ട.

(ദിവ്യചുരുഷൻ പോയി)

രാമ:—വത്സ! ലക്ഷ്മണ! വിശീഷണനോടുംഈടി കിള്ളിസ്ഥിര
ചെന്ന ക്രാലിയുടെ ശേഷകുംഡക്കു നടത്തിച്ചു് സൗരീവ
നെ വാനരരാജാവാക്കി അഭിഷേകവും ചെങ്ങു് അല്പചിവസം
അവിടെത്തന്നു താമസിച്ചുതിന്നു ശേഷം എന്നേരു അട
ക്കൽ വരണ്ണം. വിശീഷണനാൽ ജേജുജുന്നേരു മരണം നിമിത്തം
വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിച്ചുന്ന സൗരീവനെ ആശപസിപ്പിച്ചുവാ
ൻ അവിടെത്തന്നു താമസിച്ചുട്ടെ. തൊനം സൗരീവത്തു
നൂരായ അല്ലോ ചില വാനരനോടുംഈടി ഔദ്രൂക്കത്തിൽ
താമസിച്ചും. പതിനൊലു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞല്ലോതെ
നഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുന്നതമല്ലെന്ന തൊൻ മിമിലുരാജു
ത്തിൽവെച്ചു് സരുവും ചെങ്ങളുടുകളും. വംശകാലമായ

നാലു മാസം കഴിത്തെതിഞ്ചൻ ശ്രേഷ്ഠം നമ്മക്ക് നടത്തേണ്ടുന്ന
കാഞ്ഞം ശൈ നടത്തുകയും ചെയ്യാം.

ലക്ഷ്മി: അതുഞ്ഞൻറെ ക്ലൂഡ്പോച്ച സുഗ്രീവനെ വാനരരാജാ
വരക്കു അടക്കിപ്പോകും ചെയ്തുനേരു ശ്രേഷ്ഠം ഇവിടെത്തെ അട്ട
ക്കൽ തൊൻ വാനരകൊള്ളും. അതുവരെ പരിചയ്ക്കപ്പെടു ചെ
യ്യാൻ ഇഴ വാനരരാജം ഉണ്ടെല്ലാ. സീതാപേവിയുടെ വി
ധോസത്താൽ ദിവിച്ഛകങ്ങൾഒരിഞ്ഞുന്ന ഇവിടെയ്ക്ക് അതുപാ
സന്നിഡിവേണ്ടി ആളുകൂടുത്തിഞ്ചൻ കു ഗ്രഹയിൽ ദേവിയു
ടെ അരുണരണാഖ്യം വെച്ചിരിഞ്ഞുന്നത് ഇവൻ എടുത്തുവരുന്നു
ഞ്ഞ വരട്ടി. ഇന്നലെ ഇവിടെത്തെ വദ്ധുകൊണ്ടുള്ള സംഭവം
മംഗകാണ്ടം ഇവിടെത്തെ ഉപചാരിഞ്ഞുണ്ടുന്ന തിരക്കൊണ്ടു
ളും ചന്ദ്രന്മാരം, സുഖംസമാശമംകൊണ്ടുള്ള സന്ദർഭം
തിശയത്താലും അവരുമായി കാരോരോ കമ്പക്കുപുറാറി സം
സാരിപ്പുന്നുള്ള ഒന്തുകൂത്താലും ഇവിടുന്നം ഇഴ കമ്പയേ മ
റന്നിരിഞ്ഞുന്നു.

(ഒന്നാം ലക്ഷ്മിനാശിക്കപ്പെട്ടി)

രാമ:—(ചൂറിനടന്ന നോക്ക്) ഇതാ ആളുകൂപ്പുതം.. (കേ
രിയതായി നടപ്പിച്ച് ഇങ്ങനിട്)

ചൊല്ലും ഇളംരാവണാർത്ഥൻ സവിക്കപ്പെടുമ്പുവൻ

കൊന്നാണ്ടാനാലുമായെന്ന്—

നേക്കാഡ്യുരിന്നടത്തിടിനകപിവരനെ—

അലഘുക്കംകടത്തി

(രൈകക്കപ്പെടുത്തിയാൽ തിരമലീട്)

അരക്ക് നാംലക്കുട്ടാരൈരൈകക്കമഡ്യും

സ്രീനടമേലുംജ ഗത്തിൽ

കേരംകാരാതിക്കാവതനേന്നാശിവ'ശിവ'വള്ള—

നെന്നെൻ്റെകൊപത്തിനാലേ.

(ഒന്ന്)

അവന്നു മായാവിക്കൂയ ചില സൈന്യങ്ങൾ നാംക്കി
യുണ്ട്. അവരെ നിറുച്ചിഞ്ഞുന്നതിന് ഒന്നവായം അലോചിഞ്ഞു
നും. (മുന്പാട്ട നോക്കീട് വിന്നുയെത്താട്ടുട) അതുകൂതുമായ ഒ
രു തേജസ്സ് ഇരുന്നോട് വരുന്ന ഇതെത്തണ്ണ്? (നാലുപോലെ

നോക്കീട്) അരഹാ! ഈ വക്കന്തു ശ്രദ്ധാനായ അഗസ്ത്യമഹാ ഷ്ടിയാണോ.

(അനന്തരം അഗസ്ത്യൻ പ്രവേശിക്കുന്ന)

അശ:— എൻ്റെ സ്വാളായ വിശ്വാമിത്രൻ ഈന്ന് ഇപ്പോൾ റം എന്നോട് സദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാരിനാശസംഖ്യക്കും വകവതിനാരകം—

നാരേവയില്ലെതലാംചരിതാത്മത്വം

ഈരാമനുള്ളതുക്കൊള്ളുന്നിചെയ്തുന്താൻതാൻ

നാരോടുതണമതാണിവനുള്ളഭാരം.

(1)

ഈ കാഞ്ഞം അദ്ദും അറിഞ്ഞിട്ടിട്ടാണ്ടല്ലോ. അവനു ദേവാ സ്വരംബാക്കപ്പോലും ജയപ്പാൻ കാഴിക്കുന്നതുനായ ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെന്ന തോൻ കൊടുത്തിട്ടണ്ട്. അതിനം ഒറ്റ മെ എന്നേതാ കാരണവശാൽ അദ്ദേഹം ആരുമത്തിൽ വെച്ചിരുന്ന മാഘേദ്രം എന്ന ശ്രേഷ്ഠഗംഭീരു ദിവ്യൻ മുഖം റം യാചിച്ച് അതിനെ മിമിലാചുത്തും എത്തിയ രാമനായിട്ട് അയപ്പിക്കുയും ചെയ്തു. അതിനേൻ ശ്രേഷ്ഠം എൻ്റെ തപഃ പ്രഭാവത്താൽ ഇളക്കിത്തിന്റെ മാല്യവാനാൽ ഉസാധിപ്പിക്കുന്നപ്പട്ടജാമലഗ്രം കൂട്ടിൽനിന്നും വൈദ്യുതം എന്ന ധനഭ്യാസം നേരും തോൻ കൊടുപ്പിച്ചു. എന്നവേണ്ട തോൻ ആരുമഹിച്ചിട്ടുള്ള സകലത്തെങ്ങം സകലപ്പുംകൊണ്ടുതന്നെ സാധിച്ചു. ശ്രേഷ്ഠം റം ഇത്തമാറും ബാക്കിയായി നില്ക്കുന്നു. രാക്ഷസനാർ മായാവികളായതിനാൽ അവയം മായപ്പുരോഗങ്ങളിൽ അക്കപ്പേട്ടാതിപിള്ളത്തക്കവണ്ണം രാമന് കൈ മുന്നാറിവുകൊടുക്കണാം.

(എന്ന ചുവറിന്തനു നോക്കീട്)

താനേപുരതന്നെനാടൊക്കെള്ളുർത്തനവിനെഴും

സൗഖ്യത്രിയിനാലി—

നീംമാർജ്ജനത്താനമില്ലാത്തവർമിച്ചികളിലാ—

നന്ദഥണാക്കിടന്നു

ചാരംഡേശാശാഖാജിരക്കാണ്ടതിച്ചിപ്പിത്തമാം

സച്ചിദാനന്ദലക്ഷ്മി—

സാരത്താൽക്കച്ചന്തിട്ടിനുമുമനതല്ലിരിൽ..

കേവലാനദിമററം.

(ഒ)

(രാമൻറെ മുഹിൽ ഇരണ്ണുന്നതായി നടപ്പിലുന്ന)

രാമ:—(സംഭ്രമത്താട്ട് എഴുന്നേൻ്റെ) ഗ്രാവൻ! തോൻ അഭിവാം ദനം ചെയ്യുന്ന.

അരഗ:— അഭ്രങ്ങൾ മനോരമങ്ങൾ യാതൊരു തടവും കൂടാം തെ സാധിപ്പിക്കു.

(എന്ന രണ്ടുപേരും ഇരിപ്പിലുന്ന)

രാമ:— അഹോ! ഗ്രാവാനായ ഇവിട്ടനുതന്നു എഴുന്നുള്ളി എന്നു അംഗാറമില്ലുന്നതുകൊണ്ട് പ്രസാദം അതി ശയമായിരിപ്പിലുന്ന.

അരഗ:— മരുരാനു തെങ്ങമംക്കാനാണ് ചെയ്യാനെങ്കിൽ. തെ ഔഷ്ഠിട തപല്ലിനു വിനിഡിത്തതു ചെയ്യുന്നവരെ വധിപ്പാനല്ല യോ അംഗേ ഉത്സാഹമില്ല വരുന്നതും. അവരാക്കട്ട് മായാ വികളായതിനാൽ അവരുടെ മായാബുദ്ധത്തെ അരിഞ്ഞു വേണം യുദ്ധം ചെയ്യാൻ.

മായാവികളായവരുടെ

മായാസുരങ്ങമാത്തല്ലമറിയാതെ

ആയതുബുലിനിശ്ച-

ജ്ഞായിവിചാരിപ്പേംപോലുമരത്തേണ്ടും.

(ഒ)

അതിനാൽ തോൻ അഭ്രങ്ങൾ ദിവ്യ ചക്ഷുപ്പിനു ദാനംചെയ്യാം.

(എന്ന കിണറിയിലെ വൈഴ്ജ്ഞമെടത്തു കണ്ണകൾ തുടപ്പിലുന്ന.)

രാമ:— ഇതു എനിഞ്ഞ ലക്ഷ്യത്താനും പ്രത്രക്ഷമായി കാണാ രായിരിപ്പിലുന്ന.

അരഗ:— അംഗേ എന്താണിപ്പോൾ കാണുന്നതു്?

രാമ:— രാക്ഷസാജാവായ രാവണൻ എപ്പോ മന്ത്രിമാരോടും ടി കാഞ്ഞങ്ങൾ ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരിപ്പിലുന്ന.

രാവണൻ:— മാതൊമഹാ! എന്താണിവിടെ ചെയ്യേണ്ടതു്.

മാലുവാൻ:— എന്തു ചെയ്യേണ്ടതെന്നോ?

ക്രാരോരോവൻ ചതിക്കയ്ക്കപ്പറാചലക്രിയായ്

നീത്രുടൻം ഇതെല്ലാം

തീരെള്ളിഗ്രൂപ്പഡിവിവിപരി
തത്തിലുായ്തീന്നവല്ലോ
വീഡ്രീബാലിയുനിസ്വാലധടയവിരാ
ധാദിയംസൈന്യവുംവൻ-
ഫോരാടാനായ്ത്രുനിശ്ചതാരജ്ജവുത്യടിതിയിൽ
ചത്രമണ്ണായിക്കും!

(മു)

നാമാകട്ട രാമചന്ദ്ര മുഹിൽ നില്ലുന്നതിനു ശക്തവാങ്ങ
മല്ല.

എന്തനാംത്

നോക്കംലോകത്തിലുംപേടി
രീക്ഷംബാലികർഡണ്ടപേര്
അക്കവീശപരമംരീറാ-
നോക്കംഭാർഡ്വരമറം.

(മു)

അവരേയും രാമൻ ആയിരുന്നില്ലെന്ന്. ബാലിയെ കൊന്ന
വനാണ് നമ്മെയും വധില്ലവാനെന്നാളുള്ളതു എന്ന് മുന്നേത
നേര തീച്ചപ്പെട്ടത്തി വെച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇനി കരിപ്പുകൂട്ടി ക
വടപ്രയോഗത്തെ നമ്മൾ എടുക്കുവാൻണ്. ഫലം ലൈവേൽ
ഫോലേ വരുട്ടു. അപ്പോതെ നേരിട്ട് ഒരു ചെങ്ഗുരെന്നതു രാമ
നോട് ചുറിപ്പുണ്ട് സിലുമായിക്കഴിഞ്ഞതു.

രാവഃ— എന്നാൽ എങ്ങിനെയാണ് വേണ്ടതെന്ന പറയു.

മാല്യഃ— രാമനാകട്ട ഔദ്യുക്കവൽത്തത്തിൽ ഇള്ളിടയിൽ അ
ല്ലോ ചില വാനരനാരോടും തുടിയാണ് താമസില്ലെന്നതു്. ല
ക്ഷേമനേരാ സുഗ്രീവൻറെ പട്ടാഭിപ്രേക്ഷകം കഴിപ്പില്ലെന്നതിനാ
യി കില്ലിന്യയിലേജ്ജും ഫോറിരില്ലെന്ന്. വിശ്വാസനിൽ സുഗ്രീ
വസമീപത്തികൾ നാലു മാസം മുഴുവനം താഴസില്ലുകയും
ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെയാണ് പരിചാരകനാർ എന്നെന്ന അവിയി
ചീരില്ലെന്നതു്. ഇപ്പോഴാകട്ട രാമലക്ഷ്മനനാർ തമ്മിൽ
പിരിഞ്ഞിരില്ലെന്ന സമയവുമാണ്. അതുനാൽ

അന്നോന്നാരുംഗുയമുള്ളവ—
രസ്സാന്നുംവിരഹമാനിരില്ലെന്നും

ഇന്നോരു ചതിവുതുകൻാൽ
വന്നിട്ടംശ്ശ്വേരിച്ചുംഹലമായ്.

(മു.)

രാവഃ— ഏതിനെന്നയാണ്?

മാലുഃ— സുഗ്രീവൻറു സമീപത്രുതിനം ലക്ഷ്മണൻ ആശ്രതുക
ഹസ്തത്തിലേജ്ഞു വരുന്ന സമയം വഴിയിൽവെച്ചു ലക്ഷ്മണ
ൻറു മുമ്പിലും മാരാസിതയുടെ ശിരസ്സിനെ മേറ്റാത്ത
താഴി ഇരുജിത്തു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നേ. അപ്പോൾ ലക്ഷ്മണൻ
ൻ അല്ലെന്നും അഡ്യനാക്കാതെ ഇരിപ്പുയില്ല; വിഭിംഷനു
ഒരു ഇതുകൊണ്ടു നിരതശാഖനായിത്തും; തത്സമയം രാമ
ലക്ഷ്മണനും ഇരുജിത്തിനും ജയിപ്പുകയും ചെയ്യാം. എന്തു
തന്നെ ധീരനായാലും സപ്തജനം നശിച്ചു എന്ന വന്നാൽ

കൊടുതായിട്ടുവിവരത്തോ—

സന്ദനവിയാതാക്കംമെല്ലപ്പട്ടംസമയം

കടകവാൽ ചവിട്ടിയോൻതന്നു—

വടവിൽമാനസ്സുവംന്നിട്ടംനിയതം.

(മു.)

നിങ്ങും വിള്ളജിഹപനാൽ മായകൊണ്ടു നിമ്മിപ്പുക്കു സി
തയുടെ ശിരസ്സിനു രാമൻറു മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവോയാ ഇട
ണം. എന്നും അവനും കന്ന് അഡ്യാളിപ്പും; അഡിനെന്നയാ
യാൽ അതു മോഹം തീരുന്നതിനും മുന്നെ അഡവനെ ജയിപ്പുകയു
മാവാം.

രാവഃ— അഞ്ചു പഠനത്തെത്തല്ലോ ശരിയാണോ; ഏകിലും ഇതും
അതുലോചപ്പോംഈതാണോ. എന്താണെന്നും, സമാനദേശ
ജീവാംഘാരായ രാമലക്ഷ്മണനും പ്രത്യക്ഷാവരാധം നിന്മി
ത്തം അതികലശലാർ കോപിപ്പാൻ ക്രയേഴു സംഗതിയാ
ഡൈകിൽ അത് അന്തമുഖേതുനെന്നയാണോ.

മാലുഃ— അഞ്ചിനെന്നയാണെങ്കിൽ നാം യുദ്ധം ചെയ്യുന്നെന്നും
ണം. അതിലേജ്ഞു സഹായത്തിനുായി സകല രാക്ഷസ
ബൈസ്രൂവും അഞ്ചയേയും ഇരുജിത്തിനേയും പിന്തുടരുന്നു.
കുംഭകം്പന ഉണ്ടാക്കിപ്പിപ്പിപ്പിയും ചെയ്യാം.

രാവഃ— സകലങ്ങൾ തരക്കെടു സംഭവിപ്പുയും തന്ത്രം അതു
ലോചപിപ്പുന്നതെന്നുള്ളിനാണോ? നാം ഒരുഞ്ചിനെയകിലും രംഗ

சிச்சிள்ளாரை விடு நீலே இவிழைளாம். ஹத்துகாதை காசிகூடிய மட்டு. அருயறை உண்ண?

மாலு:—நீதொய்வாறானுபவமாய கவானவராம் வல்லிசூவன ஸோம் நீ ஏவிடெ போன்றி கஜிசூதிழைளான் விசாரின்றுள்ளது?

தஹைஜைஷ்வரனாகவரத்தினக்குறுபாக்கம்

விஜைக்குதிசுமதஸ்திமனோக்கமஸ்தா

ஈமஸ்பாருபகந்காவகவவிடுகிழை

ஆங்காதஸ்பரமென்விவரோத்திடாறு.

(மு)

(காவாஸிஸ்ருததை எடுத்துக்காண்):

கதுபிதமாய உரளைத்தகாரம் வீரபெற்புகாரம் மரிழை ளாதான் யூராஶு. அறதினாத் தனியாம் தவாயான் நாக்க ஸரளமாயிடுகிறது. இவிடெயாகவது

சதிப்புயைாகவைக்குத்தகளென்றா—

மததைக்குத்துவாய்ஜயவுபலிழை.

இதென்னைக்கிறதுதுவுள்ளா—

மதேநாமேக்கித்திஸுவப்பைபூரா.

(மு)

காவாஸிஸ்ருமாகடே கரளைத்தூங் தூஞ்சாப்பினையும் தூங் வைத்தெழுந்தாக்கம். அரதுகொள்க எடுந் பரயுளையோலை ஏடு.

வளோந்துதுதானோ, பரமைகுஜயமோ,

ஸமதாநளைக்கிழை,

நூளாலும்சருவோடிக்கிலயிலைாக்கமா—

யாக்குபைக்கும்கூப்பித்

கொங்கிளாக்கிலுப்பைங்கெடுத்திக்குப்பாடும, ம—

பைக்கிலோஸ்ஸையாத—

கொநாயாஷுப்புநாந்புக்காயிக்கமேங்

வீரயம்மங்கிதாத.

(மா)

ஒரங்:—அரண்டு ஸகலவும் புதுக்கமாயி களென்றாக்குள்ளது.

ஐநிமேற் ராக்குஸ்ஸாக்கெட் புபுத்திக்குத் திருப்பாஸ்வும் விசுவாத்தும் அரண்டு வேங்க. யாதைய தடவும் ஆடாதை

രാക്ഷസനാരെ ഇയില്ലെങ്കയേ വേണ്ട്. വിജയപ്രംഥമായ അതി ത്രഞ്ചികയെമെന്ന മന്ത്രത്തേയും അംഗങ്ങൾ എന്നാൻ ഉപദേശിയ്ക്കു തരാം. (എന്ന് ഉപദേശിയ്ക്കുന്ന)

ഒമ: — എന്നാൻ അനന്ത്രമീതനായി. വഷ്ടകാലം കഴിഞ്ഞാലുട ഒന്ന് രാക്ഷസനാരെ സകലരെയും വധിയ്ക്കുമെന്നാണ് എന്ന അലോചിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. അതിനാൽ അല്പമിവസ്ത്രമാണെന്നിൽ ആ സന്ദേശം എനിക്കു് അനന്തവിയ്ക്കാംവും. യ കൈ ലക്ഷ്മണൻ രാക്ഷസനാക്കെട പ്രവർത്തിക്കു എന്തിനെ യാണ് അറിയുന്നതെന്ന് എനിക്കു് വ്യസനവുമുണ്ട്.

അംഗ:— ലക്ഷ്മണനാം വിശീഷണാം കമിച്ചതനെ ഇരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ വിശീഷണാർ എല്ലാം അറിവുകൊടുത്തുകൊള്ളാം. അവൻ രാക്ഷസജാതിയിൽ ഇനിപ്പുവനായതുകൊണ്ട് രാക്ഷസനാക്കെട മായക്കൂപ്പുറി നല്ലപോലെ അറിവുണ്ട്. അതിനാൽ ലക്ഷ്മണൻ ഒരു ക്ഷണനേരംപോലും വിശീഷണനെ വിരിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നത്. വാനരസേനന്റെപ്പെട്ടാം തെയ്യാംബായി തന്നെ നില്ക്കുന്നേ. അവൻ വലുതായ രാക്ഷസസേനയോടുള്ളി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചിട്ടുള്ള ദേവക്കാർത്ത നേരാണം. അതുകൊണ്ട് ഈ വിവരമെല്ലാം ലക്ഷ്മണനാം സുഗ്രീവവിശീഷണാക്കം ഉടനെ അറിവുകൊടുക്കായും വേണം. എന്നാം എന്തും അതുമുതൽക്കൊണ്ടും പോകുന്ന. (എന്ന് എഴുന്നേറ്റു സന്ദേശാവത്തോട്) അഞ്ചാകട്ടേ ഇപ്പോൾ

കൊന്നിട്ടംഡക്കിതിലക്കയിൽപ്പെടുമരക്കാം—

രഹസ്യത്തുലക്കാം—

യിനാതെങ്ങളുടെനാൽത്തപല്ലുനിവാങ്ങംത—

സമധവമൊഴിച്ചിട്ടും

തന്നുകൂത്തളിരിലംഭരകോന്തികമോട—

വുംസചദിച്ചത്തിട്ടും

കൂനപാരിതുമരിയ്ക്കാത്തസുവമേറി—

ഒന്നപ്രകളിൽവോൻ.

(എ)

(കരിച്ച നടന്നിട്ട് നാഡുപുറവും നോക്കി) അമേം! അല്പമിവസ്ത്രമാണെന്നിട്ടി കഴിഞ്ഞാൽ ഈ പ്രദേശത്തിൽ ശജ്ഞിച്ചുകൊ

ണ്ണിരിജ്ഞന വംഗരന്മായതെട അട്ടധാസന്നം ദിക്കക്കേളിയും വിശി
ഷകക്കേളിയും തക്കംമെന്നമാറുമ്പു,

ഞെട്ടിവീഴ്മാരക്കുർപ്പെൻകൊട്ടിക്കുറാഡ്-

മാറുചുവുവൈത്തുവീ—

ണിട്ടഴന്നാങ്ങലയ കുറപ്പമിടിയോട്—

മെറുപ്പൊങ്കരിച്ചമേ

ഇച്ചുക്കുറാക്കതെടവേറിട്ടനാവർക്കിടാന്നം

“ ചത്രുടനെയുവർക്കോൻ—”

നാട്ടിലെത്തുമല്ലവിന്റെള്ളിലതിയായ

സക്കടവുമേരുമേ.

(മുഖ)

ലക്ഷ്യം കിള്ളിന്യും ടേക്കും മദ്ദപ്പേശത്തെ റാക്കി
സംശയംകുംക്കും നിരിജ്ഞകും ചെയ്യും.

ശരുക്കുറ്റിയരിൽവെച്ചംവിളിത്തെയ—

തന്ത്രക്കുള്ളിൽവരിച്ചിട്ടും—

നോത്രുക്കുള്ളിവേരാന്നരക്കുന്നലമമ—

നേരാറ്റപ്രകാശിച്ചുമോ

ചിത്രേത്യേടിവുള്ളക്കമാറുവരികാം

മുക്കന്തിൽഉംഗിയേം—

ടൊത്രേതരംകുളേഭാരത്തുറിവക—

നേരംക്കാണ്ഡവിൽക്കോലിതാ.

(മന)

(എന്ന് എല്ലാവരം പോയി.)

ആരാമകം കഴിഞ്ഞതു.

—•—•—

പ്ലി മു റ സി റ.

— — —

(അനന്തരം വിമാനത്തിൽ കേരിക്കൊണ്ടു സന്ദേഹിത്താട്ടുടി
ഇന്ത്രാം ദശമെന്നം പ്രവേശിജ്ഞന)

ഇന്ത്രഃ—മഹാരാജ! ദശമെ! വള്ളരക്കാലമായി തന്നെപ്പു അതു
മുച്ചുക്കൊണ്ടിരുന്ന കാഞ്ഞം സിദ്ധമായി. അന്നേയുടെ ഒരു
നായ ഇന്ന രാമചന്ദ്രനാക്കേ,

മിഹാവീരചവിത്തം

പോരിപ്പ് കൈനോദിശാസ്യ നേന്സപതനയു—

സാരോട്ടുമെറ്റുംരു—

സാരോട്ടുമ്പടയാളമംഗനക്കു—

ആട്ടാന്തവംശരത്താട്ടം

വാഴിപ്പുായവിഭീഷണനുവല്ലതാം

ലക്കാവപദത്തെക്കാട്ട—

നേതന്നിട്ടശിവിത്രഭാരതയും

കൈക്കൈണ്ടുരാൻകാന്തയേ—

(എ)

ഒണ്ടം—തീയിൽ ചാടി എക്കിലും ശരീരത്തിനു ധാതോങ്ക തര കേട്ടും സംഖ്യപ്പെട്ടിരുന്നുതെ സുഗ്രീവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിജ്ജു വേ സീതയെ പരിത്രഭാരത പരഞ്ഞ രാമനായിക്കൊണ്ടു സമൃദ്ധിപ്പുതിനാൽ ഗ്രാവാനായ വാവകൾ കാണിപ്പുതായ പ്രസാദം അർത്തിശയം തന്നെ.

ഇരും—ഇഗ്രാഹകാരിയ്യുംനോ രാമചന്ദ്രൻ? ആരാണ് അദ്ദേഹ തത്തിനു പ്രതിക്രിയായിരിജ്ജുന്നതും, അനുക്രമിയായിരിജ്ജും തത്തും? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയതാംകൊണ്ടുംനോ ഇം ഇഗ്രാഹത്തു മായിത്തീർന്നതും?

ഒണ്ടം—രാമൻറെ വെശ്യാശാതിശയത്തെക്കാറിപ്പു വോന്നാർ ഇപ്പു കാരം സ്ത്രിയ്യുണ്ടും. എനിജ്ജുണ്ണൈക്കിൽ രാമൻ സീതാലക്ഷ്മീ സാന്നാരോട്ടും തുടി വനവാസവും കഴിയ്ക്കുന്ന അയോദ്ധ്യയിൽ മന്ത്രിവന്നു സംഗതിശോന്തനേന്നാണ് മുള്ളിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും. ധനമെമ്മക്കാനായ ഇവനാക്കെട്ടു,

ഇന്നാംകൈകയപുത്രിചൊന്നൊമോഴിയെ—

പൂഡിയ്യുവന്നായ്വനും—

തന്നിൽപ്പേരുംസിയാരം ഇനക്കിയെട്ടും

ചെന്നാളുംചന്ദ്രിടിനും

പിന്നുണ്ണുംവ്യരമാടീയയോദ്ധയിൽമാം

ഞിച്ചുന്നതുംകൈയും—

പിന്നോക്കുന്നതുംജുണ്ണിതോസു പരിതം

രണ്ടുമത്തെന്നിണ്ണിനെ.

(ഒ)

—

ഇന്ത്യ: — രാമചന്ദ്രൻറെ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ട് മുന്നു ശലാകയും ചുന്ന ജ്ഞാതമായിത്തീറ്റിപ്പിലിട്ടുനു. അഭദ്രമഹത്തിനെന്നും മാഹാത്മ്യ തന്ത്ര അവിധാത്ത ക്ഷയവന്നേപ്പോലെ അന്തേ സംസാരിജ്ജുന്നവ ലോ. അപ്പുന്ത്, മകൻ എന്നാളുള്ള വിചാരം ഘട്ടുന്നുന്നു മാഹാത്മ്യാത്ത മാച്ചവയജ്ജുന്നതു പതിവാണെപ്പോ.

(അണിക്കരയിൽ)

ഡോ! ഡോ! സാമാജികക്കാരേ! നിങ്ങൾ രാമചന്ദ്രൻറെ ധ്യാനിഷ്ഠകത്തിനും വേഗത്തിൽ ഉത്സാഹിച്ചും, ഉത്സാഹിച്ചും. രാമചന്ദ്രൻറെ പട്ടം ദിഷ്ടക്കമെന്നാഥാഥബന്തു കുറഞ്ഞു എന്നു അതുരഹിച്ചുംകൊണ്ട് സപ്രധാനത്തിൽനിന്നും ഘറപ്പെട്ട് അരയോ ആശുഖ്യാനം മുകളിലുണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു രഹിം,

ഉന്നർക്കോനമൊത്തമിച്ചവേഴ്സൈംടോരേകു—

സേലയിലമന്നംകു—

ണ്ടുവരിട്ടിമധുക്ക തിഥിനമഹിമചക്ര—

മപ്പുരാഗ്രവാൻ

അമ്പിനോംഭിയചിത്രംവൈള്ളായിൽമുന്തി

യുർത്തചുരിലിത്തതിനാ

വൻപ്രകാശത്തിനാൽദിനേന്നെന്നതുപോലെ—

യിദ്ദേശമാസ്ത്രുചന്ത.

(2)

ഇന്ത്യ: — ദൗഖ്യവാനരയ വസിപ്പുമഹാപി ഇന്നുണ്ടെങ്കിലും കുമാൻം സ്വിതാസമിതനായ രാമചന്ദ്രനെ മനിപ്പിംതുകൂട്ടുന്തുനു. അതിനാൽ നടക്കം മംഗളിന്ത ചെയ്യുന്നു.

പാട്ടേന്നട്ടതൊട്ടിള്ളിവമധുരവാ

ചേരുത്തുഗസ്യവ്വണ്ണല്ലോ—

മാട്ടേന്നട്ടവിഭ്രാന്തിപ്പണാതകലക്ക

നമ്പുരന്മുസമുഹം

പോട്ടേന്നല്ലപാട്ടംതുമലങ്കംവേ—

സ. ത്രിത്വവിഭ്രായരന്നാർ

തേട്ടുമനെ! കോലാഹലമിഹയല്ലൊ

ദേവവാദ്രിശ്വാലേ. . .

(८)

ഒം: — ഈ അഗ്രത്താൽ വസിജ്ഞൻ മുതലായ മഹാശിഖാരാൽ
സമ്പ് സാഗരങ്ങളേലും സമ്പന്നകിളിലേലും തീർത്ഥങ്ങളേ
കൊണ്ട് അഭിഷ്ഠക്കത്തായി, ദിവ്യമാലും സ്വാധീനങ്ങളായി, ദി
വ്യപറ്റാത്താൽ അന്വലിപ്പിക്കായി, ദിവ്യാഭരണങ്ങളേക്കൊ
ണ്ട് അലങ്കുതന്നായി, ദിവ്യമായ കിർിടത്താൽ പ്രശ്നാഭിതന്നാ
യി, ദിവ്യസിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിശ്വായി, സിതാസഹി
തന്നായിരിജ്ഞന് രാമദ്രുത ദിവ്യയായ രാജുലക്ഷ്മിയൈക്കൊ
ണ്ട് അതുന്നതം ശോഭിച്ചിരിജ്ഞനും. ഇപ്പോൾശാഖ എന്നറ
കണ്ണകർക്കു സാഹമല്ലും ലഭിച്ചതും.

ഇന്ത്യ: — അതുചാരംകൊണ്ടും ഉത്സവംകൊണ്ടും രാമചന്ദ്രനും വ
ട്ടാഭിഷേകക്കും സകലക്കും തൃപ്തിയൈ ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ അ
ഭിഷേകക്കുംകൊണ്ടും മാത്രമല്ല ഇപ്പോൾത്തിനും രാജ്യാധികാരം നി
ഷ്ടുന്നതും; എന്നതന്നാൽ, ഇപ്പോൾത്തിനും അതുമുഖ്യത്തിൽ
ഇപ്പോൾനാവക്ഷ്യടി രാജ്യം കരസ്ഥമായിരിജ്ഞനും.

അരബിക്കല്ലേവന്നുന്നായി—

സ്വപാരാജ്യത്തിൽ സുവേനവാഴിച്ചു

പുന്നുകുതിയാംവിഭീഷണ—

വിരു റാജുലക്കയിക്കൽവാഴിച്ചു.

(९)

മാനിയത്തായെയായഞ്ചുറീ—

വന്നെയുംകിഞ്ചിസ്യായിൽപ്പതിജ്ഞിച്ചു

നൗശസാഖ്യമതാമിവ

മനമതിലോകങ്ങന്നതിനുമരക്കാക്കം.

(ഓ)

(അണിയരയിൽ കൂളകളും)

ഇന്ത്യ: — (പിൾതിരിഞ്ഞ നോക്കിട്ട്) അരമോ! ഈ ശ്രേംഭാന്ന
യ പരമശിവൻ ബ്രഹ്മവേദിത്തുട്ടി സാഖ്യപ്പുട്ടുകൊണ്ട് ഇ
നേംബുതന്നു വരുന്നു. നമ്മുടെ ചെന്ന് എത്തിരേണ്ടുകൂട്ടുക.

(എന്ന പ്രോഥി)

(ശ്രദ്ധവിശ്വാംഭേ കഴിഞ്ഞു)

(അന്നത്തോട് അടിഷ്ഠിക്കുന്നതായ രാമനും സീതയും വസിപ്പിച്ചു
കിക്കും പ്രവേശിപ്പുന്ന)

വസിപ്പിന്റു:—

ഉണ്ടാംകൈവിട്ടിരട്ടിശ്ശുാകയുന്നതതികൊ—

ണ്ണുമെവേണ്ണവണ്ണപംകൈണ്ണും

വാനോക്കം മുഖം എന്നുകംമനസിനിപ്പമാ—

നദുണ്ണാക്കിവിത്രും

ദാനംകൊണ്ടാത്മാസ്യുക്കുതിപ്പതിക്കളും

ലാളംചെച്ചയ്ക്കോക്ക—

ഇളംശിപ്പുാദങ്ങൾക്കുംണ്ണുംകൈകയി!വോൻ

കപ്പകാലംവരെപ്പിം.

(൩)

വിശ്വാമിത്രൻ:—

ലോകാധിനക്ഷംവൻപുകളുവിലുടക—

ജീനതന്ത്രകീർത്തിയാലും

ലോകാലോകംവരജ്ഞിജീവനിവെള്ളിവെള്ളി—

പ്രിശ്വത്തരകീഴിലാക്കി

ആകെപ്പായിച്ചുഗള്ളിജീവനിപ്പതിക്കണ്ണ—

ശ്രീസന്ദത്താർഥവാന—

ഒന്നുക്കുട്ടരാധിപത്രത്താടമിള്ളയിലിരി—

ഭ്രാംഗമാച്ചറ്റതാരം.

(൪)

രാമ:—ഞാൻ അരംഗുഹിതനായി.

സീത:—പരമാത്മവേദികളായ മഹാശിനാക്കട വാക്കുകൾ മറി
ശ്രവണന്നതല്ലപ്പോ.

(അന്നത്തരം വിമാനത്തിൽ കയറിക്കൊണ്ടു മുഹൂരിനോ
ടക്കി പരമശിവനും ഇന്റും ദശരതമാരം പ്രവേശിപ്പുന്ന)

ഇന്ത്ര:—സഹേ! മഹാരാജ! ദശരത! സൗഖ്യത്തുകളും ഭാതാക്ക
ജൂലും യദേശാചിത്തം ഉപചരിപ്പിച്ചുപൂട്ടുകൊണ്ടിരിപ്പുന്ന രാമഭ
ദ്രോഗം ദംഗിയെ കണ്ണാലും, കണ്ണാലും.

വൈശാരംഭിക്കുന്നതനിന്നേ

ശാരൂപ്പിന്നരം ചാമരം

തകയുംകുപിരാക്കസേംപരംചിടി

നീചനാരണങ്ങളും

തകാമോഡാമടാലവട്ടമതിനാൽ

വീരുന്നാസ്തിത്രിയും

തവക്കുക്കുതിയാതുക്കമുഖ്യമരതാശ

നില്പ്പുനാദിച്ചിതാ.

(ര)

പിരംമംട്ടപ്രഭ ഇം നിലയിൽ കാണാറായതുകൊണ്ട് എ)

നെറ ദോഹ്യം അരുപ്പാദം തന്നെ.

(രാമാടികർണ്ണ സകലയം വേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു സംശ്ലാം
ഗമായി നമസ്കരിച്ച പരമശിവനെ വൈദികസ്ത്രാത്മാജീവക്കാ
ണ്ടു നീതിച്ചു് അഞ്ജപിബന്നിയും ചെങ്കു നില്പ്പുനാഃ.)

പാശരിവൻ:—(രാമനോടായിട്ട്) അഞ്ചു രാഷ്ട്രസന്ധാരാൽ ഏ
ധിപ്പിജ്ഞാപ്പുട്ടുകൊണ്ടിരാണ് ഇം ഒന്നത്തിനെ മുഴുവൻ സംര
ക്ഷിപ്പിത്തുകൊണ്ട് അഞ്ജയുടെ ചരിതാത്മാതാരാജാജീവിച്ചു് തോ
ൾ സംതൃപ്തി സന്തോഷിപ്പിജ്ഞാനാഃ.

പാഠിത്തുനാമതിക്കൽ

ചേയാലോകംപ്പിംമരകൾക്കുനാം

നേരേം നീതിയക്കളിൽ

നേരംജാതാരാജായഹരാ!വീണക്കും.

(മു)

ഇതേവരെ അഞ്ചു ജഗത്തിനെറ ഉച്ചത്വത്തിൽ തീക്ഷ്ണനാതാ
ണ ചരിത്രിച്ചിരാണാഃ; ഇന്നു മുതൽ അതിനെ സ്വരക്ഷിപ്പാനു
ണ്ട് അഞ്ജു് അരധികാരം.

വീംമാംസമിതേവരണ്ണുവാൻ

പോരടിപ്പുതിനെന്തുതിക്കന്ന വൻ

ആരിയമ്മമലിവാചിയാംഹരാം

പാരമിപ്പുാഴതുചെന്നാതാജയിൽ.

(മു)

അതിനാൽ അഞ്ചു വസിപ്പിവിശ്രാമിത്രനാരാജുടെ അഭിപ്രാ
ഘണ്ടാളു ശാന്തസർവ്വകാണ്ട രാജുരക്ഷാഖിൽ ജാഗരത്രും
തില്ലാണാം.

ശരംന്നും ചിത്താമാനായക്കരുക്കമാട്ടിനാം

സവുംവാണിട്ടു

നന്ദ്രാസത്തുകളെത്തിപ്പിച്ചിഷ്ടുടെഹിതം
നാരകിമോദിച്ചിട്ടേ
നന്നായ്സ്സത്തുകൾപിറ്റിപ്പിവസഹലവുമായ്
തരണൈവഗണവരട്ടേ
നിന്തിൽആമീസുരന്നാർവിജയത്തുസം
കാലമവധിച്ചിട്ടേ. (മഹ)

ഖ്രൂഹാവ്:— ശ്രൂരൂപകിരാസഞ്ച്ചാരം
രാമഭവാൻബുദ്ധിമുട്ടിനർക്കയാൽ
ക്ഷേമവുമായ്സ്സംചേ-
ന്നാമയമനറാട്ടുമാജയിപ്പേണാ. (മഹ)

ഭിന്നിപ്പോതുജ്ഞി സാന്തു പ്രിശതയുമയികും
താഴ്യുംചേചന്നവാണ്—
ഭന്നിപ്പുംതിരുപ്പിശയംഥംനടപടികർപ്പിസം
സത്രയമ്മംജ്ഞാടം
നന്നായ്ച്ചിന്തിച്ചുപാരിയ്സുവമതിനൗധം
മമ്പരിതാന്തരനൈചെങ്കി
മനോരിയ്ശ്രൂപനായ്നിശ്ചയജനനതന്നായ്
ക്ഷീത്തിമാനായ്വീഡ്യേ. (മഹ)

ഒരതനം യുവരാജാവിന്നർ നിലയിൽ ഇരുന്ന ശരൂപ്പ്
നോട്ടംകൂടി വേണു അതുപോചനകൾ ചെങ്കു് അർഘ്യജ്ഞ കാശരാ
യെ ഉണ്ടാക്കേ.

ഖ്രൂ:— സപ്ത് ലോകാക്രിയാമന്മായ രാമന്നർ പ്രഭാവത്താൽ
ഞാൻ സപ്രൂച്ഛവരിച്ചാലനാഥതിൽ ശക്തനായ്ത്താന്ന്; സപ്ത് ഇ[ഃ]
നാശജ്ഞം സ്വാക്ഷ്മായും തീന്ന്; ദേവമാരുടെ ഇയമാണൊക്കു
ലോ അരതും അവസാനിച്ചു.

മനിലിനാശതലാത്തനോഗ്രാതിഃമാഃ.
മോടിഹസദനട—
ത്രഞ്ചാഗനിരതാസ്തവചിസ്സുകർത്താവട്ടു
നോക്കക്കശലഭത്തിനായ
മനുവക്ഷിച്ചരാജസ്സുയവയമേയ—
മാദിരജവാഞ്ചു—

അമ്മനമന്മാരുടുയർത്ഥണം

ആദിവിശ്വാസം.

(ചത്തി)

ഈ:— വത്സ! രാമഭദ്ര!

ലോബകകവിരാവിവുചള്ളാങ്കയമ്മനിഷ്ട—

നാക്കന്നിൽവിവനന്നനന്നായറുലം

അതുക്കണ്ണനമഹാഭക്തിക്കണ്ണാകമാൺഗിപ്പേ— (ചന്ദ്രി)

ഈക്കണ്ണപണ്ണമിന്നിയാങ്കുവായിട്ടുന്നു? (ചന്ദ്രി)

ക്കു കാലത്തു സംഖ്യിച്ചതായ നിന്റെ അരണ്യവാസം
നകാണ്ണള്ള എന്നും സകടം ഇതേവരെ നിലനിന്മകാണ്ട ത
നെ വന്ന; ഇപ്പോഴാകട്ടേ എന്നും സന്ദേഹിക്കുന്നു.

കാട്ടിൽപോയ്ക്കിവസിച്ചോരളവുകൊടിയമായ—

കൊണ്ണവെന്തിട്ടേക്കുന്നു—

നാട്ടിൽസപ്രജ്ഞതിൽവാഴനാതുമൊങ്ങുവമായ

തേനാന്നിയില്ലെന്നതെല്ലും

നാട്ടിൽപിന്നാട്ടന്നേയത്തിഡ്രാരളവിതിലെ—

അപംകളുത്തിൽക്കളില്ലും

ധൂമ്രാനന്തതിനേക്കാൾവിവിഹിവിശ്വാസം—

സ്ത്രാരമാമോക്ഷസൗഖ്യം. (ചന്ദ്രി)

ഇനിമേൽ ഇഷ്ടതമന്നുംരായ ഇഷ്ടാവുത്തങ്ങളൈക്കാണ്ട് ഈ²
ക്ഷപാകവംശജന്മാരായ നാമ്പരക ശാസ്ത്രമായ പദ്ധതിയ നീ ദി
ലവാിത്തിക്കൊണ്ട് പോരണം. എങ്കാളും നിന്റെ ഫുരയ്ക്കുംഡി
ജ്ഞവേണ്ടി പ്രാതമിച്ചുകൊള്ളാം. ലക്കായുഖത്തിൽ ഏന്തുക്കുട്ടാ
യി തീന് ഇം സുഗ്രീവൻ അംഗദൻ ഭത്തലായവരെ ചശിച്ചാ
ലെ സാഹുമാനിച്ചിട്ടു പുജാരക്ഷണത്തിൽ ജാഗ്രതക്കായി. ഒരും
കാരും വേണം.

പാരിതുന്നമയാഭക്താത്മകന്മഹിക്കുചുണ്ട്

ക്ഷക്കലജാതരം—

ദയറിട്ടുണ്ടമതപദിള്ളുചുവൻകാത്തു—

രിപ്പുജക്കപാവാനിട്ടം

പാരിടസപദിച്ചക്രമവാളുമല്ലേം—

മുള്ളരുഡരിപ്പും—

ശ്രദ്ധ.

.വിശപാമിത്രം

എ ചാചിച്ച പോകയും

ജീവിശപാമിത്രംരെ നേര്

സ്ത്രികാന്ത!വസിപ്പി!മാമുനേ!

ഡോക്കുശിക!നിഃബലജ്ഞപ്പും

തരബ്ദിലിരാമവേണ്ടതാക്കയും

വത്തിടാൻ ശ്രദ്ധനിനച്ചിരിപ്പുണ്ടാം.

വസി:— തെങ്ങർ അരംഗമീതനാളായി!

പരമ:— നിഃബലപ്പും ഇവിടെന്തും,

ടി ഭരിപ്പുവിൻ! തെങ്ങർ എത്തുംടി

കാം.

(എന്ന പരമഗിവൻ മുതലായവർ എ

(ഒമാദികപാ എല്ലാവകം യദോചി).

വ് ചാ:— എന്ന ഇനിയും എന്താണ് അരഞ്ഞം

കൂട്ടു്?

ഒമാദികപാ:— ഇതിനൊക്കാം പ്രിയമായിട്ട് എന്താണെങ്കിൽ

പാരിനാപദ്രവമിയറുകകൈണ്ടുകൊണ്ടു

ഒഭാരാമരക്കരെമുക്കുന്നതാൻവധിച്ചു

പാരിയപെടംപുജകളെപ്പറ്റിക്കൂചെങ്കിൽ

നേരോടെടത്തുനിലനില്ലുകലീക്ഷണയും.

(൧-൧)

എന്നാലും ഇതിപ്പുംടേ (ഭരതവാക്യം.)

കനായ്വാക്കുന്നുംചെന്നാല്ലെന്നയരധികം

സമ്പ്രദാവം തീരുക്കാതി—

ഭന്നിസ്സാസ്പദത്തിന്നരിയപോരുണ്ടാം

ചെന്നപാരംവിശ്വാസി

നസ്തിപരാജയേംരോക്കടക്കുമുത്ത

ശ്രീയമുഖക്കാണ്ടിട്ടന്നീ

സ്സനംപബന്ധിതനാക്കിമഹാദയവരം-

നദിക്കാക്കിടക്ക.

(൧-൨)

(എന്ന് എല്ലാവകം ഏറാൻ)

(എഴാമകം കഴിഞ്ഞു.)

സമാപ്തം.
